



# de **OLIJFBERG-** rede

Toelichting op Mattheüs 24-25  
door J.E.van den Brink

# de **OLIJFBERG-** rede

door J.E. van den Brink

WWW.RHEMAPRINT.NL  
ISBN 90 6261 508 2

## WOORD VOORAF

Het is wonderlijk dat na mijn studie over 'De Openbaring van Johannes' (De gemeente in de eindtijd) de Heer ook een nieuw licht gaf over andere gedeelten van de bijbel, in zonderheid over de redevoeringen die Hijzelf uitgesproken heeft en die voor ons opgetekend zijn. Bleek al dat bij de uitleg van 'De Openbaring van Johannes' dit boek een geestelijke strekking had en de visioenen in hoofdzaak de ontwikkeling tot aan het einde van de ware en van de valse kerk betroffen, ook Jezus heeft in het hier behandelde schriftgedeelte menige gelijkenis aan dit proces gewijd. Aan het einde van zijn leven heeft Hij, gezeten op de Olijfberg, nog eenmaal in profetische bewoordingen en in gelijkenissen een overzicht gegeven van deze gang van zaken.

De natuurlijke christen wil de visioenen van Johannes en de profetieën en de gelijkenissen van de Heer graag betrekken op de toestanden en de gebeurtenissen op deze aarde, maar de geestelijke mens weet, dat hij ze moet transponeren naar het Koninkrijk der hemelen, dat niet van deze aarde is, maar de onzienlijke wereld betreft. Daarom zal veel van wat u in dit boek vindt, ingaan tegen de heersende leringen en de almeen aanvaarde uitleggingen. Maar een met de Heilige Geest vervuld christen mag niet anders denken, wandelen en strijden dan in de hemelse gewesten.

Ik noemde dit boek 'De tweede bergrede'. In de eerste bergrede (Mattheüs 5-7) vinden wij het patroon van het leven van een volgeling van Jezus. Hij sprak daar: 'Maar

Ik zeg u . . .' In de tweede bergrede schildert de Heer de toekomstige geschiedenis van de kerk, vanaf haar grondlegging tot aan het laatste oordeel. Er is dus een merkwaardige parallel tussen de tweede bergrede van Jezus en het boek der 'Openbaring van Johannes'.

Ik hoop dat bij de bestudering van dit boek, velen zich mogen verheugen in de grootheid en de genade van God en in de heerlijkheid van Jezus Christus die de grondslag legde van het heilsplan van de Vader en dat grootse plan ook tot het einde toe, ondanks de tegenstander, volkomen zal realiseren.

#### BIJ DE TWEEDE DRUK

Het is nu tien jaar geleden dat mijn verklaring over de profetische rede van Jezus op de Olijfberg in druk verscheen. Deze voorzeggingen hebben alle betrekking op het Koninkrijk der hemelen, evenals de gehele prediking van Jezus heeft. Vanuit deze visie ontstond deze toelichting op Mattheüs 24 en 25. Daar dit boek reeds geruime tijd uitverkocht was en de inhoud toch nog zeer actueel is, verschijnt nu de nieuwe druk. Er zijn slechts enkele wijzigingen ingebracht. Terwille van de duidelijkheid gaf ik het boek nu de naam: 'De Olijfbergrede'.

Gorinchem, november 1981

J. E. van den Brink

# 1. VAN DE TEMPEL NAAR DE OLIJFBERG

## HET HEILIGDOM VERWOEST

*'En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen. En Hij antwoordde en zeide tot hen: ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.'*  
(Matt.24:1,2)

Het is intussen al weer jaren geleden dat ik vanaf de Olijfberg een panorama op Jeruzalem had. Als men vele jaren de bijbel bestudeerd heeft en geïnteresseerd is in bijbelse aardrijkskunde en archeologie, krijgt men door het aanschouwen van de werkelijkheid, onvergetelijke indrukken, die tal van verkeerde voorstellingen binnen enkele minuten corrigeren. Heel duidelijk zag ik het enorme tempelplein (harem es-sjenif) met de rotskoepel en de Aksa-moskee aan de zuidkust, die einde augustus 1969 door de Australiër Michael Rohen in brand gestoken werd. Hij was van mening dat er een tempel in Jeruzalem zou komen waarin Christus aangebeden zou worden, en meende dat na de zesdaagse oorlog de tijd aangebroken was, dat de moskee moest verdwijnen. Deze fanaticus wilde dit bespoedigen om God een handje te helpen. Jezus had echter eenmaal gesproken dat men noch op de berg Genzim, noch op de berg Monia, waarop de tempel lag, de Vader ooit meer aanbidden zou (Joh.4:21). 'De Allerhoogste echter woont niet in wat men met handen maakt, zoals de profeet zegt: De hemel is Mij ten troon, en de aarde een voetbank mijner voeten. Wat voor huis zult

gij mij bouwen, zegt de Here, of wat is de plaats mijner rust?' (Hand.7:48,49). In het nieuwe verbond is geen zichtbare tempel en zijn er geen priesters uit de stam van Levi, zomin als de ware Hogepriester, Jezus Christus er toe behoort. De woonstede Gods is de gemeente en deze wordt gevormd door een 'koninklijk priestergeslacht' (Ef.2:22 en 1 Petr. 2:9). In het nieuwe verbond wordt de dienst der schaduwen prijsgegeven, dus ook de tempel.

In Mattheüs 23:38 sprak Jezus dat het tempelhuis in puin zou blijven liggen. Toen zijn leerlingen Hem op de tempelgebouwen wezen met hun machtige steenblokken en rijke wijgeschenken, was zijn antwoord dat geen steen ervan op de andere zou blijven. Het bouwwerk leek wel voor de eeuwigheid opgericht. Er waren steenklompen voor gebruikt van meer dan vijf meter lang en breed. In de voorhof was een altaar van vijftwintig meter in het vierkant en zeven meter hoog. Hier stroomde het bloed van duizenden offerdieren. De gewijde ruimte was omgeven door voorhoven met geweldige tempelhallen, waarvan er een was met honderdtweeënzestig Coninthische zullen. De grote en kleine leraren gaven er onderricht en uitleg van de thora. Op de grote feesten kwamen er honderdduizenden pelgrims samen en hier klopte het hart van het nationale bewustzijn van het jodendom.

Maar Jezus verliet voorgoed de tempel en gaf hem prijs. Daarom is iedere gedachte over een herbouw van de tempel ter ere van Jezus Christus een aantasting van het nieuwe verbond. Nadat de tempel in het jaar 64 voltooid was, kwam zijn verwoesting zes jaren later. De Romeinse soldaten slingerden hun brandende fakkels in het heiligdom; stromen bloed werden vergoten, terwijl de

jammerklachten van de stervenden opklonken en stapels lijken deze gewijde plaats schonden.

Negentien eeuwen later zag ik vanaf de berg waar Jezus zijn profetische rede gehouden had, op de plaats van de tempel, de moskee. Ik werd niet ontroerd; God sprak daar niet tot mi], en ik had geen enkel visioen, evenmin als in de hof van Gethsémane of in de graftombe. Er zijn geen heilige plaatsen meer, waar God Zich in het bijzonder openbaart. Ik was slechts toerist en geen pelgrim!

Maanden later, toen ik weer thuis was, sprak de Heer evenwel: 'De tijd is gekomen dat al wat op de Olijfberg uitgesproken werd, in vervulling zal gaan'. Daarom las ik opnieuw deze toekomstvoorzeggingen en verdiepte mij in de woorden van de Meester. Ze zijn als een licht, schijnende in een duistere tijd.

## DRIE VRAGEN

*'Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn discipelen allen tot Hem en zeiden: Zeg ons, wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?'* (Matt. 24:3)

De discipelen stelden de Heer drie vragen:

- a. Wanneer komt het tijdstip dat de tempel verwoest wordt en dus het oude verbond verdwijnt?
- b. Wat is het teken van uw 'parousie' (aankomst of tegenwoordigheid)?
- c. Wat is het teken van de voleinding of voltooiing van de 'aeon'(eeuw)?

De antwoorden van Jezus aan zijn leerlingen zijn natuurlijk niet los te maken van het doel, waarvoor HIJ op de wereld gekomen was. Hij sprak: 'Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen, opdat Ik voor de waarheid zou getuigen; een ieder die uit de waarheid is, hoort naar mijn stem', dus naar zijn woord, dat is zijn evangelie (Joh. 18:37).

Waarheid is alles wat overeenstemt met het plan Gods en de bedoeling Gods, namelijk om Zich in de mens een lichaam toe te bereiden en hem op de troon Gods te plaatsen en te stellen boven alle werken van Zijn handen.

Van de duivel wordt gezegd dat hij in de waarheid niet staat en dus niet accordeert met dit raadsbesluit van God. Daarom is hij een mensenmoorder van den beginne (Joh. 8:44). Door zijn leugen is de mens ten val gebracht, maar God had ook een weg of plan tot herstel. Dit begint voor de mens met zijn bekering en wedergeboorte, waarbij hij in het geloof het offer van Jezus aanvaardt en een rechtvaardige wordt. Het plan gaat verder met de doop in de Heilige Geest en de heiligmaking en voert naar de volkomenheid. Jezus heeft het mogelijk gemaakt dat wij deze weg kunnen bewandelen. Zijn evangelie 'voedt op in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij', tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 Tim. 3:17).

Jezus is een waarmaker van zijn woord, ook als Hij spreekt: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (Matth. 5:48). Christus heeft zijn gemeente lief gehad en Zich voor haar overgegeven, 'om haar te heiligen, haar reinigende door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij

heilig is en onbesmet' (Ef. 5:26-27). Ook schreef de apostel: 'Want die Hij tevoren gekend heeft, heeft Hij ook tevoren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld zijns Zoons' (Rom. 8:29). Naar dit doel jaagde de apostel, of hij het ook grijpen mocht. Hij getuigde: 'Christus in ons, de hoop der heerlijkheid'. Zal dit doel door de gemeente bereikt worden? God zegt: 'ja!', de duivel zegt: 'Nooit!'

## VAN DE WEG AFGEVOERD

De eerste christenen werden getypeerd door de uitdrukking: 'Mannen en vrouwen die van die weg waren' (Hand. 9:2). Paulus trad te Eféze 'drie maanden lang vrijmoedig op, om hen door besprekingen te overtuigen aangaande het Koninkrijk Gods. Maar toen sommigen verhard en ongehoorzaam bleven en ten aanhoren van de menigte kwaad bleven spreken van de weg, maakte hij zich van hen los en zonderde zijn discipelen af (Hand. 19:8,9). Hoezeer de duivel dit herstelplan van God haat, blijkt uit de woorden van Paulus: 'En ik heb deze weg ten dode toe vervolgd door mannen en vrouwen in boeien te slaan en gevangen te zetten' (Hand. 22:4).

De discipelen stonden vóór de geschiedenis van de kerk.

Zij hadden er nog geen notie van, dat het doel waarvoor Jezus gekomen was, volkomen door de christenheid uit het oog verloren zou worden. Men ging de mogelijkheid tot realisering van dit doel ontkennen, omdat men de kracht van Gods Geest niet meer kende. Men zou een leer brengen waarvoor geen enkel geloof nodig was, namelijk dat een mens zondaar bleef tot de dood. Men kon natuurlijk niet loochenen dat het doel van Jezus' komst

was 'om vele zonen tot heerlijkheid te brengen'(Hebr. 2:10), maar men zei: 'Dat gebeurt niet in dit leven'. Men schoof de realiteit van heil en heerlijkheid weg tot na het sterven. Men had daarbij echter geen enkele gedachte op welke wijze dit dan wel gebeuren zou. Wel noemde men de dood 'een doorgang tot het eeuwige leven'. Wanneer dus de dood, de laatste vijand, zijn slag geslagen had, meende men dat de gelovige mens als bij toverslag verheerlijkt zou zijn. Gods Woord spreekt evenwel van een weg des heils en een weg tot heerlijkheid.

Aan de Olijfbergrede gaat daarom de ernstige waarschuwing vooraf :

*'En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden' (Matt.5:4,5).*

Velen zouden de kinderen Gods van deze weg der waarheid afvoeren en ze op dwaalwegen brengen. Jezus had in zijn leven getoond, hoe een mens deze hoge weg door de hemelse gewesten in het geloof moest bewandelen, ten einde door de kracht van de Heilige Geest in hem, het voorgestelde doel te bereiken; daarom was Jezus de weg en de waarheid. Deze weg zou verlaten worden, terwijl men toch de naam van Jezus zou blijven noemen.

Tegelijkertijd met de voorspelling over de ondergang van de afgefallen kerk van het oude verbond, tekende de Heer ook de opkomst van de dwaalkerk van het nieuwe verbond. Het Jeruzalem van het oude verbond, dat op het punt stond onder te gaan, was een schaduw van het grote

Babylon in de nieuwe bedéling dat toen bezig was te ontstaan. Hoewel de leidlieden in Jezus' dagen zich kinderen van Abraham noemden, waren zij in de hemelse gewesten kinderen des duivels (Joh. 8:44). Zo zouden er velen komen 'onder de naam van Jezus'. Zij zouden zich van Christus noemen of christelijk, maar zij zouden het volk van de hoge weg afvoeren, en het doel des geloofs, de volkomenheid, doen missen. Ook zij zouden zich daardoor mede-arbeiders van de duivel betonen. Men zou zelfs zeggen: 'De tijd is nabij' zonder dat het plan Gods met de mens tot openbaring gekomen was. Men zou dan leren dat de Heer iedere dag zou kunnen wederkomen en niets Hem in de weg zou staan, niettegenstaande het feit dat de gemeente de volkomenheid niet bereikt zou hebben, maar bevlekt, gerimpeld en verkreukeld was. Jezus had geleerd: 'De grond brengt vanzelf vrucht voort; eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar. Wanneer dan de vrucht rijp is, laat hij er terstond de sikkel in slaan, omdat de oogsttijd aangebroken is' (Marc. 4:28,29). Men zou leren 'De tijd is nabij' en 'Jezus komt spoedig', terwijl de vrucht nog niet rijp was. Jacobus schreef echter: 'Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen erop gevallen is' (Jac. 5:7). Met het vallen van de late regen wordt zelfs geen rekening gehouden. Ook voor deze valse leraars, die de bedoeling van God met zijn volk uit het oog verliezen, wordt gewaarschuwd: 'Gaat hen niet achterna!' (Luc. 2 1:8).

## NIET VERONTRUST

*'Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen.'* (Matt.24:6a)

Wanneer het Woord Gods als de ruiter op het witte paard uittrekt, wordt het vergezeld van drie andere ruiters (Openb. 6). Vele schrift uitleggers verwonderen zich over het feit, dat de ruiter op het witte paard zich in zulk slecht gezelschap bevindt. Maar deze exegeten zijn niet de enigen die zich verbazen moeten. Wanneer de Heer over de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen sprak, deelde Hij in een gelijkenis mede dat er onkruid tussen de tarwe gezaaid was. De slaven van de eigenaar zeiden met verbazing: 'Heer, hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Hoe komt hij dan aan het onkruid?' (Matth. 13:27). Naast de ware kerk ontwikkelt zich ook de afvallige. In de Openbaring ziet Johannes naast het beeld van de ware vrouw des Lams ook de hoer, het grote Babylon. 'En hij verbaasde zich met grote verbazing' (Openb. 17:6).

Toen Jezus van zijn discipelen afscheid nam, sprak Hij. 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u'. Waar Hij overwint, komen harmonie, blijdschap en gerechtigheid. Het schijnlichaam des Heren heeft géén vrede op aarde gebracht en heeft deze zelfs niet binnen de eigen muren kunnen houden. In de kerk 'hebben zij elkander geslacht' (Openb. 6:4). De ruiter op het rode paard nam de vrede weg.

Ook op de Olijfberg schilderde Jezus geen wereldgeschiedenis, maar kerkgeschiedenis. Door de zonde zijn er altijd mensen geweest met een geest van geweld - zoals bijvoorbeeld in het begin Kaïn en Lamech - die de oorlogen veroorzaakten. Maar hier gaat het over 'oorlogen en geruchten van oorlogen' onder hen die zich naar de naam van Jezus noemen. De bijbel bemoeit zich niet met de oorlogen van de koningen der aarde, zoals wij

in de algemene geschiedenis tegenkomen. Maar de kerkgeschiedenis, in hoofdzaak de historie van Babylon, zou volgens dit versgedeelte vol zijn van twist, verdeeldheid en verwarring. Dat wij het begrip 'godsdienstoorlogen' kennen, spreekt in dit verband duidelijke taal. Het woord 'geruchten' wil zeggen, dat niet ieder kerklid bij al deze oorlogen rechtstreeks betrokken raakt.

Dan volgt in vers 6b de merkwaardige vermaning: 'Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet'. (Matt.24:5b)

Velen in onze tijd behoren wél tot de verontrusten. Zij zien toe en houden zich in hun benauwdheid bezig met de verschrikkelijke situatie in de afvallige kerken. Zij wijden er gehele tijdschriften aan, om te laten zien hoe slecht bijvoorbeeld de rooms-katholieke kerk of hoe goddeloos en communistisch getint de oecumenische beweging is. Jezus zei: 'Verschrik niet en behoort niet tot de verontrusten'. Zo was Lot verontrust en hij kwelde zijn rechtvaardige ziel vanwege de losbandige wandel van de inwoners van Sodom (2 Petr. 2:7). In onze tijd zou Lot ongetwijfeld redacteur geworden zijn van een tijdschrift voor de verontrusten en zijn stem zou geklonken hebben als een roepende in de woestijn. Maar wat bereikte deze rechtvaardige in zijn leven? Kon hij vanwege zijn verontrusting de zonde keren en één ziel redden? Het gezin van Lot en zijn eigen laatste levensjaren zijn een waarschuwing voor allen, die menen zich op deze wijze in de kerk te moeten opstellen. Deze afval moet komen, maar verschrik niet, want de Heer zei: 'Dat moet geschieden'. Dit verschijnsel hoort bij de geschiedenis der kerk. Paulus profeteerde: 'Eerst moet de afval komen en zijn toppunt

bereiken in de openbaring van de mens der zonde' (2 Thess. 2:3). De Vader in de hemel heeft dit alles geplanned en getimed. 'Er moeten verleidingen komen, maar wee die mens door wie de verleiding komt' (Matth. 18:7).

Luister nu echter naar een belangrijke uitspraak uit de mond van Jezus: 'Maar het einde is het nog niet!' Laten allen die acht geven op de 'tekenen der tijden' deze woorden ter harte nemen. Oorlogen, geruchten van oorlogen, vervolgingen en afval zijn geen bewijzen dat het einde in zicht is. Nog is het einde voor de gemeente niet gekomen.

Het Griekse woord 'einde' is 'telos', dat 'verwezenlijking van een doel' kan betekenen, de vervulling waarnaar men uitziet. Dit doel is immers het gereedkomen van de vrouw des Lams, de volkomenheid van de gemeente, de openbaring van een kerk die aan haar doel beantwoordt. Wanneer het einde aller dingen nabij is (1 Petr. 4:7), zijn de heiligen nog meer geheiligd en de vuilen zijn nog vuiler geworden. Paulus gebruikt het woord: 'telos' als hij zegt: 'Het doel van alle vermaning is liefde uit een rein hart'(1 Tim. 1:5) en Petrus ook in de tekst: 'Wat zal het einde zijn van hen die ongehoorzaam blijven aan het evangelie Gods?' (1 Petr. 4:17). In Mattheüs 26:58 wordt dit woordje met 'afloop' vertaald. Jezus bedoelt dus in de Olijfbergrede: dit is niet de afloop van mijn gemeente; deze chaos is niet haar einde. De ware gemeente zal zich van dit alles afzonderen en zich ontplooiën als het licht der wereld en als een stad boven op een berggelegen, zal zij niet verborgen blijven.

De leer dat de gemeente nu reeds opgenomen kan worden, als ontoebereide individuen uit de chaos, is in flagrante strijd met de uitspraken van Jezus. Hij zei: 'De Zoon des mensen zal zijn engelen uitzenden en zij zullen uit zijn Koninkrijk verzamelen al wat tot zonde verleidt en hen die de ongerechtigheid bedrijven, en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daar zal het geween zijn en het tandengeknars'. De Heer zal dus met de afvallige kerk doen hetgeen Hij' met de tempel gedaan had: haar prijsgeven, nu niet aan het aardse vuur, maar aan de machten der duisternis. Deze boze geesten zullen hun greep op de ware gelovigen dan totaal verliezen en 'dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het Koninkrijk huns Vaders' (Matth. 13:41-43). Er staat niet zoals velen geloven: 'Verzamelt eerst de tarwe door de opname in een punt des tijds', maar 'haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bossen om het te verbranden (overleveren aan de boze machten), maar brengt het koren bijeen in mijn schuur'(Matth. 13:30).

Door de eenheidsbewegingen wordt de valse kerk gebundeld en verzameld, maar de gelovigen worden bijeenvergaderd in de 'schuur', beeld van de ware gemeente.

## 2. VERBASTERING OF VOLHARDING

### KERKGESCHIEDENIS

*'Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu bier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn' (Matt.24:7)*

In de wereldkerk zijn tal van nationale kerken, die genoemd zijn naar het land, waarin haar leden wonen; er zijn volkskerken en familiekerken. Bij de aangehaalde tekst denken wij aan de kloven die tussen deze kerken zijn ontstaan. Zo voltrok zich in 1054 het grote, oosterse schisma, waar de oosters-orthodoxe kerk gescheiden werd van de rooms-katholieke kerk, nadat de paus de patriarch van Constantinopel excommuniceerde. Deze scheuring bracht een verwijdering tussen miljoenen christenen. De vele splitsingen die daarna volgden, veroorzaakten telkens geestelijke 'aardbevingen'. Welk een geestelijke structuurverandering bracht niet de reformatie, waardoor in ons land bijvoorbeeld de Nederlandse Hervormde Kerk ontstond, in Engeland de Anglicaanse Kerk of Engelse Kerk, in Duitsland en NoordEuropa de Lutherse Kerk. In de Hervormde Kerkbrachten de Afscheiding en de Doleantie weer verdeling. Sommigen onder ons beleefden de zogenaamde 'Vrijmaking', waarbij zich een scheiding voltrok onder de gereformeerden. Ook toen werden gezinnen uit elkander gerukt, ouders vervreemdden van hun kinderen en mannen van hun vrouwen. Hoe zet de verdeeldheid zich ook in de pinksterbeweging voort! Ons land vormt helaas op de wereld geen uitzondering. Overal

vertoont de kerkgeschiedenis hetzelfde patroon van losmaking en opstand tegen elkander.

Waar men het druk met twisten heeft, is er geen tijd meer om de hongerige zielen te voeden. Johannes zag in dit verband de ruiter op het zwarte paard uitrijden (Openb. 6:5,6). Deze schenkt geen leven, maar veroorzaakt de dood, omdat hij het Woord van God, het brood des levens, niet uitdeelt. Vele eeuwen lang heeft men de leken zelfs de bijbel onthouden, of heeft men een 'leer der vaderen' gebracht, die met de doelstelling van de leer van Jezus, namelijk die van de volkomenheid, in flagrante strijd was. Is het wonder dat de Heer profeteerde dat er hongersnoden zouden zijn? Door het karige voedsel dat gebracht werd, kon niemand 'de mannelijke rijpheid' waarover Eféziërs 4:13 spreekt, bereiken.

Zelfs ontstond in de laatste vijftig jaar onder hen die zeiden de Schrift lief te hebben en 'spijze te rechter tijd' uit te delen, een dwaling over de toekomst, die de kinderen Gods belette de hoge weg door de hemelse gewesten te gaan, hoewel zij zich bezig hield met de laatste dingen. Deze leer werd vanuit Amerika en Engeland in ons land geïmporteerd. Haar aanhangers vullen hun tijdschriften met eindeloos variërende artikelen over het natuurlijke volk Israëel, maar ontkennen tegelijkertijd dat de belofte van de late regen aan de gemeente Gods gegeven is. Zij moeten daarom wel de bedoeling van God met de gemeente loochenen en kunnen de belofte van God niet aanvaarden dat de 'vrouw des Lams' zich gereed zal maken om haar 'man' te ontmoeten. Zij geloven immers niet aan de geestelijke gaven als middel om dit doel te bereiken. De beweging die het gevolg was van deze leer, bouwde daarom geen gezonde gemeenten op, hoewel de apostel

gezegd had dat 'door middel van de gemeente aan de overheden en de machten In de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden' (Ef. 3:10).

Ook ontnemt deze toekomstleer aan de christenen van de eindtijd juist het boek Openbaring, dat hun in het bijzonder tot onderwijzing en troost moet zijn. De hoofdinhoud ervan is volgens haar aanhangers niet voor de besnedenen van hart, maar alleen voor die naar het vlees, de joden. De uit

spraak van de apostel: 'Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is' (Gal. 6:15), wordt dan vanzelfsprekend verdraaid. In deze toekomstbeweging ontstond de zogenaamde bedelingenleer, die het Nieuwe Testament in tweeën uiteen doet vallen. Het ene gedeelte is dan voor de christenen uit de heidenen en het andere voor het natuurlijke Joodse volk. De heerlijke voorzegging uit Handelingen 2:17 dat God in de laatste dagen nog van zijn Geest zal uitstorten, wordt als een zuiver joodse aangelegenheid gezien en dus aan de gemeente ontnomen. Zo aanvaardt deze beweging ook niet de eerste bergrede voor de christenen, maar verschuift deze naar een verre, vage toekomst, en de profetieën van onze Heer op de Olijfberg zouden ook grotendeels alleen voor de joden zijn bedoeld. Wat het modernisme onder Gods volk niet heeft kunnen bereiken, heeft deze leer gedaan, door grote gedeelten van de Schrift voor de kinderen Gods krachteloos te maken. Is het wonder dat de nood van de honger steeds groter wordt onder de christenen, doordat het ware brood des levens, waardoor de kinderen Gods moeten groeien, geheel of gedeeltelijk onthouden wordt. Het volle evangelie zoekt de volle waarheid met al haar

rijkdom aan beloften weer terug te geven aan de gemeenten.

In Lucas 21:11 worden naast hongersnoden ook pestziekten genoemd. In Openbaring 6:8 is dan ook sprake van 'de zwarte dood'. Het woord voor pestziekte gebruikt, ziet op een kwaadaardige en besmettelijke ziekte, die dodelijk en vernietigend is. De bijbel spreekt over een 'zonde tot de dood': zij is de zwarte magie of het occultisme. In Babylon wordt iedere vorm van occultisme gevonden: spiritisme, waarzeggerij, astrologie, magnetisme, telepathie en hypnose. Er is een aanroepen van heiligen, dat wil zeggen een gemeenschap zoeken met doden, dus een vorm van spiritisme. Er is een contact onderhouden met het voorgeslacht door middel van het handhaven van voorvaderlijke instellingen en leringen.

Evenals bij de primitieve volkeren oefenen de geesten der voorvaderen hun invloed uit, terwijl de mens Gods geleid moet worden door de Heilige Geest. Inderdaad zijn in de voorbijgegangene eeuwen al de voorzeggingen van Jezus aangaande verleidingen, opstanden, oorlogen, hongersnoden, aardbevingen en pestilentiën in de kerk in vervulling gegaan. De beschrijving van al deze euvelen noemt men kerkgeschiedenis, het verhaal van de destructie en misleiding der christenheid.

## BEGIN DER WEEËN

*'Doch dat alles is het begin der weeën. Dan zullen zij u over leveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om mijns naams wil.*

*En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten' (Matt. 24:8-10)*

De gemeente van Jezus Christus eindigt niet met een neergang, maar met een opgang. Zij heeft alle eeuwen door in het geestelijke Babylon geleefd. Zij is als het trouwe overblijfsel in het oude verbond, dat met het ongehoorzame volk naar Babel gevoerd werd, maar dat hunkerend uitzag om terug te keren naar eigen land en bodem. Profeten als Daniël en Ezechiël verkeerden ook in ballingschap, evenals het dwalende volk, waartussen zij zich bevonden. De ware kerk leeft in het verborgene.

Wat men wel waarneemt, is voornamelijk de luister en de grootheid van de schijnkerk. Maar de Heer spreekt over weeën. De gemeente is als een kind dat nog in de schoot der moeder verborgen is. De weeën brengen het tevoorschijn in de zichtbare wereld. 'De vrouw was zwanger en schreeuwde in haar pijn om te baren' (Openb. 12:2). De eigenlijke weeën vangen aan bij de vijfde bazuin. Deze kondigt het eerste wee aan (Openb. 9:12). Bij de zesde bazuin begint het tweede wee (Openb. 11:14), terwijl het derde wee spoedigt volgt op het klinken van de laatste bazuin. Wanneer deze bazuin geblazen wordt, zal de wereld een volkomen herstelde gemeente aanschouwen, die naar geest, ziel en lichaam tot volmaaktheid gekomen is. Het derde of laatste wee brengt de nageboorte voort. Het wezen van de antichristelijke kerk wordt dan duidelijk zichtbaar, als de zeven schalen van Gods gramschap over haar uitgestort worden. In vers 8 is echter sprake van een 'begin der weeën', de eerste pijnen die de geboorte aankondigen. Hiervan lezen wij in Openbaring 6 bij de opening van de zes zegels. In Lucas 21:12 staat: 'Maar vóór dit alles zullen zij de handen aan u

slaan en u vervolgen, door u over te leveren in de synagogen en gevangenissen, en u voor koningen en stadhouders te leiden om mijns naams wil'. Hier wordt evenals in onze tekst ook gesproken over de verdrukkingen, waaraan reeds de eerste christenen blootstonden en die de kinderen Gods al de eeuwen door van de valse kerk hebben ondergaan. De uitdrukking: 'Zij zullen u voor koningen en stadhouders leiden' wijst erop dat de valse kerk de wereldlijke overheid zou inschakelen om de kinderen Gods te vervolgen en te doden. De opening van het vijfde zegel in Openbaring 6 doet ons zien, dat de ontrouwe kerk wel de lichamen van de ware gelovigen kon doden, doch de zielen der martelaren, hun levens, werden bewaard 'onder het altaar'. In de hemel is dit altaar het beeld van de aarde, waarop de gelovigen immers gedood werden. Op dit altaar bracht ook Jezus het offer van zijn uitwendig leven. Ook zijn ziel werd uitgegoten in de dood (Jes. 53:12). Zoals de aarde het bloed opnam en bedekte, zo was het leven der martelaren voortaan alleen in de onzienlijke of verborgen wereld.

Er is sprake van 'elkander' haten, 'elkander' overleveren en 'elkander' slachten. De valse kerk duldt geen ware volgelingen van Jezus Christus in zich. Dezen worden door allen gehaat terwille van zijn naam. Zij zijn de outcasts die buitengeworpen worden en geëxcommuniceerd. Zij die ten onrechte de waarheid voor zich opeisen, behalen de overhand op aarde. De onomstotelijkheid van een ontzaglijke waarschuwing wordt hiermee ontsluit: 'Gij zult de meerderheid in het kwade niet volgen' (Ex. 23:2). Nimmer zijn de echte kinderen Gods in het grote Babylon geaccepteerd. Het bloed en het lijden van Donatisten, Katharen, Waldenzen, Hussieten, Lollarden, Dopersen, Mennonieten,

reformatische christenen, Hugenoten, Quakers, Stundisten, ketters, independenten en afgescheidenen met zovele andere vervolgd, getuigen van de vervulling van Jezus' woorden. Deze regel is nooit doorbroken, en wanneer wij als volle-evangelie christenen wel aansluiting zoeken bij de menigte, zullen ook wij met haar ondergaan. Paulus schreef. 'Trouwens, allen die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden door de verworden kerk' (2 Tim. 3:12). De grote revisie van de historische processen in de afgefallen kerk zal plaatsvinden als Babylon ondergaat en de schare bloedgetuigen met Christus als koning zal gaan heersen.

De haat der valse kerk wordt gewekt, doordat de gelovigen daadwerkelijk de naam van Jezus belijden, dit is dus toepassen. In deze naam worden de gelovigen gedoopt, drijven zij duivelen uit, doen zij krachten, leggen zij de zieken de handen op ter genezing, zegenen zij de kleine kinderen, en ontvangen zij vergeving van zonden. Zij bidden niet alleen: 'Uw naam worde geheiligd', maar zij heiligen metterdaad deze naam door in waarheid een woonstede Gods in de geest te zijn. Zij weigeren enige concessie te doen of een compromis te sluiten met de machten der duisternis. Wie de hoge weg gaat, wordt niet begrepen door hen die zich bezighouden met de dingen van de aarde: kleding, gewijde plaatsen, ceremoniën, voorvaderlijke gebruiken en leringen, een natuurlijk volk Israël. Een zendeling schreef laatst: 'Wij worden door de medezendingen niet geaccepteerd, zelfs niet erkend als broeders met een andere mening. Wij worden volkomen geïsoleerd vanwege de boodschap van het Koninkrijk der hemelen'. Het is begrijpelijk dat velen onder zulk een pressie het niet kunnen bolwerken en 'ten val komen'.

## VALSE PROFETEN

*'En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden'* (Matt. 24:11)

Hier spreekt de Heer over vele valse profeten en velen die misleid worden. Deze valse dienstknechten leiden de christenen van de hoge weg af en beletten hen het voorgestelde doel te bereiken. Wij moeten daarbij niet alleen aan bepaalde groeperingen denken, die in de handboekjes aangeduid worden met 'sekten en sektenstromingen'. Het gaat hier over de massa, die altijd ongelijk heeft en over de enkelen, die door de enge poort de hoge weg opgaan en waarvan gezegd wordt: 'Weinigen zijn er, die hem vinden' (Matth. 7:14).

Het gevaar ligt niet bij de zogenaamde extreme groepen, maar bij de vele christenen die massaal door verkeerde geesten geleid worden. Voor hen geldt evenals voor de Joden: 'Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden' (Rom. 9:27). Jezus zelf had in eigen kring ook met verleidende geesten te maken gehad. Wij denken aan het voorval dat twee van zijn geliefde discipelen Johannes en Jacobus, gegriefd waren, omdat men in een gehucht van de Samaritanen weigerde Jezus onderdak te verlenen. Zij zeiden toen: 'Here, wilt Gij', dat wij zeggen, dat vuur van de hemel nederdale en dezen verslinder, gelijk ook Elia gedaan heeft?' Deze discipelen bezaten een groot geloof, daar zij wisten dat het hun mogelijk was dingen te doen, die Elia ook gedaan had. Zij hadden ook veel liefde tot hun Meester. Toch bestrafte de Heer hen met de woorden: 'Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt' (Luc. 9:54,55 St. Vert.).

Geloof en liefde tot de Heer moeten gepaard gaan met het juiste inzicht, anders komt ook de discipel des Heren op dwaalwegen. Zo wist ook Petrus niet, 'van hoedanige geest hij was', toen de Heer tot hem sprak: 'Ga weg, achter Mij', satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen' (Matth. 16:23).

Het grote Babylon telt velen die geleid worden door een verkeerde geest. Johannes schreef hierover: 'Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan' (1 Joh. 4:1).

De apostelen hebben later reeds het begin van de vervulling dezer profetie gezien, wanneer Paulus, Petrus en Judas over de dwaalleraars schrijven. Het gaat dan steeds over mensen die wel de Christus prediken, maar met bijoogmerken, en die het doel van het evangelie niet voor ogen houden, noch ernaar jagen. De ware profeten hebben het doel Gods, de volkomenheid der gemeente, voor ogen. Door hen spreekt de Heilige Geest en zij verkondigen de gezonde leer.

## DUISTERNIS EN LICHT

Voor de kerk die zich naar Christus noemt, geldt:  
*'En omdat de wetsverachtzaming toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen. Maar wie volhardt tot het einde, die zal bebouden worden'.* (Matt.24:12,13)

In Openbaring 2:4 wordt van de gemeente te Eféze meegedeeld, dat zij haar liefdesgemeenschap in de hemelse gewesten kwijtgeraakt was. Haar leden waren van een hoogte neergestort, namelijk van de onzienlijke wereld in de zienlijke. Zij leefden niet meer vanuit de liefde en de kracht Gods, maar waren op aards niveau terechtgekomen.

De mond der waarheid, Jezus, voorspelde een algemene teruggang, die in verband zou staan met de wetsverachting. Het christendom zou niet leven naar de wet des Geestes. Het zou wel veel spreken over liefde, doch slechts over die van de natuurlijke mens en niet over de liefde Gods, die met de Heilige Geest uitgestort is in onze harten.

In het begin hadden de christenen, door de kracht van de Heilige Geest werken gedaan die gebaseerd waren op de liefde tot God en tot de naaste. Maar dit oorspronkelijke model dat de Heer door eigen leven bij de aanvang van het nieuwe verbond getoond had, werd spoedig losgelaten. De liefde en de gaven van de Heilige Geest vormen de weg' die nog veel verder omhoogvoert' (1 Cor. 12:31).

Waar deze beide te zamen werkzaam zijn, wordt de gemeente werkelijk gediend en opgebouwd. Genoemde gaven openbaren zich alleen in Gods kinderen bij een wandel en bij een strijd in de hemelse gewesten. Alleen de wet van de Geest des levens maakt vrij (Rom. 8:2). Wanneer deze in de gemeente functioneert, worden de gebondenen bevrijd, de zieken genezen en wordt de mogelijkheid geopend het voorgestelde doel van de volkomenheid te bereiken.

Wanneer men de naaste liefheeft, wil men hem in zijn nood helpen. Slechts door het bezit van de geestelijke gaven is men hiertoe in staat. Dan werpt men duivelen uit, zodat de ongerechtigheid gestuit wordt, en door de doop in de Heilige Geest kan zo'n bevrijde ook zelf een overwinningsleven leiden.

Het woordje 'meesten' in deze tekst wijst er duidelijk op, dat het verbasteringsproces algemeen zou zijn. Het gaat hier niet over enkele extreme groepen en sekten die de geboden van Jezus zouden verachten, maar over de grote massa, die geen enkele notie meer zou hebben, wat eigenlijk de bedoeling van het evangelie van Jezus Christus is. Opgemerkt wordt dat alleen zij die het einddoel des geloofs onafgebroken zouden blijven nastreven, 'zalig' zouden worden, dus het volkomen herstel van lichaam, ziel en geest zouden ervaren. De apostel Paulus schreef vanuit zijn gevangenis naar de Filippenzen: 'Maar één ding doe ik'. Velen menen dat hierop volgen moet: ik jaag ernaar om uit 'een wereld in vlammen' zielen te winnen, om zendelingen uit te stoten en om mensen te bewegen alles op te offeren om eropuit te trekken. Maar in Filippenzen 3:14 drukt de apostel het allesbeheersende in zijn leven uit, met de woorden: 'Vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel (de volmaaktheid)'.

Ondanks de voorzegde afval zal het plan Gods met de mens doorgaan. Er is immers ook een machtige pinksterbelofte, die het mogelijk maakt het voorgestelde doel te bereiken: 'Het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees'. Jesaia ontsluit de toekomst van de ware kerk met: 'Sta

op, word verlicht, want uw licht komt en de heerlijkheid des Heren gaat over u op. Want zie, duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de natiën, maar over u zal de Heer opgaan en zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. Volken zullen opgaan naar uw licht en koningen naar uw stralende opgang' (60:1-3). De Heer beloofde:

*'En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn' (Matt.5:14).*

Het gaat hier om het 'evangelie van het Koninkrijk', zoals de Heer het zelf had gepredikt: 'En Hij trok rond in geheel Galiléa en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk en genas alle ziekte en alle kwaal onder het volk. En het gerucht van Hem drong door tot in geheel Syrië; en men bracht tot Hem allen die ernstig ongesteld waren, gekweld door allerlei ziekten en pijnen, bezetenen en maanzieken en verlamden, en Hij genas hen' (Matth. 24:23,24).

Is het niet treurig, dat degenen die zich in onze tijd bezighouden met de laatste dingen en met de toekomst des Heren, juist de grote vijanden zijn van het evangelie des Koninkrijks, door hun bewering, dat deze tekenen en wonderen tot herstel van de mens niet meer voor onze tijd zijn! Zij prediken een Jezus die anders is dan die uit de evangeliën.

De zonen Gods, die met de Heilige Geest verzegeld zijn, zullen het evangelie van het Koninkrijk prediken. Dit 'gerucht' zal tot in de verste wereld enden doordringen: Jezus redt, geneest, doopt met zijn Geest en Hij voert de mens tot de volkomenheid. Deze dienstknechten van God

hebben de wetten des Geestes in hun verstand en in hun hart (Hebr. 8:10). Zij spreken zoals Jezus sprak en doen werken, die Hij deed en nog grotere (Joh. 14:12). Op de ganse aarde zal de vrucht van deze prediking geopenbaard worden. Dan zal het einde (einddoel) gekomen zijn' en zal blijken wat de kracht van de Heilige Geest in de mens bewerken kan. De beschadigden, de verminkten en de ontoerekenbaren zullen met dit evangelie van het Koninkrijk geconfronteerd worden en ook zij zullen binnengaan. Daarom schamen wij ons dit evangelie niet, 'want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft' (Rom. 1:16).

### 3. ONDERGANG VAN BABYLON

#### DE VERWOESTING VAN JERUZALEM

*'Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan - wie het leest, geve er acht op - laten dan wie in Judéa zijn, vluchten naar de bergen. Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn huisraad mede te nemen, en wie in het veld is, kere niet terug om zijn kleeid mede te nemen. Wee de zwangeren en zogenden in die dagen. Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat'* (Matt.24:15-20)

Het zal wel nacht geweest zijn, toen Jezus zijn rede op de Olijfberg uitsprak. Overdag leerde Hij immers in de tempel en Pasen valt bij de joden in de tijd van de volle maan. Wanneer het heldere maanlicht de witte stenen van de tempel verlicht, is alles vredig en stil. Bij dit vergezicht lijkt de profetie aangaande het gruwelijke einde wel zeer onwaarschijnlijk. Politiek gezien was Jeruzalem onder de bescherming van Rome met zijn legioenen veiliger dan ooit tevoren. Nog steeds was de tempel niet voltooid en wie dacht aan zijn verwoesting?

De heidenen respecteerden dit heiligdom en de joden waren eensgezind in alles wat de tempeldienst betrof. Toch zouden de stad en de tempel verwoest worden. Zou God dit dan toestaan? Zou Hij deze heiligschennis gedogen? De Heer maakt zijn discipelen indachtig dat deze ontheiliging van stad en tempel ook vroeger reeds voorspeld was. Ongetwijfeld zou dan opgemerkt kunnen

worden, dat een psalm zoals Asaf deze dichtte: 'Jeruzalem, de tempel, uw altaren,'t ligt al verwoest' betrekking had op de ondergang van de stad ten tijde van Nebukadnezar. Daarom citeert de Heer Daniël. Deze profeet leefde tijdens de ballingschap. In Daniël 9:2 staat, dat hij 'lette' op wat Jeremia voorspeld had aangaande de eerste verwoesting van Jeruzalem. Maar Jezus zegt: 'Let nu op, wat Daniël profeteerde'. Deze voorzegde in hoofdstuk 9:27, dat de offerdienst gestaakt zou worden en, op een vleugel van gruwelen een verwoester zou komen'.

Een vleugel beeldt kracht uit. God zegt bijvoorbeeld tot zijn volk: 'Ik heb u op arendsvleugelen gedragen', dit wil zeggen door mijn kracht. De vleugels van een vogel komen overeen met de armen van een mens. Gods arm beeldt uit zijn kracht, die heil, bescherming en beschutting aan zijn volk schenkt: 'Zijn machtig arm beschermt de vromen .

Hier wordt gesproken over de komst van een verwoester, wiens kracht gruwel en ontheiliging zou brengen. Dit moest dus zien op een tweede catastrofe. Ook op andere plaatsen spreekt Daniël over een verschrikkelijke ondergang van stad en tempel (11:31 en 12:11). Het ongelooflijke zou gebeuren: terwijl de orthodoxie bezig was steeds meer verordeningen en voorschriften te scheppen in de dienst des Heren en de priesters voortgingen hun offeranden te brengen, zou plotseling het verderf komen. Zo zijn in het jaar 70 de Romeinse legioenen opgetrokken en zij hebben hun banier (de Romeinse adelaar) op het heiligdom des Heren te Jeruzalem geplant, waardoor de tempel werd ontheiligd, die ze daarna verwoest hebben evenals de stad.

De discipelen hadden gevraagd: 'Wanneer zal dit geschieden?' Maar er is geen waarschuwingsteken. Het ongeluk komt snel en onverwacht. Wie op het platteland in Judéa, de naderende legers opmerkt, moet geen schuilplaats zoeken in de stad, maar zo snel mogelijk naar de bergen vluchten. Wie in de stad op het platte dak van zijn huis vertoeft, heeft geen tijd meer om naar binnen te gaan en zijn bezittingen bijeen te rapen. Hij kan alleen maar langs de buitentrapp zo snel mogelijk de straat op en het veld invluchten.

De aanstaande moeders die een kind onder het hart dragen en allen die voor anderen verantwoordelijk zijn, zoals de zogenden, zullen het bijzonder moeilijk hebben en bijzondere kracht behoeven om te ontkomen. Mocht de ramp in de winter plaatsgrijpen, dan zullen de winterregens de wegen onbegaanbaar maken en het overnachten in de open lucht bemoeilijken.

Zij die de profetieën van Jezus geloven, mogen daarom bidden dat hun vlucht niet in de winter valt en ook niet op een sabbat. Stel, dat de vlucht op een sabbat moet plaatsvinden. Men wil dan, uit het midden van de geen kwaad vermoedende volksgenoten, met zijn gezin gepakt en gezakt, wegtrekken. Hoe zal de fanatieke, nationalistische buurt reageren op deze wetsverachtende landverraders? Waar zullen zij voedsel kunnen kopen of hoe water bemachtigen bij de waterdrager? Al deze waarschuwingen doen duidelijk uitkomen, dat het onheil plotseling over de stad zal losbarsten en dat er geen tekenen der tijden zouden zijn. 'Denk aan de vrouw van Lot!' (Luc. 17:32).

In Lucas 21:23,24 wordt nog toegevoegd, dat er toorn over het volk zou zijn en dat velen gedood zouden worden of als gevangenen zouden worden weggevoerd. Het joodse volk zou dus in dezelfde positie komen te verkeren als de heidenen, want ook op dezen rust de toorn van God en ze zouden bovendien onder deze heidenen verstrooid worden. Slechts door het geloof in Jezus Christus wordt deze toorn individueel weggenomen, zowel van jood als van heiden (Joh. 3:36). Als natie zou voor Israël gelden wat ook voor de andere onbekeerde volken opgaat: 'De toorn is over hen gekomen tot het einde' (1 Thess. 2:16).

Ook de ongehoorzamen zullen hun einddoel bereiken, dat wil zeggen dat zij zich openbaren zullen als de rijpe vrucht van de ongerechtigheid: 'En Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn' (Luc. 21:24). Voor de natiën en voor Israël geldt in onze tijdsbedéling: 'Want God heeft hen allen onder ongehoorzaamheid besloten, om Zich over hen allen te ontfermen' (Rom. 11:32). Er is geen onderscheid meer tussen Jood en heiden. God heeft Israël niet weggedaan voor zijn aangezicht zoals de afgevalen engelen, en Hij heeft Jeruzalem niet 'verstoten', maar op één lijn gesteld met de andere volken. God heeft aan zijn volk het eerstgeboorterecht (Ex. 4:22) ontnomen, hen gelijkgesteld met de anderen en dit eerstgeboorterecht gegeven aan een volk dat zijn vrucht wèl opbrengt: 'Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekere zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen' (Jac. 1:18). 'Daarom zeg Ik u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan opbrengt' (Matth. 21:43).

Wie leest: 'Jeruzalem zal door de heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen voorbij zijn en dan komt gans Israël tot bekering', voegt er iets aan toe. Hij laat zijn eigen verwachtingen bij de uitleg van deze tekst prevaleren. Wanneer in onze tijd Jeruzalem in handen van de joden is, behoort dit volk ook nu tot de onbesnedenen van hart en oren evenals in de tijd van Stéfanus (Hand. 7:51). De tijden der heidenen zijn met de zesdaagse oorlog in 1968 niet opgehouden, ook al is Jeruzalem nu -en vol- joodse stad. De uitspraak die Jezus eenmaal deed aangaande de natuurlijke kinderen van Abraham, geldt nu nog: 'Gij zijt uit uw vader, de duivel', wat verder overigens gezegd kan worden van allen die de Zoon ongehoorzaam zijn.

## DE ONDERGANG EEN SCHADUW

Na de uittocht van de christenen uit Jeruzalem en na zijn verwoesting, houdt Israël op om beeld te zijn van de kerk. Na de ondergang van deze stad zijn er dan ook geen profetieën meer, die aan haar vervuld worden, maar in Christus zijn ze alle ja en amen, én in hen die van Christus zijn. Van nu af aan worden de profetieën in hun hemelse werkelijkheid vervuld en heeft de schaduw afgedaan.

Wanneer sprake is van een nieuw Jeruzalem, daalt dit neder uit de hemel, en wordt het dus niet herbouwd op de aarde. De beloften en zegeningen, eenmaal uitgesproken over het ware volk van God, zijn nu voor het Israël Gods van het nieuwe verbond. De waarschuwingen en bezoeken uitgesproken over het afvallige Israël, gelden nu de dwaalkerk, het grote Babylon, van het nieuwe verbond.

Het is dwaas om te beweren dat de gemeente de heilrijke beloften van Israël wegneemt om ze zichzelf toe te eigenen. De beloften zijn altijd slechts geweest voor het gehoorzame en gelovige deel van het volk. Evenzo is het dwaasheid te beweren dat men dan Israël met de vloek zou laten zitten, omdat deze vloek immers op alle ongehoorzamen rust. Iedere bekeerde jood behoort tot het Israël Gods en voor hem is iedere vloek weggenomen en zijn alle beloften van kracht.

Nog verschrikkelijker is om de nieuwtestamentische profetieën over de grote verdrukking alleen toe te wijzen aan het Joodse volk en om naar de algemene opvatting in de maranathabeweging, van de joden twee derde te laten uitroeien en het derde deel nog in het vuur der loutening onnoemelijk te laten lijden, terwijl men dan de valse kerk verder buiten beschouwing laat.

In de dagen dat onze Heer op aarde vertoefde, was Jeruzalem de afvallige kerk waarin de weinige, werkelijk gelovigen, in ballingschap leefden. Deze stad is een schaduw van de dwaalkerk in het nieuwe verbond, van het grote Babylon, waarin de ware gelovigen vele eeuwen lang ook in ballingschap leefden. Daarom is de ondergang van Jeruzalem beeld van de ondergang van Babylon en niet van het einde der wereld, zoals velen menen. Ook van deze stad zal geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken'. Evenals bij de verwoesting van Jeruzalem geldt voor Babylon, dat er geen voortekenen zullen zijn die de valse kerk zullen waarschuwen. Zij zal leven in valse gerustheid en zeggen: 'Vrede, vrede en geen gevaar'. Alleen de ware kinderen Gods zullen, evenals in het jaar 70, de waarschuwende

roep horen: 'Gaaf uit van haar, mijn volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen' (Openb. 18:4). Zoals Jeruzalem plotseling verwoest is, zo zullen ook Babylons plagen 'op één dag komen' en zij zal' in één uur verwoest' worden (Openb. 18:8,19).

Zoals de Romeinen door Palestina naar Jeruzalem optrokken, zo trekt eenmaal de antichnist met zijn tien koningen in de onzienlijke wereld op tegen Babylon: 'Dezen zullen de hoer haten, en zij zullen haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden' (Openb. 17:16).

Zoals de Romeinen hun banier plaatsten op de tempelmuren, die eenmaal aan God toebehoorden, zo zal de antichnist zijn verwoestende kracht doen plaatsnemen in hetgeen een tempel Gods in de geest behoorde te zijn. Wie niet uit Babylon getrokken is, dit wil zeggen: zich blijft bezighouden met een religie van deze aarde en zich niet overgeplaatst weet in de hemelse gewesten om daar te leven als een geestelijk mens, komt om door het vuur; hij wordt een prooi van de machten der duisternis.

In vers 21 en 22 staat: 'Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van bet begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch terwille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort.'

Het opkomende rijk van de antichrist, die de valse kerk 'met vuurverbrandt', verschilt principieel van alle koninkrijken die er geweest zijn (Dan. 7:23): het is de

meest rechtstreekse openbaring van het rijk der duisternis. De grote verdrukking ligt allereerst en bovenal op het geestelijke terrein; daarin verschilt zij van alle voorgaande verdrukkingen zoals de zondvloed of de verwoesting van Jeruzalem. De boze machten zullen zich dan met grote kracht op de mens werpen en een oordeel teweegbrengen dat begint bij het huis Gods (1 Petr. 4:17).

De Heer zegt evenwel dat 'deze dagen ingekort zullen worden, terwille van de uitverkorenen'. Het is mogelijk dat dit in tijdsduur is, maar wie zou dit kunnen opmerken, daar de Vader zelf de tijden van eeuwigheid heeft bepaald en in eigen hand houdt, zelfs zonder daar mededeling van te doen aan de Zoon (vers 36).

De Openbaring typeert deze grote verdrukking als weeën. Waarschijnlijker lijkt het daarom, dat het met deze verdrukking gaat als met weeën. Na iedere wee is er een adempauze, zodat nieuwe krachten verzameld kunnen worden. Zou dit niet gebeuren, dan zou de pijn ondraaglijk zijn en de dood ten gevolge hebben. Iedere keer zal de tegendruk van de Heilige Geest in Gods kinderen tijdens deze verdrukking toenemen. Het is dan, zoals de apostel schrijft, dat God met de beproeving ook de uitkomst (de weg tot ontkoming) geeft, zodat men ertegen bestand is (1 Cor. 10:13).

Aan het laatste deel van de grote verdrukking zal de gemeente geen deel hebben, zoals het volk Israël in Egypte ook gevrijwaard was van de laatste plagen. De drie laatste weeën beschadigen alleen hen die het zegel van God niet op hun voorhoofd hebben. Bij de eerste bazuinen in Openbaring 8 wordt ook het huis Gods geoordeeld, waarbij de scheiding tot stand komt. Bij de laatste

bazuinen gaan de geheiligden beschermd en bewaard door de kracht Gods, door de verdrukking heen.

## VALSE CHRISTUSSEN

*'Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of: Hier, geloof het niet. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenenen wonderen doen zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, Ik heb het u voorzegd' (Matt. 24:23-25)*

De weg naar de antichristelijke kerk wordt gebaad door valse christussen en valse profeten. Zij gebruiken de naam van Christus bij het verkondigen van hun valse leerstellingen om deze meer ingang te doen vinden. Zo brengen zij de christenen op een dwaalweg. Zij vervangen de waarheid door de leugen en voeren de mens niet naar het leven, maar naar de dood. Zij pretenderen de goede weg te wijzen, terwijl zij het doel Gods, het einde van de weg, de volkomenheid, niet najagen. Het woord 'christus' betekent gezalfde. Jezus was gezalfd 'met de Heilige Geest en met kracht' (Hand. 10:38) en ook de ware gemeente kent deze zalving.

Valse christussen zijn niet gezalfd met de Heilige Geest, maar zij worden geleid door en leven uit kracht van boze geesten. Deze verwording van de christelijke leiders culmineert in de kerk van de antichrist, waar allen gedoopt worden met de geest van het beest uit de afgrond. Leugengeesten manifesteren zich in en spreken dus door de valse profeten heen. De eerste vier bazuinen in Openbaring 8 spreken ons van de inwerking van de leugengeesten in Babylon, de afvallige kerk. Ook deelt de

Heer mede, dat deze valse christussen en valse profeten 'grote tekenen en wonderen' zouden verrichten. Wat is nu het verschil tussen de wonderen die Jezus deed, en die in de komende tijden door de paladijnen van de antichrist geschieden zullen? Jezus verrichtte zijn wonderen alleen tot herstel van de mens, daarbij geleid door de liefde Gods en zijn goddelijke opdracht. Zijn tekenen waren daarom alle gericht op behoud en levensvernieuwing. Men heeft wel gezegd dat Jezus zijn wonderen en tekenen alleen deed om te laten zien, dat Hij de Christus was. Wanneer men hiervan uitgaat, zou het doel van zijn wonderen hetzelfde zijn als bij de antichrist, namelijk het vestigen van de aandacht op zichzelf. Paulus spreekt ten aanzien van de laatste over 'bedrieglijke wonderen' (2 Thess. 2:9).

Wanneer een fakir zich een tijdlang levend laat begraven zonder dat hij sterft, wanneer hij zich met messen steekt zonder dat hij bloedt, zijn dit 'bedrieglijke wonderen', omdat deze niet gericht zijn op de bevrijding en de verlossing van de mens. Wanneer een magnetiseur door de kracht van een occulte geest het lichaam geneest, maar de inwendige mens onder zijn invloed brengt en daardoor bindt en beschadigt, is dit eveneens een 'bedrieglijk wonder'.

Jezus genas de mensen en bevrijdde hen, opdat zij hierdoor in staat zouden zijn de weg naar de volkomenheid te gaan. Daarom zullen de tekenen van de antichrist de 'uitverkorenen' niet 'verleiden', omdat dezen dit doel voortdurend in het oog houden.

Hetgeen de Here Jezus ons voorspeld heeft, is waar en komt uit. Hij sprak, dat onder hen die zijn naam zouden belijden, oorlogen en twisten zouden zijn. Zij zouden

'elkander haten', elkander overleveren' en 'elkander slachten'. Valse profeten en valse christussen zouden door hun bedrieglijke tekenen en wonderen velen verleiden. Het zou voor het volk Gods heel moeilijk zijn om vrij te blijven van deze verwarring en de juiste koers te houden, hoewel Jezus had gewaarschuwd: 'Zie, Ik heb het u voorzegd!' Maar het plan Gods met de mens gaat door, ondanks het feit dat eronkruid tussen de tarwe gezaaid is.

Zoals er een rest van het oude volk Israël in Babel bewaard bleef en terugkeerde naar het eigen land, zo zorgt God voor zijn gemeente en bewaart in de verwarring van de kerkgeschiedenis een overblijfsel dat niet misleid wordt en niet omkomt, maar terugkeert op eigen 'bodem', de hemelse gewesten. De verwording moest komen, maar niettegenstaande deze afval zal toch het Evangelie van het Koninkrijk Gods zich opnieuw baanbreken. In de laatste dagen zal ook weer de ware profetie gehoord worden. Wanneer de Heilige Geest uitgestort wordt over alle vlees, zullen de 'zonen en dochteren' profeteren en het volk Gods leiden in de volle waarheid. Profeten van het niveau van Agabus zullen overal op de wereld de kinderen Gods de ogen openen voor het naderende verderf (Hand. 11:28). Voor de heilstoezegging der profetie geldt ook: 'Zie, Ik heb het u voorzegd'.

## WOESTIJNCHRISTUSSEN

Nu volgt in vers 26a de waarschuwing:

*'Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen'* (Matt.24:26a)

'Dan' doelt op de tijd van het einde, wanneer de kinderen Gods ontwaken en zich opmaken om het plan Gods in hun leven te verwezenlijken. De bedoeling van God en zijn Woord is immers: om de mens op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'(2 Tim. 3:16).

Vele christenen die oprecht God zoeken en heilig willen leven, worden misleid door dwaalleraars, die zeggen: 'De Zoon des mensen is in de woestijn'. Men zal dus een woestijnleven moeten leiden om het voorgestelde doel van de volmaaktheid te bereiken. 'Vrome' geesten laten boekjes en brochures schrijven, waarin zij erop aandringen dat de christen het natuurlijke leven moet loslaten, dat hij uit de wereld moet gaan, teneinde heilig en onberispelijk te kunnen leven. Zij spreken gaarne over 'het vlees kruisigen' en hun volgelingen zien niet, 'dat deze kastijding van het lichaam zonder enige waarde is en slechts dient tot bevrediging van het (vrome) vlees' (Col. 2:23).

Jezus vroeg niet of zijn Vader de discipelen uit de wereld zou wegnemen, maar dat Hij ze zou bewaren voor de boze (Joh. 17:15). Zo menen sommigen dat een kinderrijk gezin een handicap zou zijn in het Koninkrijk Gods. Een voorganger met weinig of liefst helemaal geen kinderen zou met zijn vrouw dan meer geestelijke arbeid kunnen verrichten. Men vergeet welk een geestelijke oefenschool zulke leiders dan moeten missen. De ongetrouwde staat zou iemand geestelijk verder brengen dan hij of zij in een gewoon gezinsleven bereiken kan. Men denkt dat het ingaan tegen de wetten die God bij de schepping gegeven heeft, Hem aangenaam is. De rooms-katholieke of protestantse kloosterling(e) in het eenvoudige habijt, die

zichzelf zoveel ontzeggen moet, wordt eigenlijk wel een geestelijk ideaal. De gebedsverhoringen van dit soort 'heiligen' worden door de gewone 'leek' gezien als het gevolg van de bijzondere gemeenschap met God. Merk echter op, dat hun 'wonderen' steeds op het natuurlijke terrein liggen en nimmer overeenkomen met die van Jezus, die het herstel, en de verlossing van de boze bewerken.

Woestijnchristenen menen dat God er een behagen in scheidt, als men het lichaam kastijdt en kwelt. Zij geloven dat God hun gebeden eerder verhoort, wanneer zij rammelen van de honger of misselijk zijn van het vasten. Zij houden hun bidstonden niet overdag, maar liever's nachts en dan zo lang mogelijk, alsof er een verdienste in zou steken om 's-morgens slaapdrunken op het werk te komen. De full-timeleider kan echter wel uitslapen, daarmee de woorden van de Heer waarmakend: 'Zij' binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren' (Matth. 23:4).

'Vrome' geesten pressen meisjes en vrouwen tot het dragen van kleding die al jarenlang uit de mode is. Hele streken van ons land worden door zulke traditiegeesten overheerst. Wanneer een goddeloze geest het beeld van God niet kan bespotten door hem carnavalskleren aan te doen trekken, dan laat de 'vrome' macht hem of haar lopen in een habijt of in een traditionele klederdracht die soms nog aan de middeleeuwen herinnert. Het resultaat is immers hetzelfde: de mens wordt een bezienswaardigheid!

Woestijnchristenen zijn getypeerd door voorschriften, die iets verbieden. Hun 'zware' leer tast het natuurlijke leven

aan. Men draagt geen sieraden, zweert bij de 'hoed en de knoet', onthoudt zich (en zijn kinderen) de gewone genoegens op de zondag, leert de bezitloosheid en dringt er zeer op aan, minstens zijn tienden te geven of het spaarbankboekje te leggen aan de voeten van de grote 'godzman', spreekt veel over boete, maar komt nimmer tot bekeringen tot een blij en ontspannen geloofsleven. 'Vrome'geesten zeggen nooit: 'Het is genoeg'.

De valse profeten roepen: 'Hij is in de woestijn'. Zij bidden: 'Here, schenk ons een Elia of een Johannes de Doper!' Zij verlustigen zich in boetgezanten die een 'stem in de woestijn' zijn, in zulke oudtestamentische figuren, die op een rotsblok staande, gehuld in een kamelenharen mantel, donderend uitroepen: 'Land, land, land, hoort des Heren woord!'

Jezus bracht echter een leer voor de gewone mensen, staande in de strijd van het dagelijkse leven. Hij gaf zijn evangelie aan de moeder met het grote gezin, aan de moderne arbeider in de fabriek, aan de ongehuwde vrouw werkzaam in het maatschappelijke leven en aan de universitair geschoolde die geroepen is leiding te geven. Hij wil hun allen de Heilige Geest schenken, opdat zij de overwinning over zonde en ziekte zouden behalen, en heilig en onberispelijk zouden kunnen leven. Jezus sprak: 'De minste in het Koninkrijk der hemelen is meerder dan Johannes'; dus meerder dan Elia, dus meerder dan welk groot mens ook uit een voorbijgaande bedéling. Het Koninkrijk Gods wordt niet gebouwd door zulke bijzondere godsmannen; maar 'door middel van de gemeente (bestaande uit gewone mannen en vrouwen) wordt thans aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend'

(Ef. 3:10). De gemeente wordt opgebouwd door de medebroeders: de apostelen, de herders, de leraars en de voorgangers. Zij doen huisbezoeken, vermanen, vertroosten, leren, en op deze wijze groeit de gemeente naar de mannelijke rijpheid: de maat van de wasdom der volheid van Christus.

Hoe onopvallend was het leven van Jezus. Hij was gekomen 'wel etende en drinkende' (Matth. 11: 19). Hij liep niet rond in een kamelenharen mantel of in een habijt, maar droeg een kostbare rok zonder naad, aan één stuk geweven. Hij was aanwezig op een bruiloft en maakte van water wijn en niet van wijn water! Hij vestigde de aandacht niet op Zichzelf, schreeuwde niet en zijn stem werd op de pleinen niet gehoord (Matth. 12:19). Hij gedroeg Zich als een gewoon mens en was daarom reeds een aanstoot voor de 'vrome' geesten. Maar Hij opende de weg des heils voor hen die hongerden en dorstten naar de gerechtigheid. Hij was het voorbeeld voor allen die op dezelfde wijze als Hij door de Geest geleid worden en dan zonen Gods zijn (Rom. 8:14).

Wie Jezus toebehoren, hechten weinig waarde aan uiterlijke vroomheid, maar in de onzienlijke wereld nemen zij geen contact op met de boze geesten en verweren zich tegen hun beïnvloeding. Daarom 'hebben zij het vlees (ook het vrome) met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd' (Gal. 5:24). Hun verlangen is niet om met hun lichaam de zondige machten te gehoorzamen, maar om hun leden te stellen in dienst van de gerechtigheid, zodat het Koninkrijk Gods met zijn vrede, blijdschap en gerechtigheid in hun leven geopenbaard kan worden.

## NIET IN DE BINNENKAMER

Voor hen die op een gemakkelijker en gerieflijker wijze het Koninkrijk Gods willen beërven dan de woestijnchristenen, voor hen die in het natuurlijke leven op dezelfde voet verder willen gaan, heeft de duivel een andere dwaalweg, namelijk de leer van de 'binnenkamer'.

*'Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de binnenkamer, geloof het niet'* (Matt.24:26b)

Onze Heer gebruikte het woord 'binnenkamer' onder andere in Mattheüs 6:6: 'Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bidt tot uw Vader in het verborgene'.

Bidden is bezig zijn in het 'verborgene', dus in de hemelse gewesten. Het woord 'binnenkamer' wijst erop dat de mens zich tijdens zijn gebed afsluit van het natuurlijke leven. De bedoeling van de woorden van Jezus in Mattheüs 24:26 wordt ons nu duidelijk. De 'binnenkamer' is de onzienlijke, inwendige mens. Er zou een leer verkondigd worden, die het kinschap Gods beperken zou tot de onzienlijke wereld. Dit kinschap zou dus in het natuurlijke leven niet geopenbaard behoeven te worden. Men zou in God geloven, spreken over bekering en wedergeboorte, zonder dat deze ervaringen in de wereld gezien worden.

Het nieuwe leven zou dus geen vrucht dragen. Een kind zou een 'bekeerde' vader hebben, die evenwel net zo humeurig bleef als vroeger. De man zou bij zijn 'wedergeboren' vrouw geen levensverandering ontdekken. Maar de Heer heeft gezegd: 'Aan hun vruchten zult gij hen kennen'. De vrucht is datgene wat zichtbaar wordt. Men zou leren dat christenen en wereldlingen allen zondaars

zijn, dus allen gelijk. Men zou wel erkennen dat de boze machten in het 'zondige vlees' werken, maar de door werking en zegepraal van de Heilige Geest in het vlees, zou men ontkennen. Paulus schreef dat God het sterfelijk lichaam levend maakt door zijn Geest die in ons woont (Rom. 8:11). Hij bedoelde dat ons vernederde (dus niet ons gestorven) lichaam functioneren mag naar de wetten Gods, zodat het niet langer aan de zonde- en ziektemachten gehoorzaamt, maar aan de wetten des Geestes.

De dwaling is ontstaan dat ook het kind-van-God zondaar blijft tot de dood; dit is het axioma van de meeste christenen. Wij vragen of dit de taal is van een waar kind van Abraham, van hem die geloofde in een God die de doden levend maakt en die de dingen die niet zijn, roept alsof zij waren, (Rom. 4:17 vert. Brouwer). Behoort de levensregel 'zondaar tot de dood' bij een ongelovige of bij een gelovige? Kan men tegelijkertijd een dienstknecht van God en een dienstknecht van de zonde zijn? Immers in wiens dienst men zich stelt, die gehoorzaamt men als heer. Jezus zegt ons dat het onmogelijk is twee heren te dienen. Zulk een leven is gespleten en 'een verdeeld hart is God een gruwel!' Het is geen wonder dat christenen die het dogma 'zondaar tot de dood' tot hun eigendom gemaakt hebben, ook leven naar deze belijdenis van het ongelooft.

Ook leert men: 'Wij zijn zulke grote zondaars, maar gelukkig merkt God dit niet, want als Hij ons gadeslaat, ziet Hij ons aan in Jezus Christus'. Wij denken aan het gebed van een predikant dat wij eens lazen: 'Heere, wij danken U, dat Gij ons aanziet alsof wij geen zonde hebben, want Gij ziet den wil aan voor de daad, en de keuze voor de volbrenging'. Men leert dan verder: 'Wij

zijn heilig en rein in Christus', maar deze onberispelijkheid beperkt zich tot de 'binnenkamer', want niemand merkt het. Waarlijk, voor zulk een schizofrene leer heeft men wel een geloof nodig, groter dan in Israël gevonden werd, want zij is in flagrante strijd met wat in de zichtbare wereld gezien wordt. Daarom sprak de Heer: 'Geloof het niet!' en 'wacht u voor de zuurdesem, dat is de hulchelanij der Farizeeën. Er is niets bedekt, of het zal geopenbaard worden, en verborgen, of het zal bekend worden' (Luc. 12:1,2).

## GELIJK DE BLIKSEM

Wanneer de Heer niet 'in de woestijn' te vinden is, noch alleen 'in de binnenkamer', waar is Hij dan wel? Nu volgt het antwoord an Jezus:

*'Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn'* (Matt.24:27)

Deze komst is de parousie, zijn tegenwoordigheid of aanwezigheid. Paulus schreef in 2 Thessalonicenzen 1:10: 'Wanneer Hij komt, om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd te worden in allen die tot geloof gekomen zijn'. Aan zijn heiligen 'heeft God willen bekend maken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus onder (of in) u, de hoop der heerlijkheid' (Col. 1:27).

Lezer, verwerp de valse leer, die inhoudt dat Jezus deze nacht komen kan en dat er niets meer in de weg staat. Jezus waarschuwde: 'Past op, dat gij u niet laat misleiden! Want velen zullen met mijn Naam optreden, en zeggen: Ik

ben het; en de tijd is nabij'. Gaat hen niet achterna!' (Luc. 21:8 vert. Can.)

Eerst komt de Heer met grote krachten heerlijkheid z'n zijn volk, dat is zijn tegenwoordigheid (parousie) in deze wereld. Later verschijnt Hij met de zijnen. De tegenwoordigheid van Jezus in zijn volk zal zijn gelijk de bliksem. Hoe duisterder de wereldsituatie wordt, hoe helderder het licht zal schijnen. De spanning van Gods Geest ontaardt zich in de kinderen Gods als een licht dat de gehele aarde omspant. Overal zal over de ganse aarde de tegenwoordigheid des Heren geopenbaard worden in de zonen Gods.

Het bliksemlicht ontstaat na een explosie, wanneer donkere wolken de aarde bedekken. Zo wordt het Licht der wereld in de zonen Gods geopenbaard, wanneer de grote verdrukking over de ganse aarde is. Het geheim van de donderslagen uit Openbaring 10 is, dat de Heer de kracht en het licht van zijn aanwezigheid gaat openbaren. Dan wordt gezien hoe God zijn gemeente in stand houdt en doorleidt.

## LEVEND OF DOOD LICHAAM

De rede op de Olijfberg geeft een profetische visie op de ontwikkeling van de ware kerk en van de valse, van de tarwe en van het onkruid, die belde tot rijpheid komen.

De parousie, de komst of tegenwoordigheid van Jezus Christus in zijn volk, zal zijn gelijk de bliksem, die licht van het oosten tot het westen. De gemeente is dan als een stad op een berg, waarvan ieder de heerlijkheid zien kan.

De verbasterde kerk zal echter deze aanwezigheid van de Heer in zijn volk loochenen. Men zal ontkennen dat God in de laatste dagen van zijn Geest zal uitstorten en dat dán de 'kostelijke vrucht der aarde' gezien zal worden. Men zal zelfs zingen:

'Hoe men ook zijn toekomst verachte' en tegelijkertijd zelf een diepe afkeer hebben van de prediking over de parousie.

De massa der christenheid heeft nooit de zichtbare wederkomst des Heren 'op de wolken des hemels' veracht. De uitdrukking 'vanwaar Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden' werd als belijdenis algemeen aanvaard. Jezus sprak reeds aangaande de 'levenden': 'Nu gaat er een oordeel over deze wereld' (Joh. 12:31).

Oordelen is scheiding maken tussen goed en kwaad. Zowel het goede als het kwade wassen in de kerk op. In de eindtijd zal de scheiding tussen rechtvaardigen en bozen voltooid worden. Dan zullen de zonen Gods en de zonen des verderfs duidelijk zichtbaar zijn en een diepe kloof zal hen scheiden. Van een eindoordeel is pas sprake na het duizendjarige rijk, wanneer er een grote en witte troon gezien wordt (Openb. 20:11).

In de komst of parousie van de Zoon des mensen gaat het echter allereerst om het in bezit nemen van de wedergeboren mens door de Heilige Geest: 'Wij (de Vader en de Zoon) zullen tot hem komen en bij hem wonen' (Joh. 14:23). Hierdoor wordt het mogelijk dat de mens Gods de volwassenheid bereikt, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus (Joh. 4:13).

Paulus schreef in 1 Thessalonicenzen 5:23: 'En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst (parousie, tegenwoordigheid) van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele (naar de inwendige en uitwendige mens goed functionerende) onbetspelijk bewaard te zijn. Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen'.

Lezer, er staat dat Jezus getrouw is en dat Hij het zal bewerken. Geloof u dit? Hij zal u zó veranderen door zijn Geest, dat het onmogelijke mogelijk wordt. Voor hen die de komst van onze Heer met de wolken des hemels willen meemaken, geldt: 'Jaagt naar vrede met allen en naar de heiliging, zonder welke niemand de Here zal zien' (Hebr. 12:14). Daarom is de leer dat de Heer deze nacht nog wederkomen kan om de zijnen tot Zich te nemen, onbetspelijk. De Heer maalt geen halfrijp graan op de akker der wereld!

Velen die zich met de toekomstige dingen bezighouden, hebben 'de komst des Heren' verengd tot 'eenpunt des tijds'. Zij omvat evenwel een tijdperk, waarin de Heer Zich heerlijk in zijn gemeente openbaart en dat zijn hoogtepunt bereikt in de verandering van ons vernederd lichaam in een verheerlijkt. Dan doet in een ondeelbaar ogenblik het vergankelijke lichaam onvergankelijkheid aan en het sterfelijke lichaam onsterfelijkheid (1 Cor. 15:50-54).

Er staat: 'De vrouw heeft zich gereed gemaakt' (Openb. 19:7). Reeds de gelovigen uit het oude verbond kenden een uitzien naar de komst des Heren tot verlossing en bevrijding. Zij zongen: 'Wacht op de Heer, godvruchte schaar, houd moed! Hij is getrouw, de bron van alle goed.

Zo daalt zijn kracht op u in zwakheid neer. Wacht dan, ja wacht, verlaat u op de Heer!' (Ps. 27:7 berijmd).

De komst des Heren is de machtige inwoning van Gods Geest in de gelovigen in het laatste der dagen. Dan komt de Rechter om haastig recht te verschaffen tegenover de tegenpartij (Luc. 18:8 en Jac. 5:9).

Maar ook het onkruid wordt rijp, zoals er staat: 'Laat beide (tarwe en onkruid) samen opgroeien tot de oogst' (Matth. 13:30). Wanneer het onkruid rijp is, komt de periode dat het verbrand wordt. In vers 28 zegt de Heer: 'Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen'.

Het aas is de dode kerk, waar iedere vorm van goddelijk leven geweken is. De gieren zijn het beeld van de doodsmachten, die uiteindelijk de antikerk na de slag van Harmagedon zullen verslinden. Deze demonen zullen zich verzamelen, om te eten het vlees van koningen en het vlees van oversten over duizend en het vlees van sterken en het vlees van paarden, en van hen die daarop zitten, en het vlees van allen, vrijen en slaven, kleinen en groten' (Openb. 19:18, zie de toelichting in 'De gemeente inde eindtijd'). Het resultaat van de totale verleugening der dwaalkerk lezen wij in vers 29: *'Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemelvallen en de machten der hemelen zullen wankelen'*.

'De verdrukking dier dagen' is de tijd waarin de ware kerk en de valse kerk voorgoed uiteengaan. Er komt dus iets voor de zon, het beeld van God. De machten der hel schuiven zich als een donkere wolk tussen de Here God en

het gedegeneerde christendom. Over de aarde trekken de duivelse legerscharen, die de doorwerking van het licht van Gods genade beletten. 'En de maan zal haar glans niet geven'. De maan is het beeld van Jezus Christus, 'de afstraling van Gods heerlijkheid', het licht dat schijnt in de donkere nacht. Dit licht schijnt niet meer in de onwaarachtige kerk: er is daar geen redding, geen heil, geen verlossing, geen genezing en geen vervulling met de Heilige Geest. Terwijl Gods volk leeft door de machtige uitstorting van de Heilige Geest, wordt tevens bewaardheid: 'De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed' (Hand. 2:20).

Het vallen van de sterren en het schokken der hemelkrachten wijst op een invasie van onreine engelen uit de hemelse gewesten. De valse profeet 'sleepte een derde van de sterren des hemels mede en wierp die op de aarde' (Openb. 12:4).

Ook wordt de put des afgronds geopend en heerlegers van doods machten onder aanvoering van Apólyon verspreiden zich over de kerk en overweldigen degenen die geen afweer hebben, die de leugen liever hadden dan de waarheid. In Lucas 21:25,26 is sprake van een doodsangst onder de volken. Zij zijn radeloos door het donderende geweld van de zee en de branding. De mensen zullen verstijven van vrees, in bange verwachting van wat de wereldgoot overkomen; want de krachten der hemelen zullen worden bewogen.

De zee is het beeld van het geestelijke leven der mensen, zoals de aarde het beeld is van hun natuurlijke leven. De branding is de grens tussen de zee en de aarde en is dus beeld van het leven der mensen waarin het natuurlijke en

het geestelijke elkander raken. Vanuit de geestelijke wereld wordt ook het natuurlijke leven overstroomd en vergiftigd door de beïnvloeding der boze geesten, die de geesten der mensen hebben overweldigd. De gehele onzienlijke en zienlijke wereld worden bewogen. In de dagen van Noach werd alleen de aarde omgekeerd en ging het natuurlijke leven onder. Nu komt er een zondvloed van vuur, beeld der demonische machten, die ook de geest van de mensen zodanig aantast, dat zij 'wat de geest betreft' niet 'zouden leven' (1 Petr. 4:6).

Een van de eerste gevolgen die op aarde zichtbaar wordt, is het wankelen van de wereldgeesten. De geordende maatschappij wordt in stand gehouden door het gezag van de samenwerkende menselijke geesten, die de bijbel 'wereldgeesten' noemt. Zij zijn hiërarchisch ingesteld, zoals trouwens de gehele geestelijke wereld. Zij vinden hun opperste gezag in de topfunctionarissen en in de overheid. Hun taak is de goeden lof toe te zwaaien en hen te beschermen; en te oordelen en te wreken die het kwade doen (Rom. 13:1-7).

Ook deze machten in de onzienlijke wereld zijn de eersten die gaan wankelen. Zij worden onbekwaam om hun taak te volbrengen en hun verantwoording te dragen. Zij blijken tegen de opkomende vloed van wetteloosheid niet bestand. Paulus sprak reeds van 'die zwakke en armelijke wereldgeesten' (Gal. 4:9). In 2 Thessalonicenzen 2:7 spreekt hij over het feit, dat deze wederhoudende macht verwijderd wordt en bezwijkt voor de wetteloosheid.

## 4. DE OPENBARING VAN DE ZONEN GODS

### HET TEKEN VAN DE ZOON DES MENSEN

Vers 30 luidt :

*'En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid'*

Het teken van de Zoon des mensen is niet een kruis op de wolken, zoals de ouden meenden, want dit spreekt van vernedering en lijden. De kanttekenaars van de Statenvertaling wezen eral op, dat het hierde tekenen van de heerlijkheid van Jezus betreft. Wanneer de Heer komt, is zijn verschijnen met grote macht en heerlijkheid. Deze luister bevindt zich in zijn gemeente. Door haar heeft Hij immers zijn vijanden onderworpen en in de veelheid en in de adel van zijn onderdanen ligt des Konings heerlijkheid. Bij zijn eerste komst was Jezus gezet tot 'een teken, dat wedersproken' werd (Luc. 2:34).

Bij zijn wederkomst zijn de zonen Gods het teken van macht en heerlijkheid en met hen gaat onze Heer de ganse schepping bevrijden van de dienstbaarheid aan de vergankelijkheid (Rom. 8:19-21).

Het teken van de Zoon des mensen is dus zijn gemeente. Waar zij is, bevindt Hij Zich ook. Johannes schreef : 'En er werd een groot teken in de hemel gezien: een vrouw' (Openb. 12:1).

Onze Heer is de man en de gemeente is de vrouw en zij zullen voor eeuwig samen gezien worden. Jesaia profeteerde: 'Zie, de Here zal komen met kracht en zijn arm (de Heilige Geest in de gelovigen) zal heerschappij uitoefenen; zie, zijn loon is bij Hem' (Jes. 40:10).

Dit loon dat zich bij zijn komst bij Hem bevindt, is zijn gemeente. Het zijn de mensen die de Vader Hem uit deze wereld gegeven heeft Ooh. 17:9). Dit loon is groot en heerlijk. Met de parousie beginnen de tijden van het herstel of van de verademing (Hand. 3:19).

Dit herstel vangt aan met de gemeente die haar volkomenheid bereiken zal, welke voleindigd is bij het verschijnen van de Zoon des mensen in de zichtbare wereld. Voordat het grote Babylon verdaan zal worden, zal deze valse kerk 'de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hernels'. 'En ik zag en zie, een witte wolk en op de wolk gezeten als eens mensen zoon met een gouden kroon op zijn hoofd' (Openb. 14:14).

Bij zijn hemelvaart werd Jezus door een wolk aan de zichtbare wereld onttrokken. Vanaf dat ogenblik ging de onzienlijke realiteit functioneren. De profetieën, die steeds 'letterlijk' in een natuurlijk volk vervuld waren, werden vanaf dat ogenblik verbonden aan het geestelijke Israël. Het aardse Jeruzalem werd vervangen door het nieuwe, de aardse hogepniester door de hemelse en de aardse priesterschap door een geestelijke. Wie meent dat Jezus op een wolk naar de hemel voer langs een traject van ontelbare duizenden kilometers, gemarkeerd door de sterrenstelsels, denkt er liever maar niet bij dat zo'n natuurlijke wolk reeds bij de aanvang van de ruimtevaart

opgelost is. In dit opzicht zien velen domheid aan voor een soort kinderlijk geloof. De hemel-'vaart' was niet anders dan een overgang (verhoging) van de zichtbare naar de onzichtbare wereld. Men kan de geestelijke wereld of de hemelse gewesten niet in aardse dimensies uitdrukken. Men komt nimmer in de hemel door een lange reis, waarbij men een aantal sterren voorbij zou schieten.

Er blijft nog een belofte dat onze Heer op dezelfde wijze zal wederkomen als Hij naar de hemel gevaren is. Dit betekent dat de Heer vanuit de onzienlijke wereld of geestelijke wereld terug zal komen in de zienlijke of natuurlijke wereld. Velen denken dat dan zijn voeten zich op een natuurlijke regenwolk zullen bevinden, dus op een steunpunt in het luchtruim. Zij beseffen niet dat zo'n wolk juist de Heer aan het oog onttrekken zal. Een vliegtuig dat op of boven de wolken is, wordt vanaf de aarde niet gezien. De inhoud van de Schrift is ons te groots en te heilig om de Heer voor te stellen als een soort parachutist. Wij hebben gebroken met alle valse romantiek en onlogische gedachtengangen, die bij dieper nadenken tot de grootste dwaasheid voeren. Het verstaan van de woorden Gods vereist een geestelijke instelling.

Maar, zal iemand zeggen: 'Er staat toch in Handelingen 1: 11 dat Jezus op dezelfde wijze zal wederkomen, als de discipelen Hem naar de hemel zagen varen'. 'Op dezelfde wijze' zou dan zijn 'op een wolk'.

Wij wijzen erop dat de Heer juist tevoren gesproken had over 'de belofte van de Vader' (vers 4). Deze belofte hield in dat de Vader en de Zoon tot de gelovigen zouden komen om woning in hen te maken (Joh. 14:23). Dit zou een onzichtbare wederkeer zijn. In verband met deze doop

in de Heilige Geest sprak de Heer: 'Wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (Joh. 14:2,3). De discipelen en alle ware gelovigen zouden dus een plaats ontvangen in de hemelse gewesten (Ef. 2:6).

Als contrast met deze onzichtbare wederkeer wijst 'op dezelfde wijze wederkomen' op een zichtbare terugkomst, dus zoals de discipelen Jezus bij' zijn afscheid waarnamen. Hij ging toen lichamelijk van de zichtbare naar de onzichtbare wereld en zo zal Hij bij zijn terugkeer weer lichamelijk en zichtbaar in het midden van zijn volk zijn.

Wanneer de Heer op aarde wederkomt, is dit met zijn volk. Nooit mogen wij Hem van zijn volk, hetzij nog in leven of reeds ontslapen, scheiden. Wij zouden in bijbelse beelden kunnen zeggen: het Hoofd komt met zijn lichaam; de Ruiters op het witte paard komt met zijn heerscharen; de Herder komt met zijn kudde; de Man met zijn vrouw; de eerstgeboren Zoon met zijn broeders; het paradijs Gods daalt neer met de Boom des levens.

Jezus komt met wolkenformaties, dat is met zijn rijk geschakeerde en veelkleurige gemeente. Zoals miljoenen waterdruppels één wolk vormen, zo zijn de leden in de gemeente een eenheid. De wolk is dus beeld van de gemeente en haar plaats aan de hemel beeldt de aanwezigheid van het volk Gods uit in de hemelse gewesten. De 'stammen der aarde' vertegenwoordigen de valse kerk die haardomicilie niet in de hemel heeft, maar op de aarde. Zij is immers ongeestelijk en van deze wereld. Deze kerk zal bij de wederkomst des Heren te laat tot de erkenning komen, dat zij haar doel gemist heeft.

Haar leden zullen zich op de borst slaan, zoals de prijsgegeven kerk van het oude verbond dit deed bij het sterven van onze Heer. Zij zullen erkennen: 'Waarlijk, dit is de Zoon van God, vergezeld van de zonen Gods'.

## HET UITERSTE DES HEMELS

Nadat de valse kerk ingestort is en haar leidlieden terzijde worden gesteld, breekt een algemeen weeklagen uit. De overigen worden zeer bevreesd en geven de God des hemels eer (Openb. 11:13 en 18:9-20). Maar dan is het te laat. De definitieve scheiding tussen de uitverkorenen Gods en de verworpenen heeft nu plaats:

*'En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschalen zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere' (Matt.24:31)*

Het opkomende rijk van de antichrist, die de valse kerk 'met vuur verbrandt', verschilt principieel van alle koninkrijken die er geweest zijn (Dan. 7:23): het is de meest rechtstreekse openbaring van het rijk der duisternis. De grote verdrukking ligt allereerst en bovenal op het geestelijke terrein; daarin verschilt zij van alle voorgaande verdrukkingen zoals de zondvloed of de verwoesting van Jeruzalem. De boze machten zullen zich dan met grote kracht op de mens werpen en een oordeel teweegbrengen dat begint bij het huis Gods (1 Petr. 4:17).

De Heer zegt evenwel dat 'deze dagen ingekort zullen worden, terwille van de uitverkorenen'. Het is mogelijk dat dit in tijdsduur is, maar wie zou dit kunnen opmerken,

daar de Vader zelf de tijden van eeuwigheid heeft bepaald en in eigen hand houdt, zelfs zonder daar mededeling van te doen aan de Zoon (vers 36).

De Openbaring typeert deze grote verdrukking als weeën. Waarschijnlijker lijkt het daarom, dat het met deze verdrukking gaat als met weeën. Na iedere wee is er een adempauze, zodat nieuwe krachten verzameld kunnen worden. Zou dit niet gebeuren, dan zou de pijn ondraaglijk zijn en de dood ten gevolge hebben. Iedere keer zal de tegendruk van de Heilige Geest in Gods kinderen tijdens deze verdrukking toenemen. Het is dan, zoals de apostel schrijft, dat God met de beproeving ook de uitkomst (de weg tot ontkoming) geeft, zodat men ertegen bestand is (1 Cor. 10:13).

Aan het laatste deel van de grote verdrukking zal de gemeente geen deel hebben, zoals het volk Israël in Egypte ook gevrijwaard was van de laatste plagen. De drie laatste weeën beschadigen alleen hen die het zegel van God niet op hun voorhoofd hebben. Bij de eerste bazuinen in Openbaring 8 wordt ook het huis Gods geoordeeld, waarbij de scheiding tot stand komt. Bij de laatste bazuinen gaan de geheiligden beschermd en bewaard door de kracht Gods, door de verdrukking heen.

## DE VIJGEBOOM WORDT WEEK

Er is nu door onze Heer in de voorgaande verzen een antwoord gegeven op de vragen van zijn discipelen aangaande de ondergang van Jeruzalem met het einde van het oude verbond, over zijn parousie of zijn toekomst, en over het einde dezer eeuw of aeon. Nu volgen enkele

onderwijzingen, waarschuwingen, vertroosting en gelijkenissen om het persoonlijke geloofsleven van de kinderen Gods speciaal in de eindtijd te versterken. In vers 32 en 33 wordt de eindgeschiedenis van de gemeente op aarde met de volgende vergelijking getekend:

*'Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur'* (Matt. 24:32-33)

Reeds vroegtijdig in de lente begint in de vijgeboom het nieuwe leven te werken. Daarmee is hij de verkondiger van het einde van de winter en het teken dat de zomer nadert. Zodra de voedselstroom het schijnbaar uitgedroogde hout van stam en takken weer gaat doortrekken, botten de knoppen uit en verschijnen de jonge bladeren, die snel in grootte toenemen. In de maand juni zijn dan de eerste vijgen rijp. Opnieuw is hier sprake van een ontwikkelingsproces.

Na de barre, dorre wintertijd van een eeuwenlange kerkhistorie, waarin geestelijk leven ternauwernood merkbaar was, begint zich nieuw leven te openbaren. Zoals de levensgeest in de boom de stimulans geeft tot het ontwikkelen van nieuwe sappen, zo gaat de Heilige Geest, de levensgeest of 'geest des levens' van het lichaam van Christus, de gemeente, haar leden tot nieuw leven brengen.

Er is slechts één teken van he naderende einde. Van alle andere tekenen in de natuurlijk(wereld geldt: 'Velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: De tijd is nabij! Gaat

hen niet achterna' (Luc. 21:8). Slechts nadat de gemeente verzegeld is met de Heilige Geest, komt het einde (Openb. 7:3). Dan komt de volle wasdom en het vrucht dragen. Wanneer de 'spade regen' gevallen is, wordt het koren rijp, om een ander bijbels beeld te gebruiken. Dit teken, de herleving, is subtiel, want alleen de kinderen Gods weten dat dit leven in de laatste tijd bezig is zich te ontwikkelen. Velen turen naar tekenen in de zichtbare wereld. Zij spreken daarom alleen maar over het ontwaken van het, natuurlijke Israël, in plaats van over het herleven van het Israël Gods.

Het getuigt toch wel van ontstellend gebrek aan geestelijk inzicht, dat men het nationale ontwaken van Israël in verband durft te brengen met deze uitspraak van Jezus. Tekenen van leven zijn in de Heilige Schrift: gehoorzaamheid aan de wetten Gods naar geest, ziel en lichaam, en gemeenschap met Hem door de Heilige Geest. Men meent dat de Heer of een van zijn apostelen, het volk Israël zoals het zich nu openbaart, anders zou toespreken dan eertijds, hoewel het zich niet heeft bekeerd. Jezus sprak niet: 'Gij hebt Abraham tot vader', maar 'gij hebt de duivel tot vader, en wilt de begeerten van uw vader doen' (Joh. 8:44).

Niet tegenstaande deze felle uitspraak verheugt men zich als de Israëliërs zegevieren over hun vijanden, de Arabische volken, alsof dit enige betekenis zou hebben voor het Koninkrijk Gods. Daarin ligt de leugen en daaruit komt de misleiding voort. Het is iets geheel anders indien men met dit volk op natuurlijke wijze sympathiseert, zoals men dit doet met het Tsjechowaakse volk, of het Hongaarse, die ook te kampen hebben met een overmachtige vijand en wier cultuur dichter bij onze

westerse beschaving ligt dan die van hun overheersers. Wanneer wij willen weten hoe laat het op de wereldklok is, zullen wij niet naar een ongeestelijk volk Israël moeten zien, waarvoor wij overigens een natuurlijke genegenheid koesteren, maar naar de gemeente. Door haar zullen wij 'weten' dat de zomer nabij is en 'weten' dat 'het' dicht voor de deur staat.

Het gaat in het nieuwe verbond alleen om de ontwikkeling van de gemeente onder haar hoofd Jezus Christus. In haar alleen is het leven te vinden en wat daarbuiten verkeert, heeft contact met de dood. Daarom tast een visie waarin het natuurlijke Israël het middelpunt is, het wezen aan van het nieuwe verbond, dat gebaseerd is op Zijn bloed.

In Lucas21:31 wordt nog meegedeeld wat de betekenis van het woordje 'het' is in de uitdrukking: 'het nabij is, voor de deur'. Daar staat: 'Zo moet ook gij weten, dat het Koninkrijk Gods nabij is'. Wanneer de oordelen over de afgevallen kerk komen, en de demonie over de aarde gaat als een zondvloed, richt u op en heft uw hoofden omhoog, want uw verlossing genaakt' (Luc. 21:28).

Wat voor het grote Babylon schrik en angst betekent, is voor de ware gemeente vreugde. De tekenen die voor anderen de ondergang aankondigen, betekenen voor haar de aanvang van een bloeiperiode. Het Koninkrijk Gods wordt dan op zijn hoogst geopenbaard in Zijn vrucht van 'rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest'.

## WAT IS: DIT GESLACHT?

Er is vanaf het begin een scheiding geweest tussen degenen die God dienden met de geest door het geloof en hen die God meenden te dienen in uiterlijkheden. Wij zien dit reeds in de geschiedenis van Kaïn en Abel. De ongelovige offeraar doodde zijn gelovige broeder, van wie getuigd werd dat hij een rechtvaardige was. Zo was er een twist tussen Ismaël, de zoon der slavin, en Izak, de zoon der vrije. Later past de apostel deze kamp toe op de verhouding tussen jood en christen. Hij schreef. 'Maar zoals destijds hij, die naar het vlees verwekt was, hem, die naar de geest verwekt was, vervolgde, zo ook nu' (Gal. 4:29).

De Bijbel spreekt aangaande deze categorie van uitwendig godsdienstigen als van een geslacht. Deze 'generatie', die zich in dienst van God vastklemt aan uiterlijkheden, wetten, ceremoniën en voorschriften, maar die geen ware gemeenschap met God heeft, haat de ware kerk, wier leden weten dat zij door geloof in de Beloofde en in de beloften, rechtvaardigen zijn. Daarom doodt de valse kerk de apostelen en de profeten, omdat dezen vooral in de hemelse gewesten actief bezig zijn. Jezus sprak het oordeel uit over de valse kerk met de woorden: 'Opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharia, de zoon van Berechja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar. Voorwaar, Ik zeg u: deze dingen zullen komen over dit geslacht' (Matth. 23:35).

Deze valse kerk van onwedergeborenen, dit aardsgezinde, ongeestelijke volk, zal eenmaal moeten erkennen dat God

niet werkte en woonde in het grote Babylon, maar in het Israël Gods. Het onkruid zal tussen de tarwe blijven staan, totdat de oogsttijd aangebroken is. Vandaar de woorden in vers 34:

*'Voorwaar Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt'* (Matt.24:34)

Als alles afgelopen is, is dit geslacht ook voorbij en regeert de ware gemeente met Christus voor eeuwig over al de werken Gods.

## ZEKERHEID

*'De hemelen de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan'* (Matt.24:35)

De onzichtbare en de zichtbare wereld zullen, wanneer alles geschied is, enorme wijzigingen ondergaan hebben. De structuur van de ganse schepping zal dan volkomen veranderd zijn. Nadat gezegd is: 'De eerste dingen zijn voorbijgegaan', volgt: 'Zie, Ik maak alle dingen nieuw' (Openb. 21:4,5). De tegenwoordige hemel en aarde zullen voorbijgaan zoals de winter of de duisternis. Niet bedoeld wordt, dat zij zullen verdwijnen, maar dat de oude schepping niet te vergelijken is met de herboren, nieuwe schepping. Aarde en hemelen zullen wankelen, maar wat de Heer gesproken heeft, zal gebeuren. Zijn woorden zijn alleen vast en worden vervuld, voordat dit einde komt. Wie de uitspraken van Jezus loslaat en gaat zien op omstandigheden, komt in verwarring en verliest iedere vastigheid. 'De wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid'. Alleen het Koninkrijk Gods is onwankelbaar (Hebr. 12:28).

## 5. WAAKZAAMHEID VEREIST

### DAG EN URE ONBEKEND

*'Doch van die dagen van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen' (Matt.24:36)*

Het plan tot redding en herstel is van de Vader uitgegaan. Hij ziet nauwkeurig toe, hoe alles tot ontwikkeling komt. In de schepping en in de herschepping berust niets op hocuspocus. Alles heeft een ontwikkelingsgang en komt tot rijpheld en tot volle wasdom. Daarom mogen wij de hoop tot het einde toe onverwrikt vasthouden en behoeven ons niet te laten beangstigen door de dingen die gaan komen. Wij zien naar de heerlijke toekomst, zoals een kind al groeiende en lerende uitziend naar de volwassenheid, zonder dat dit hem zijn blijdschap en rust ontroofd. Er komt een nieuwe volheid des tijds, maar hiervoor geldt: 'Het is niet uw zaak de tijden of de gelegenheden te weten, waarover de (tijdloze) Vader de beschikking aan Zich gehouden heeft' (Hand. 1:7).

Niemand kent het tijdstip waarop de strijd in de hemelse gewesten voor de gemeente beëindigd is. Niemand weet in verband met het onderwerp dat Jezus behandelt, namelijk de ontwikkeling van de ware en de valse kerk, wanneer de uiteindelijke beslissing valt en de goeden van de bozen gescheiden worden. Niemand kan dus de dagen aftellen. Ook de geest der profetie moet inzake tijd en tijdstippen verstek laten gaan, want noch de engelen, noch de Zoon zijn ervan op de hoogte. Ook de duivel weet het ogenblik

niet, wanneer hij gebonden wordt en in de afgrond opgesloten. Hij weet alleen dat hem een beperkte tijd rest. Het berust op een dwaling om uitgaande van de getallensymboliek in de Apocalypsis berekeningen te maken aangaande de eindtijd. Ook zij die vertrouwen op de uitspraken van zogenaamde charismatische personen met profetische begaafdheid, vergissen zich. God alleen weet waar het einde van de weg is. Daar Hij zijn gedachten aangaande deze dingen niet geopenbaard heeft, draagt ook het vleesgeworden Woord Gods, die in de schoot des Vaders is, hiervan geen kennis.

## DE ZONDVLOED ALS BEELD

Het woord 'zondvloed' betekent 'grote vloed'. Zoals eenmaal de wateren de aarde massaal bedekten en de mensen omkwamen, zo zal in de eindtijd een vloed van vuur of van demonen over de kerk komen; dit is het tijdperk dat in de bijbel 'de grote verdrukking' genoemd wordt. Vanuit de hemelse gewesten, waar satan heerschappij uitoefent en vanuit de afgrond of het dodenrijk, waar Apólyon de supervisie heeft, zullen de boze machten de aarde overstromen. Zoals in Noachs tijd de sluizen van de natuurlijke hemel en de kolken van de grote waterdiepten geopend werden, zo zullen in de eindtijd de sluizen van de geestelijke hemel en de sluizen van de geestelijke afgrond opengaan.

De leden van de ontrouwe kerk zullen tegen deze frontale aanval van dwaling, leugen, ziekte en zonde niet bestand zijn en zij komen in deze wateren om. Maar zoals Noach in gehoorzaamheid aan God zijn beschikkingen getroffen had en met zijn gezin in de ark behouden werd, zo zal ook

de ware gemeente, die gedoopt is met Gods Geest en in gehoorzaamheid wandelt naar het Woord, tegen deze zondvloed van vuur bestand zijn en behouden worden.

*'Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. Want zoals zij in die dagen voor de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn'* (Matt.24:37-39)

De gesteldheid des harten van de leden der afvallige, ongeestelijke kerk, komt overeen met die van de tijdgenoten van Noach. Zij trachten in hun rationalisme en materialisme slechts het natuurlijke leven in stand te houden en te cultiveren (eten, drinken en huwen). Wáárlijk geestelijk leven wordt bij hen niet meer gevonden. Dan spreekt de Heer over dat 'geslacht': 'Mijn Geest zal niet altijd twisten met de ontrouwe kerk, omdat haar leden vlees zijn'.

Zoals Noach zijn voorbereidingen trof om gered te worden uit de grote catastrofe, zo maken ook de kinderen Gods hun toebereidselen. Het is de tijd van de komst van de Zoon des mensen, zijn 'parousie' of tegenwoordigheid. Naar de profetie van Joël wordt de Heilige Geest dan met grote kracht uiltgestort in de zonen Gods. Het is de tijd dat de Heer in zijn gemeente gezien wordt, in haar gehéél gestalte krijgt: 'Christus in u, de hoop der heerlijkheid'. Haar leden bereiken het doel van het plan Gods: de volkomenheid van de inwendige mens. In de gemeente van de eindtijd zal gezien worden hoe de inwonende

Heilige Geest de leden gelijkvormig maakt aan het beeld van de Zoon des mensen.

In het open veld en op droge grond bouwde Noach op Gods bevel de ark. Dit was zo'n, aanstootgevende ondememing, dat allen die hem bij dit werk gadesloegen, medelijdend het hoofd schudden. Zo is, ook deze voorbereiding der kinderen Gods een dwaasheid in de ogen van het grote Babylon. Deze dwaalkerk haat dit jagen naar het doel van de volmaaktheid. Zij belijdt daarbij ook nog dat wij 'allen' zondaar blijven tot de dood. Zij aanvaardt dit ook voor hen die geloven, dat de Heer aan de Vader een gemeente zal voorstellen zonder vlek of nimpel. Zij gelooft niet en duldt niet, dat de ware kerk het voorgestelde doel bereikt. Zij merkt de opkomende vloed der boze geesten niet, omdat zij 'demonenblind' is. De zonen Gods worden echter openbaar en dan is de ark gereed, dat is het beeld van de ware gemeente van Jezus Christus. In zijn gelijkenissen sprak de Heer dat in de oogsttijd tot de maaiers gezegd zal worden: 'Brenge het koren in mijn schuur' (Matth. 13:30).

Meestal voegt men in zijn gedachten vóór het woordje schuur het bijvoeglijke naamwoord 'hemelse'. Het resultaat van zulke bijvoegingen is dan, dat men zo'n tekst van haar kracht berooft en vervaagt tot iets ondefinieerbaars. Gods schuur is echter het beeld van de gemeente, evenals de ark, waarover in onze tekst gesproken wordt. Zoals de ark langzamerhand vorm kreeg in de dagen van Noach, zo wordt de gemeente in de eindtijd zichtbaar in de wereld.

## AANGENOMEN OF VERLATEN

*'Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één achtergelaten worden; twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één achtergelaten worden' (Matt.24:40,41)*

De tijd komt dat de Heer scheiding zal maken tussen hen wier wandel in de hemel is en hen die vleselijk gezind zijn. Er zijn mensen die in het natuurlijke leven nauw aan elkaar verbonden zijn, maar het front Gods stoort zich niet aan aardse bindingen. De scheidslijn ligt in de onzienlijke wereld. Wie aan de kant van God staat en in Christus, de Uitverkorene, is, wordt gered, en wie de wereld liefheeft, bij mensen gezien wil worden en niet ingepast is in het plan Gods, gaat verloren. Aan de ene zijde van de kloof geldt: de een zal aangenomen worden tot zoon Gods, en aan de tegenovergestelde zijde: de andere zal achtergelaten worden. Het woord 'achtergelaten' wordt ook vertaald door 'verlaten'.

In Mattheüs 23:38 wordt hetzelfde woord ook vertaald door 'prijsgegeven': 'Zie, uw Huis wordt aan u prijsgegeven' (Brouwer). Zij die in de eindtijd niet vervuld zijn met Gods Geest en zich niet geheel op de hemel georiënteerd hebben, worden verlaten of prijsgegeven aan de boze machten. Wie met de Canisiusvertaling leest: 'De een wordt opgenomen, de ander achtergelaten', kan denken aan het opnemen in de ark of in de schuur, beelden van de gemeente: 'Opgenomen als gastvriend', zoals het Griekse woordenboek zegt. De overigen worden achtergelaten om aan het vuur (de demonen) te worden prijsgegeven. In Lucas 17:34 staat nog in dit verband: 'Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een

zal aangenomen, de anderachtergelaten worden'. Hier is sprake van de nauwste band die er in het menselijke leven bestaat. Deze is niet alleen natuurlijk, maar ook geestelijk, want het mensenhuwelijk is gebaseerd op geestelijke en morele wetten. Wie bijvoorbeeld de huwelijksband breekt, geeft blijk geen voldoende geest te bezitten (Mal. 2:15).

Zelfs de band van lichaam, ziel en geest is niet sterk genoeg om de gehuwden voor eeuwig bij elkaar te houden. Daarvoor is alleen beslissend het één-geest-zijn met de Heer. Wij wijzen erop dat men uit onze tekst niet lezen moet, dat van ieder echtpaar één aangenomen en één achtergelaten zou worden. Onder onze broeders en zusters zijn vele echtparen, die samen in één bed zijn en die samen willen staan voor de Zoon des mensen en waar beiden zullen worden aangenomen tot zonen Gods. Prijs de Heer, want dit is geen uitzondering!

## WEEST WAAKZAAM

*'Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt. Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken. Daarom weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen'* (Matt.24:42-44)

De zondvloed kwam voor de ongehoorzamen als een dief in de nacht en maakte een einde aan een tijdperk van geweld en willekeur. Er was heerszucht en een zoeken naar eer en macht. Omdat men geesteloos was, heerste het recht van de sterkste, zoals in de dierenwereld. Ook verzadigden zij zich met hetgeen de aarde te bieden had.

In de brief van Judas wordt dit soort mensen als type genomen voor de leden van een afvallige kerk. 'Dezen zijn schandvlekken bij uw liefdemalen, zij die zonder schroom te zamen feesten om zichzelf te weiden.... wandelende naar hun begeerten, maar hun mond spreekt hoogdravend, als zij om des voordeels wil de mensen in hun gezicht vleien'. De ongeestelijke leiders voldoen ongebreideld aan hun natuurlijke lustgevoelens. Zij zijn vol vrome praatjes, houden rekening met de gevoelens van de massa en willen door deze geëerd worden.

Tegenover hen staan mannen als Henoeh en Noach, die predikers der gerechtigheid genoemd worden. Dezen leefden door het geloof in de woorden Gods. Zij hielden rekening met de dingen die zij niet zagen. Noach werkte aan zijn behoud door de toebereiding van de ark. Hij 'Werkte zelfs zijn zaligheid met vreze en beven'. De mensheid had echter nergens erg in, want zij leefde als de inwoners van Sodom in valse gerustheid (Luc. 17:29,30). Nadat Noach in de ark gegaan was en de Heer de deur achter hem en de zijnen gesloten had, gingen nog zeven dagen voorbij, zonder dat er iets gebeurde. Wat een week van geloofsbeproeving!

In de eindtijd zullen de predikers der gerechtigheid de kinderen Gods tot het uiteindelijke doel van de volkomenheid voeren. Voor hen geldt: 'Die velen tot gerechtigheid hebben gebracht, zullen stralen als de sterren, voor eeuwig en altoos' (Dan. 12:3). In de laatste opwekkingsbeweging zullen drie dingen in hun volheid gevonden worden, die in vorige revivals veelal gemist werden, namelijk waarheid, gerechtigheid en kracht van de Heilige Geest.

In een gelijkenis maant Jezus ons nu tot uiterste paraatheid. Als de heer des huizes wist dat men pogen zou bij hem in te breken, ook al was het uur van de inbraak hem onbekend, dan zou hij niet weggegaan zijn en zich niet terruste gelegd hebben. 'Wakker zijn' betekent voorzorgsmaatregelen nemen tegen de boze dag. Het veronderstelt dat men zich wapent tegen de dief, de duivel, die komt om te stelen en te doden. Slechts de doop in de Heilige Geest en de ontplooiing der geestelijke gaven kunnen de mens in de eindtijd behoeden voor een ondergang vanwege de demonische invasie, want alleen uitgerust met deze geestelijke wapenrusting is men krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht.

Wanneer de Heer spreekt: 'In die nacht', wijst dit in geestelijke zin op zware tijden. De cultuur christen heeft zich echter geheel naar de aarde gekeerd. Zijn rusteloze inspanningen nemen hem zo in beslag, dat hij geen tijd heeft voor het Koninkrijk Gods en geen waakzaamheid kan opbrengen in de hemelse gewesten. Het komen van de Zoon des mensen wijst op zijn parousie. Deze zal onverwacht plaatsvinden, maar het volk van God wordt opgeroepen zich toe te bereiden. Dan komt de scheiding. Men wordt een prooi van de dief, die al het huisraad steelt, ditwil zeggen, dat lichaam, ziel en geest in dienst komen te staan van de boze machten; óf de gelovige ervaart de tegenwoordigheid van Jezus Christus in zich en hij wordt doorde werkingvan de Heilige Geest gelijkvormig aan Zijn beeld.

## SPIJZE TE RECHTER TIJD

In vers 40 stond, dat er bij de grote scheiding twee op een akker zullen zijn, waarvan de ene als zoon Gods aangenomen zal worden en de andere prijsgegeven aan de boze machten tijdens de zondvloed van vuur. Nu spreekt Jezus een gelijkenis uit, waarin wordt aangetoond, dat dit oordeel niet een gevolg is van een fatalistische predestinatie, dus een voorbeschikking buiten het doen en laten van de mens om, maar dat het in verband staat met zijn trouw, verstand, of voorzichtigheid. Hij vraagt:

*'Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de heer over zijn dienstvolk gesteld heeft om hun op tijd hun voedsel te geven?'* (Matt.24:45)

De goede slaaf, die over het dienstvolk gesteld is, is de herder, de leraar, of de voorganger, die zijn verantwoordelijkheid aangaande het plan Gods en de bedoeling Gods met de mens, kent en verstaat. Hij zorgt voor de kudde die hem toevertrouwd is, zoals een goede knecht bezig is om over het huis van zijn heer te waken en het personeel te verzorgen.

De gemeente van Jezus Christus is Gods huis of Gods gezin (1 Tim. 3:15) en de evangeliedienaars zijn de opzieners of verzorgers van het gezin. Dezen zijn geen vorsten die heerschappij voeren, maar rentmeesters over het hun toevertrouwde goed. Hun arbeid bestaat in het uitreiken van het goede voedsel in dit huisgezin. Zij zijn niet geroepen om wetten of verordeningen te maken, want dit is het werk van de Heer Zelf, maar om op het juiste tijdstip die spijs uit te delen, die de gemeente geestelijk doet groeien.

Met de vraag: 'Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf?' wordt een scheiding gemaakt tussen de dienaars der kerk. In de afvallige en dwalende kerk zijn de ontrouwe en onverstandige leidlieden. Ontrouw zijn Zij, omdat zij niet in ál de woorden Gods geloven en deze vermengen met leringen van boze geesten. Onverstandig zijn zij, omdat zij geen inzicht hebben in de geestelijke wereld en met'weten te onderscheiden waarop het aankomt'. Velen brengen immers een woord dat niets uitricht, dat de mens niet tot bekering leidt, hem niet op de hoge weg stelt en hem de volkomenheid niet doet najagen.

Jezus sprak over 'spijze te rechtertijd'. Velen stellen zich tevreden met het voedsel dat hun vaders gebruikten. Zij houden zich bezig met leerstellingen die geen enkele kracht geven, noch weerstand kunnen schenken aan de zware, geestelijke druk in de eindtijd. Wie ziet hoe de demonie op aarde toeneemt, kan in onze tijd ook geen genoeg meer nemen met een maranathaleer en een toekomstverwachting die niet het minste inzicht heeft in de strijd in de hemelsegewesten en die totaal demonenblind maakt. De Heer beloofde zijn discipelen: 'Ik zal u geven de sleutels wan de onzienlijke wereld', maar deze sleutels zijn in de kerken, in de kringen en in de opwekkingsbewegingen volkomen zoekgeraakt.

Op de vraag in Openbaring 6:17: 'Want de grote dag van hun (dat is van God en van het Lam) toorn is gekomen en wie kan bestaan?' is het antwoord: 'Voorts, weest ktrachtig in de Here en in de sterkte zijner macht. Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden (bestaan) tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet teworstelen tegen bloed en vlees, maar tegen

de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden (te bestaan in de grote dag des toorn)'(Ef. 6:10-13).

Wie gelooft en leert dat de komst des Heren nabij is, zal zich moeten bezighouden met en moeten ijveren naar de geestelijke gaven. Hij zal zijn geestelijke wapenrusting moeten nakijken en oppoetsen. De trouwe dienstknecht zal ook onderricht moeten geven aangaande het uitwerpen van duivel en en de wijze waarop men de boze zal moeten weerstaan. Wanneer hij waarlijk de liefde Gods in het hart heeft, zal hij op bijbelse wijze, evenals zijn Meester, mensen bevrijden, verlossen en genezen, zodat zij ongeremd kunnen opwassen in de genade. Deze liefde Gods om te herstellen moet altijd gepaard gaan met de toerusting daartoe, dat is dus met de geestelijke gaven.

Daarom zal de trouwe dienstknecht spreken over de doop in de Heilige Geest, want voordat de winden van Gods toorn losbreken, zullen de kinderen Gods verzegeld moeten zijn. Zij zullen moeten leren 'bij elke gelegenheid te bidden en te smeken in de geest', dus bezig te zijn in de hemelse gewesten. Wanneer zij op dit geestelijke niveau gekomen zijn, is het voor hen nodig te weten hoe zij op de hoge weg kunnen blijven wandelen zonder terug te vallen op de aarde. Ook al zijn zij gedoopt met Gods Geest, dan nog zullen zij zich moeten afvragen: sta ik in de waarheid, leef ik in de gerechtigheid, bezit ik het geloof dat bergen verzet, is op mijn hoofd de helm des heils of wel die van heling, en hanteert mijn hand het zwaard des Geestes?' Spijze te rechter tijd betekent een maranathaprediking die

op de geestelijke wereld georiënteerd is en niet op de aarde, die het eeuwige najaagt en niet het tijdelijke, die zich bezighoudt met de overwinning van de gemeente van Jezus Christus op gebondenheid, ziekte, zonde en dood, en niet op de strijd buiten de hemelse gewesten van een natuurlijk en aards volk Israël.

*'Zalig is de dienstknecht, welke zijn heer, komende, zal vinden alzo doende'*(Matt.24:46 St.vert.)

Let op het bijwoord 'alzo'. Doende zoals de Heer gedaan heeft, sprekende zoals Hij gesproken heeft, denkende zoals Hij gedacht heeft. Temidden van de onverstandige dienstknechten willen wij 'alzo' doende zijn, dat is op de wijze zoals onze Heer het deed. Dan zullen de tekenen die Hem volgden, ook ons begeleiden, en de werken die Hij gedaan heeft, zullen wij ook doen en zelfs nog grotere (Joh. 14:12).

De maranathaleer, zoals deze vroeger tot ons gekomen is, is verouderd en nabij de verdwijning. Slechts de prediking van 'de volle raad Gods', het volle evangelie, zal bestand maken om weerstand te bieden in de boze dag. Men zal in onze tijd moeten kiezen tussen een 'spijs' die van boven is, van de hemel, of die van beneden is, van de aarde, tussen de voorbereiding van het Israël Gods of het verleggen van de aandacht naar de ontwikkeling van een volk dat zich beroemen kan op ras, bloed en bodem. Wie op de juiste wijze zich op de komst van zijn Heer voorbereidt, wordt zalig geheten. Hij zal opmerken dat 'alzo' doende ook in zijn eigen leven het doel Gods, de volkomenheid, in zijn vernederd lichaam bereikt wordt. Er staat immers niet: 'Zalig zijn na de dood of in de verre toekomst', maar 'zalig is', want het is onmogelijk tot het

einde toe deze heerlijke dingen te prediken, zonder er zelf deel aan te hebben.

*'Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen'* (Matt.24:47)

Bij de zichtbare komst van zijn Meester zal de verstandige slaaf zijn trouw en zijn voorzichtigheid beloond zien, want zijn Meester zal hem stellen over al zijn bezit. Voor zulk een geldt: 'Met heerlijkheid en eer hebt Gij hem gekroond, alle dingen hebt Gij onder zijn voeten onderworpen' (Hebr. 2:7,8).

Dit valt hem niet zomaar toe, maar in de voorbereidingstijd moest hij vele proefwerken maken en vele examens afleggen. Menigmaal liet de Heer toe dat hij aangevochten werd, maar in deze geestelijke strijd kreeg hij kennis in de onzienlijke wereld en legde hij menige proeve van bekwaamheid tot overwinnen, af. Van de spijs te rechter tijd staat in Hebr. 5:14: 'Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad'. Zij weten het Woord, het doel en de methode van God en zijn heilige engelen te onderscheiden van de infiltratie, de opzet en de listen van satan en zijn onreine helpers. Zij zijn in staat het kwade door het goede te overwinnen.

## DE ONACHTZAME SLAAF

*'Maar als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen: Mijn heer blijft uit, en bij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken, dan zal*

*de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur, dat hij het niet weet' (Matt.24:48-50).*

Zomin als de goede slaaf, weet de slechte, wanneer zijn heer terugkeert. Hoewel hij de natuurlijke en zichtbare wederkomst des Heren erkent, laat de ontrouwe dienstknecht in zijn hart de 'parousie' of tegenwoordigheid des Heren, los. De apostel spreekt dienaangaande dat hij zeggen zal: 'Waar blijft de belofte van zijn komst (parousie)? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping geweest is' (2 Petr. 3:4).

Er verandert, zo denkt hij, toch niets aan het levenspatroon van Gods volk. Het is altijd zo geweest in oud en nieuw verbond: een vallen en opstaan, een zondaar blijven tot de dood. De slechte slaaf gelooft niet in de parousie of tegenwoordigheid des Heren in eigen hart. Het wil er bij hem niet in, dat de Heer gezien zal worden in zijn heiligen en met verbazing aanschouwd wordt in allen die tot geloof gekomen zijn. Natuurlijk heeft hij wel geloof, maar niet in de voorbereiding van de gemeente. Hij identificeert zich met zijn 'ontslapen vaderen', die het doel Gods ook nooit bereikten. Daarom verwerpt hij de belofte uit Joël 2 voor de gemeente, waar sprake is van de uitstorting van Gods Geest. Hoogstens geldt naar zijn mening deze toezegging voor het volk Israël in het duizendjarige rijk.

In Jacobus 5:7 lezen wij: 'Hebt dus geduld, broeders, tot de komst (parousie) des Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen gevallen is. Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de komst (parousie of

tegenwoordigheid) des Heren is nabij'. Met geduld oefenen bedoelt de Heer niet, dat zijn dienstknechten inactief zouden worden en geen spijsen meer zouden uitdelen en de mededienstknechten niet meer zouden verzorgen. Jacobus zegt: 'Neemt tot een voorbeeld van gelatenheid en geduld de profeten', die uitzagen naar de vervulling van hun profetieën, maar die tevens doorgingen de woorden Gods te spreken, waardoor het volk geleid werd. Zo moeten ook de opzieners onder het volk blijven doorgaan hun broeders te leiden en te verzorgen.

De slechte slaaf brengt zijn kudde niet op het pad der waarheid. Hij ontkent dat de gemeente ooit tot haar volle wasdom komen zal, dat zij het beeld des Zoons gelijkvormig zal worden, dat de zonen Gods op aarde geopenbaard zullen worden als een triomf van Gods Woord en van de kracht van de Heilige Geest. Hij accepteert niet in zijn hart dat het tarwegraan volkomen rijp wordt, voordat de oogst komt. Hij meent dat de 'Heer der aarde' genoeg zal nemen met een onrijpe oogst. Wie de toenemende duisternis van onze dagen ziet, zal tot de erkenning moeten komen, dat slechts zuiver geestelijke wapenen deze demonie kunnen overwinnen. De leer dat onze Heer op een onverwacht ogenblik een onbekwame, verziekte, ongehoorzame gemeente, die gebonden is en in zonde leeft, tot Zich zal nemen, is voortgekomen uit hen die geïnspireerd worden door verleidende dwaalgeesten.

De slechte slaaf, die de ware toekomst des Heren niet verwacht, haat de getrouwe dienstknechten, die ernaar jagen het voorgestelde doel te bereiken. Hij heeft een diepe afkeer van de doop in de Heilige Geest en het gebruik van de geestelijke gaven, die het bereiken van de volkomenheid mogelijk maken. Hij begint de getrouwe

medeslaven te slaan, valt hen aan en tracht hen het voortgaan te bemoeilijken. In plaats van spijze te rechtertijd uit te delen, zien wij dat de ontrouwe slaaf tenslotte met de wereld gaat heulen. Zijn leven is niet langer een voorbeeld van christelijke wandel, maar hij wordt een volgeling van hen die door vleselijke begeerten en bandeloosheid de gelovigen verlokken en tot afval brengen (2 Petr. 2:18).

Hij begint met de dronkaards te eten en te drinken. Voor hem geldt het schriftwoord: 'Hun is overkomen, wat een waar spreekwoord zegt: Een hond, die teruggekeerd is naar zijn uitbraaksel, of een gewassen zeug naar de modderpoel' (2 Petr. 2:22).

Zij die in de laatste dagen niet radikaal hun keuze gedaan hebben en daarin volharden, vallen terug. Zij verliezen wat zij hebben en de boze machten van de eindtijd, die zij niet herkenden, maken hen volkomen tot bezet gebied, doordat zij er niet tegen opgewassen zijn. Onverwacht krijgt de ontrouwe slaaf deel aan de toorn van de Heer: 'En hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar zal het geween zijn en het tandengeknars' (Matt.24:51).

Wanneer de machten der duisternis op de aarde vallen, wordt ook hij 'gefolterd' en heeft hij deel aan het lot der huichelaars, dat wil zeggen dat hij omkomt met Babylon, de afvallige kerk. Voor deze ontrouwe en slechte slaaf geldt ook: 'Vergelddt hem, gelijk ook hij vergolden heeft, en geeft hem dubbel naar zijn werken; mengt hem het dubbele in de beker, die hij gemengd heeft; geeft hem zoveel pijniging en rouw, als hij heerlijkheid en weelde genoten heeft' (Openb. 18:6).

Laten wij als dienstknechten van de Heer zijn waarschuwingen ter harte nemen, want berouw komt dan te laat. Daarom zullen wij in deze tijd getrouw zijn in de opbouw van de gemeenten om ze in de naam en in de kracht des Heren tot de volkomenheid te brengen.

## 6. DE SCHEIDING TUSSEN DE MARANATHACHRISTENEN

### SCHEIDINGEN

In Mattheüs 24 hoorden wij hoe de verwoesting van het aardse Jeruzalem beeld was van de ondergang der ontrouwe kerk. Allereerst gaat een naamchristendom onder, dat geen waarachtig geestelijk leven heeft en geen gedachte kent aan een opkomende zondvloed van demonische machten. Haar leden zijn als de tijdgenoten van Noach: ' Etende, drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging, en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam'. De wan is in de handen van de Heer en de eerste groep die er doorheen valt, betreft hen die wereldgelijkvormig zijn en geheel in de natuurlijke wereld opgaan. Het grote Babylon kent geen toebereiding en geen voorbereiding, dus ook geen waakzaamheid. Daarom wordt tijdens het oordeel alle huisraad weggeslept door de dieven en moordenaars uit de hemelse gewesten. Wij zien dit trouwens in onze tijd op grote schaal geschieden.

In Mattheüs 25 spreekt de Heer nu twee gelijkenissen uit, waarin opnieuw sprake is van een scheiding. Deze gaat nu niet meer tussen een onloochenbaar vleselijk christendom, maar tussen hen die onvolkomen blijven en hen die de volmaaktheid najagen en ook bereiken. De gelijkenis van de tien maagden bedoelt hen, die allen de Heer tegemoetgaan. Wanneer de duisternis echter volkomen wordt, voltrekt zich ook in deze groep het oordeel. Deze gelijkenis beeldt dus uit de kloof tussen de

maranathachristenen. De ene categorie onder hen wordt 'wijs' en de andere wordt 'dwaas' genoemd.

In de volgende gelijkenis - die van de talenten - zien wij de scheiding in de zogenaamde pinksterbeweging, tussen hen die de Heilige Geest ontvangen hebben en geloven in de geestelijke gaven. Ook nu weer een groep die faalt en uitgeschift wordt. De rede op de Olijfberg besluit met het eindoordeel, een allerlaatste scheiding, waarop geen ander meer volgt.

## MARANATHA

*'Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet' (Matt.25:1).*

Onze Heer sprak meest in gelijkenissen, wanneer Hij de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen ontsluisde. Het Koninkrijk der hemelen is de onzienlijke wereld, namelijk het rijk der geesten. Hier vinden wij God die geest is en de Zoon, die daar naar geest, ziel en met een verheerlijkt lichaam regeert; hier zijn de heilige engelen, maar ook de duivel en zijn heerscharen, en tenslotte is daar ook nog de mens naar zijn onzienlijke zijde, namelijk naar geest en ziel.

Dit Koninkrijk der hemelen is de eerste hemel. Daar is, om een beeld te gebruiken: licht en duisternis, daar is het rijk Gods en dat van satan, daar is een strijd tussen goed en kwaad.

Wanneer deze worsteling in de geestenwereld ten einde is, volgt de tweede hemel, waarvan de Openbaring zegt: 'En ik zag een nieuwe hemel, ... want de eerste hemel was voorbijgegaan'. Deze nieuwe hemel wordt in de laatste hoofdstukken van de bijbel beschreven. Daarin vindt het herstel plaats van alle rechtvaardigen vanaf de schepping der wereld: 'De bladeren (geestelijke gaven) van het geboomte des levens (de gemeente van Jezus Christus) zijn tot genezing der volkeren'. De gemeente blijft dus ingeschakeld om een totale schepping te voltooien en in de onzienlijke wereld de rechtvaardigen tot de volheid Gods te brengen. Wanneer dit geschied is, volgt de derde hemel, waarin God is 'alles in allen'. Hierover vinden wij in de bijbel geen gegevens. Paulus vertelt dat hij eenmaal dit eindstadium van Gods werken, het paradijs Gods, in zijn totaliteit en volheid gezien heeft, maar het was hem niet vergund hierover verder uit te weiden (2 Cor. 12:4).

In de gelijkenis van de tien maagden wordt ons meegedeeld, dat er een grote groep christenen is, die zich opstelt voor de volgende fase in het Koninkrijk der hemelen, namelijk voor de wederkomst des Heren en het daarop volgende herstel aller dingen. Wij wijzen erop, dat het in deze parabel niet gaat om de verhouding tussen Jezus en de gemeente als man en vrouw. Dit is weer een ander beeld.

Er zijn beelden in de bijbel om de nauwe gemeenschap tussen de Heer en zijn gemeente uit te drukken, zoals: hoofd en lichaam, boom des levens en paradijs, wijnstok en ranken, Zoon des mensen en wolk, aanvoerder en leger, koning en volk, een oudste broeder en de andere zonen, hoeksteen en andere stenen in de tempel Gods, hogepriester en priester, enzovoort. Van een bruid of van

een vrouw wordt in deze gelijkenis niet gesproken. Het gaat hier om genodigden die tot het feest komen, waarvan een gedeelte de feestzaal binnengaat en een gedeelte op het kritieke moment door gebrek aan voorbereiding verstek moet laten gaan.

Het beeld is ontleend aan een gewoonte in Israël, volgens welke de bruidegom met zijn vrienden in de avond uit het naburige dorp de bruid met haar vriendinnen komt afhalen. Vanwege de grote hitte begint het feest pas na zonsondergang. De komst wordt hier echter vertraagd tot diep in de nacht. De bruidsmelsjes hebben de lampen aangestoken, maar tijdens het lange wachten brandde de olie geleidelijk op. Een deel der meisjes had nog olie in de kruiken, maar de overigen niet. Het is niet mogelijk de voorraad met elkander te delen, want dan zou er voor de tien niet genoeg olie zijn. Maar zonder licht kan de laatste afstand niet worden afgelegd. Daarom kunnen de verstandigen, die hun voorzorgsmaatregelen getroffen hebben en de nodige voorraad olie in hun kruikje bij zich dragen, aan de bruiloft deelnemen.

Het gaat hier dus niet om een nauwkeurige verklaring te geven van de personen: bruidegom, vrienden van de bruidegom, bruid en vriendinnen, maar om te illustreren hoe in de eindtijd velen die Jezus verwachten, toch buitengesloten worden en hoe het komt dat anderen wél binnengaan tot het feest van hun Heer. We zien hier een scheiding tussen degenen die uitrokken met de lamp in de handen, als beeld van het Woord van God, om de bruidegom te ontmoeten.

Er komt dus een schifting tussen de christenen die op grond van de beloften in de bijbel de Heer verwachten.

Allen hebben in hun vaandel de gebedsroep geschreven uit 1 Corinthiërs 16:22: Maranatha, onze Heer, kom! Voor ons is het dus van belang, om temidden van de maranathachristenen onze houding te bepalen, opdat wij niet behoren tot de dwazen die het voorgestelde doel niet bereiken, maar tot hen die wél voorbereid hun Heer verwachten en de feestzaal binnengaan.

## LAMP EN OLIE

*'En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs. Want de dwazen namen haar lampen mede, maar geen olie; doch de wijzen namen olie in haar kruiken, met haar lampen'* (Matt.25:2-4).

De lamp is in Psalm 119:105 een beeld van het Woord van God: 'Uw Woord is een lamp voor mijn voet'. Er is geloof voor nodig om deze lamp te laten schijnen in een duistere plaats. Vrijwel alle christenen zijn in het bezit van de bijbel, zelfs wel van meer dan één. Zij lezen erin, maar slechts wanneer zij in geloof (een functie van de geest) de beloften Gods en zijn toezeggingen aanvaarden, beginnen deze te werken.

De maranathameisjes zijn geen van allen ongelovigen. Zij geloven in bekering en wedergeboorte en verwachten ook de wederkomst des Heren, maar de meesten van hen aanvaarden niet de volle raad Gods en geloven niet in de volle waarheid. Zo richten dezen hun geloof niet op de woorden die de bijbel spreekt aangaande de doop in de Heilige Geest en ook niet op die aangaande de geestelijke gaven, die absoluut noodzakelijk zijn om stand te kunnen houden in de boze dag. Zij bidden niet 'om regen ten tijde

des spaden regens'. Jezus sprak over hen die geen extra voorraad olie meenemen en daarom in het middernachtelijke uur noch geestkracht, noch geloof kunnen opbrengen. Zij zijn niet bestand tegen een tijd met bijzondere aanvallen van de machten der duisternis. Dan moeten de bijzondere beloften voor het laatste der dagen waarvan de profeet joël sprak, in het leven van Gods kinderen gerealiseerd zijn. Er is immers een bijzondere toerusting nodig om te kunnen blijven staan in de eindtijd.

In de evangelische maranathabeweging strekt men zich niet uit naar een doop met de Geest, zoals Jezus die Zelf ook ontving. Deze doop ontvangt de christen door geloof in het Woord van God. Jezus sprak over de Heilige Geest, 'welke zij die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden' (Joh.7:39). Hij beloofde dat de Vader de Heilige Geest zou geven aan hen die Hem erom zouden bidden (Luc. 11:13). De maranathaleer verwerpt voor ons dit bidden om de Heilige Geest.

Johannes de Doper sprak over Jezus als Degene, die ons 'zou dopen met de Heilige Geest en met vuur' (Matth. 3:11). Nadat Jezus de Heilige Geest ontvangen had, 'werd Hij door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden door de duivel'. Dit was zijn doop in vuur. Wie niet gedoopt is in de Heilige Geest, is ook niet bestand tegen de doop in vuur, want hij heeft noch de kracht, noch de begaafdheid om de machten der duisternis te weerstaan. De boze dag komt. Hij verschijnt met vuur, dat wil zeggen met de volledige openbaring van het rijk der duisternis.

Omdat de meeste maranathachristenen de doop in de Heilige Geest verwerpen, willen zij begrijpelijkerwijs ook niet weten van een doop in vuur. Zij weten wel dat de

boze geesten in de laatste dagen in de hemelse gewesten ontbonden en losgelaten worden op de aarde. Omdat zij de bijzondere kracht missen, die hen hiertegen bestand doet zijn, leren zij dat de gemeente vóór de grote verdrukking opgenomen zal worden. Zij weigeren de olie des Geestes die door het geloof verworven kan worden, in hun kruiken te doen. Daarom hebben zij geen extra geloof en geen extra kracht om op grond van extra beloften voor de eindtijd, te kunnen volharden tot het einde. Zij menen te kunnen binnengaan zonder loutering en beproeving. Zij willen wel gaan juichen voor de troon, maar 'de vuurgloed die tot beproeving dient' en die hen 'waardig maakt om te staan voor de Zoon des mensen' willen zij langs deze dwaalweg ontgaan.

## ZIJ WAREN DWAAS

Jezus noemt velen die de lamp van Gods Woord in de hand hebben en die uitgetrokken zijn om Hem te ontmoeten, toch kort en krachtig 'dwazen'. Zij zijn dwaas, omdat zij het onzienlijke Koninkrijk der hemelen veranderen in een aardse zaak. Zij weten zelfs niet dat het Koninkrijk der hemelen identiek is met de onzienlijke wereld.

Zij maken de beelden (beeldspraak) die God gegeven heeft tot werkelijkheid. Zij spreken gaarne over 'gouden straten' en over een 'lichtstad', die zij ingaan door 'paarlen poorten'. Zij zitten daar dan op 'gouden tronen' of zingen bij het ruisen van 'gouden harpen'. Deze gouden instrumenten geven in hun oren dezelfde heerlijke muziek als voor sommige mensen het tinkelen van gouden tientjes. Hun 'hemelvaart' in een 'punt des tijds' is een

ruimtevaart langs sterren en planeten en heeft niet te maken met een ingang in het onzienlijke, eeuwige rijk van God.

Verder hebben zij hun toekomstleer geassocieerd met een ongeestelijk, onbekeerd en natuurlijk volk Israël, met een aardse stad, met een aardse tempel, met aardse priesters en zelfs weer met aardse en zichtbare offers. Zij schrijven niet over het herstel van de mens door de zonen Gods, maar over het herstel van het Romeinse rijk. Zij plegen afgoderij met het volk Israël in zijn aardse strijd en bewonderen zijn 'Heldentum', maar de strijd in de hemelse gewesten is hun onbekend.

Bij een foto van een opmarcherend deel van het moderne Israëliëse leger publiceerde de redacteur van één hunner bladen een artikel over de tekst uit Ezechiël 36:26: 'Een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste!'. Deze bedélingenleer doet hun het middel aan de hand om bij de heerlijkste beloften van God te zeggen: 'Niet voor ons en niet voor deze tijd, maar dit was voor vroeger of dit is voor de joden in het duizendjarige rijk'. Vele van hun liederen over het 'uitzicht van de bruidsgemeente' zijn sentimenteel en behoren met hun bewieroking van de heroïsche strijd der Israëliërs tot de valse romantiek.

Zij waren dwaas! Wij denken aan de fantastische verhalen die aan de opname der gemeente worden verbonden. In een Duitse brochure heet het: 'De talloze geopende graven spreken dan een indringende taal. Stel u een kerkhof voor, waar velen bij' elkander zijn om iemand ter aarde te bestellen en plotseling gaan er enige graven open. Zij die daar onder begraven waren, verlaten door de lucht het

kerkhof. Is degene die men juist begraven heeft een kind van God, dan wordt de zerk opgeheven en de dode verdwijnt plotseling. Wie kan zich de paniek voorstellen? Ja, de opname zal de christenen de ogen openen, zoals geen enkele gebeurtenis ooit tevoren, maar dan is het te laat!...!.

Op de teksten uit Lucas 17:34-36: 'Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in één bed zijn, de een zal aangenomen, de ander achtergelaten worden' volgt de verklaring: Hier wordt de vader van het gezin gemist, daar de moeder, het middelpunt van het gezin'. In onze jeugd zagen wij lichtbeelden van een trein, waarvan de machinist plotseling 'opgenomen' werd. Hij scheen geen tijd gehad te hebben om af te remmen, want de trein reed met een rampzalig gevolg door het rode stopsignaal. Een huismoeder doet in de winkel inkopen. De verkoopster helpt haar. De tas met koopwaar ligt op de toonbank, het geld ligt gereed, maar plotseling is de koopster verdwenen en de verkoopster is sprakeloos van verbazing. De andere kant van de medaille is echter, dat velen plotseling rijk worden, omdat zij de nalatenschap ontvangen van hen die in een punt des tijds veranderd zijn.

Peter van Woerden vertelt in zijn jeugdherinneringen ergens, dat in Amerika velen met de opname rekening houden. De bezitter van een kleine auto had voor zijn medepassagier een strip opgeplakt, niet met de woorden: 'Rij jij of rij ik?', maar: 'U rijdt op eigen verantwoordelijkheid, want bij de opname van de gemeente ben ik er niet meer!'

Het Duitse boek, waaruit wij dit verhaal overnamen, voegt er aan toe: 'Wij hopen dat de bezitter van de auto geen

dodelijk ongeluk voor die tijd krijgt, want dan zou dit plakkaat wel zeer ironisch gelezen worden.

Zelf hebben wij ons vroeger ook zeer in deze maranathavisie verdiept, maar het is ons gegaan als pastor Modersohn, die het boek schreef- 'In de dagen van de Zoon des mensen'. Deze bekende schrijver zag zich later genoodzaakt zijn boek uit de circulatie te nemen, omdat het hem duidelijk geworden was dat het naar aard en inhoud geen schriftuurlijke, grond bezat. Daarom is deze leer verouderd en nabij de verdwijning, en het is geen wonder dat de jeugd dit alles als een onwaarachtige zwijmelarij onderkent en van de hand wijst. Zij die deze leer blijven vasthouden, zijn dwazen en blinden, want wat is meer: het Israël Gods of het natuurlijke Israël, de dingen die men niet ziet en die eeuwig zijn, of de dingen die men ziet en die tot het voorbijgaande behoren? Daarom zullen al de oordelen uitgesproken op de Olijfberg, ook komen over dit dwaze geslacht.

## ZIJ WAREN WIJS

Tegenover deze weinig verheffende maranathavisie, die de eeuwige gedachten Gods met de mens miskent en die culmineert in de opname van een ineffectieve gemeente, die niets gepresteerd heeft van hetgeen de Heer haar opdroeg, staat de vernieuwing van denken bij de wijze maagden. Zij weten van het eeuwige plan Gods. De maranathabeweging leert, dat het God uit de hand liep, toen Zijn Zoon door Israël verworpen werd en dat Hij daarom de realisatie van het Koninkrijk uit moest stellen tot na het tijdperk van de gemeente en dit dan nog op hoop van zegen, dat het voor de tweede maal met het volk Israël

wel zou lukken. De reden waarom het later wel zou slagen, blijft dan verder onbekend. Nee, het liep God niet uit de hand!

De maranathaleer, zoals deze in de Angelsaksische landen werd gebracht - en in Nederland door de evangelische richting blindelings gevolgd - geeft de christen van vandaag weinig visie, want zij mist het ruime inzicht van het Koninkrijk der hemelen en het machtige perspectief van de herschepping en het opwassen tot de mannelijke rijpheid. De wijzen zijn diegenen die deel hebben gekregen aan de Heilige Geest, die kennis verkregen hebben van de onzienlijke wereld, die de krachten van de toekomstige eeuw gesmaakt hebben, die de liefde Gods in het herstel van de geschonden mens hebben overgenomen, daar naar gehandeld hebben en alzo doende een schat vergaderd hebben in de geestelijke wereld.

Jezus kwam om de mensen de ogen te openen, opdat zij kennen zouden het goede en het kwade. De meeste christenen denken in oudtestamentische zin en wanneer iets tot hen komt uit de onzienlijke wereld, menen zij dat het van God komt. Maar Jezus opende de weg die omhoog voert, door de onzichtbare wereld. Hij sprak over God de Vader, over de heilige engelen Gods en stelde tijdens zijn leven de vijanden van God en de mens openlijk ten toon. Hij stelde de mensen ook het doel voor ogen dat de Vader met hen had in de geestelijke wereld. Zij zouden daar op schorpioenen en op slangen treden en de vijandelijke legermacht onderwerpen om daarna, tot alle goed werk volkomen toegerust, met Jezus te heersen overal de werken zijner handen.

De wijzen hadden door het gebruik hun zinnen geoefend in het onderscheiden van goed en kwaad'. Daarom begonnen zij het fundament van de tempel Gods in al zijn delen weer te herstellen: bekering, geloof in God, waterdoop, maar ook doop in de Geest, oplegging van handen op zieken, op gebondenen, op kinderen, op hen die uitzagen naar de doop in de Heilige Geest, op allen die zij in de onzienlijke wereld claimden voor het Koninkrijk Gods en wie zij een zegen wilden meegeven. Zij kregen ook de juiste visie over de opstanding der doden en over het eeuwige oordeel, dat is de volledige scheiding tussen goed en kwaad (Hebr. 6:1,2).

Paulus sprak: 'Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig of wijs bouwmeester het fundament gelegd' (1 Cor. 3:10). Dit fundament noemde hij Jezus Christus, omdat ieder van de genoemde delen zijn oorsprong heeft in en zijn kracht ontleent aan het werk van Jezus Christus. Dit fundament wordt gelegd in de harten van zijn volk door het gelovig aanvaarden van het gepredikte Woord van God. Jezus Christus accepteren betekent het fundament uit Hebreeën 6 aanvaarden.

Vijf maagden waren wijs, omdat zij veel kennis verzameld hadden en veel geloof hadden in wat zij wisten en het door de kracht Gods ook konden toepassen in hun leven, zoals in Jacobus 3:13 staat: 'Wie is wijs en verstandig onder u? Hij tone uit zijn goede wandel zijn werken met wijze zachtmoedigheid'. In dit alles hadden zij Jezus tot een exempel, zoals er staat: 'Ons een voorbeeld nalatende!' Zij volgden Jezus in zijn denken vanuit de onzienlijke wereld, spraken zoals Hij en deden de werken zoals Hij. De dwaze verwierpen de methodiek van Jezus Christus in het uitdrijven van demonen en in zijn genezingen. Maar de

Heer sprak: 'Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Matth. 12:28).

De dwaze sloegen er geen acht op, maar de wijze volgden Hem na. Zo hoorden wij een vrouw zeggen: 'Mijn man blijft maar liever bij de evangelische richting, want daar heb je met de duivelen niets te maken! 'Maar het dwaze Gods is wijzer dan de mensen. Deze meisjes hadden de wijsheid van boven, die van de onzienlijke wereld. Hun wijsheid was dus dat zij al de woorden Gods aanvaardden in het geloof en realiseerden door de kracht en de gaven van de Heilige Geest. Daarom hadden zij zich uitgestrekt naar de doop in de Heilige Geest en geijverd naar alle geestelijke gaven. Zij wisten dat zij tegen de verdrukking in de kwade dag bestand zouden zijn, indien dit alles in hen functioneerde.

Zoals de wijze maagden een kannetje olie extra bij zich droegen, zo heeft de wijze christen door een extra geloof, een extra geestkracht en geestelijke begaafdheid, die in het bijzonder geschikt zijn om in het middernachtelijke uur gebruikt te worden. Wanneer duisternis de aarde gaat bedekken, zal de christen meer moeten hebben dan geloof in schuldvergeving en ongeestelijke toekomstverwachtingen. Hij zal alle volheid Gods door het geloof in zich moeten hebben.

## INGESLUIMERD

*'Terwijl de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in' (Matt.25:5)*

Wie slaapt, beweegt zich alleen nog maar in de onzienlijke wereld. In de zichtbare wereld worden er geen prestaties geleverd. Als de avond vordert, verdwijnen de zichtbare manifestaties van het christendom. Zowel de dwaze als de wijze maagden sluimeren in en er is uiterlijk weinig verschil tussen hen merkbaar. Wie ziet dat de wijzen toegerust zijn om straks bij de komst van de bruidegom hun licht te laten schijnen en hem te volgen in het middernachtelijke uur? Wie merkt in de zichtbare wereld op, dat de dwaze maagden bezig zijn de laatste krachten van hun geloof en hun laatste geestkracht op te gebruiken?

Onze Heer beschreef in dit beeld de situatie van de wijze en de dwaze maranathachristenen. De laatsten meenden stellig dat de bruidegom zou komen voordat de nacht viel. Daarom hadden zij geen maatregelen genomen om te kunnen standhouden in het middernachtelijke uur, wanneer de boze machten zich ongeremd in al hun slechtheid zouden openbaren. Zij meenden reeds vóór deze duistere periode, dus vóór de grote verdrukking, de bruiloftszaal binnen te kunnen gaan. Zij sliepen en bemerkten niet dat de tijd vorderde en dat de wateren van de zondvloed der demonen spoedig over de aarde zouden gaan. Toen zij ontwaakten, was het te laat.

De slapende wijze maagden zagen ook nog geen duidelijke manifestaties van de kracht der wetteloze geesten, maar zij gelóófdten wat Jezus en de apostelen hierover voorspeld hadden. Daarom hadden zij de waarschuwingen van de Heer ter harte genomen om zich voor te bereiden voor de kwade dag. Zij geloofden evenals Noach deed, die ook niets zag van regen en waterstromen, maar die de ark toebereidde en zo zijn maatregelen trof. De wijze geloofden in de kwade dag waarover de Heer

gesproken had, en het enige middel om niet om te komen, hadden zij bij zich. Zij hadden op het kritieke moment olie om hun lampen brandende te houden. Zij verwachtten de bruidegom niet om hen vóór de verdrukking weg te halen, maar hadden erop gerekend dat hij in het middernachtelijke uur zou komen en wisten dat zij hem dan met brandende lampen tegemoet zouden treden. Zij bezaten de olie des geloofs in het ganse Woord van God.

In de onzienlijke wereld werden zij steeds sterker, hoewel hier naar buiten uit weinig van te zien was. Innerlijk werden zij strijdvaardiger, zodat de boze tenslotte niet meer tot hen kon doordringen. Maar wie zag het, wanneer de ziektemachten door hen afgeweerd werden en de zonde- en leugenmachten door hen werden weerstaan? Werden zij vroeger nog wel eens door de onreine geesten overrompeld, nu waren zij in de hemelse gewesten overwinnaars en zij kenden de belofte: 'Wie overwint, hem zal Ik maken tot een zuil in de tempel mijn Gods en hij zal niet meer daaruit gaan'. Deze periode is echter niet spectaculair en naar buiten opvallend. Er gebeuren geen grote tekenen en wonderen en hun kracht wordt dus niet openbaar.

Tijdens dit 'slapen' maakt de gemeente in de hemelse gewesten haar proefwerken en haar tentamens, zodat zij bij het einde van de dag met goed gevolg examen kan afleggen. Dan zullen de zonen Gods geopenbaard worden, wier lamp helder schijnt in het middernachtelijke uur. Het Woord van God zal dan duidelijk in de zichtbare wereld gerealiseerd worden. Johannes beschreef in de Openbaring deze rusttijd op aarde aldus: 'Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat er geen wind zou waaien over de

aarde' (Openb. 7:1). Nog is er uiterlijke rust en is het verschil tussen wijzen en dwazen niet duidelijk geopenbaard. Het is het tijdperk vóór de storm die over de aarde losbreekt, en waarin God bezig is de gemeente te verzegelen met de Heilige Geest, die aan het 'einde van de dag' zal zorgen voor een reserve aan geloof en kracht. Dit alles verklaart het feit dat vele kinderen Gods in deze tijd zo'n zware geestelijke strijd hebben te voeren. Zij moeten nu reeds bewijzen dat zij vast staan in het geloof, 'opdat zij waardig geacht zullen worden te staan voor de Zoon des mensen' en later met hun Heer op de troon van God over al de werken zijner handen kunnen regeren. Het is nu de tijd dat het geloof beproefd en het geduld geoefend wordt, want door geloof en geduld beërven wij de beloften (Hebr. 6:12).

Wanneer Petrus spreekt over deze 'onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis', dus het ingaan in de bruiloftszaal, zegt hij: 'Verheugt u daarin, ook al wordt gij thans, indien het moet zijn, voor korte tijd door allerlei verzoeken bedroefd, opdat de echtheid van uw geloof kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus' (1 Petr. 1:4-7). Jacobus vermaant: 'Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de komst des Heren is nabij'. Hij spreekt dan over de vroege en de late regen, waarop de geduldige landman wacht (Jac. 5:7-10).

## HET ONTWAKEN

Voordat de Heer in de zichtbare wereld komt om met zijn gemeente te regeren, openbaart Hij Zich eerst op

bijzondere en krachtige wijze in zijn volk. Dan zal blijken wie van hen die Hem verwachtten, werkelijk gereed zijn voor dit bijzondere tijdperk van Godsopenbaring, namelijk wie met brandende lampen de bruidegom kunnen volgen in de dichte duisternis van het middernachtelijke uur.

*'En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet! Toen stonden aldie maagden op en brachten haarlampen z'n orde. En de dwaze zeiden tot de wijze: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf'* (Matt.25:6-9)

Uit een naburig dorp komt de bruidegom met zijn vrienden om de bruid met haar vriendinnen af te halen ten einde gezamenlijk naar de feestzaal op te trekken. Onze Heer deelt dus mede dat zijn komst (parousie) voor de gemeente in het middernachtelijke uur, beeld van grote, geestelijke duisternis, zal plaatsgrijpen. Velen spotten met deze gedachte en zeggen: 'Waar blijft de belofte van zijn komst (parousie)? Want sedert de vaders ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping af geweest is' (2 Petr. 3:4). Men gelooft niet dat er een tijd zal aanbreken, dat onze Heer in zijn heiligen op het hoogst verheerlijkt zal worden. Men vraagt zich af: 'Waar is dan die grote kracht die dit alles bewerken zal? Er gebeurt niets! Sedert de dood van onze ouders en grootouders blijft alles onveranderd'.

Bij hen was het vallen en opstaan: zij bleven zondaar tot de dood en beleden, dat de allerheiligste nog maar een klein beginsel heeft. Zo wás het en zo zal het blijven. Slechts de dood geeft uitkomst, want deze is 'een doorgang

tot het eeuwige leven"! Maar de bijbel leert geheel anders. Deze spreekt: 'En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de komst (parousie) van onze Here Jezus Christus blijken in allen dele onbenspelijk bewaard te zijn. Die u roept, is getrouw; Hij zal het ook doen' (1 Thess. 5:23,24).

Tegenover de ongelofsleer der vaderen stelt de Schrift: Jezus zal! Alle dingen zijn mogelijk voor degene die geloof! Niet door geweld of door kracht, maar door zijn Geest, want in het laatste der dagen zal God van zijn Geest uitstorten.

Vele maranathachristenen hebben wel geloof, dus olie in hun lampen, maar zij geloven niet in de volle raad Gods en in het volle evangelie. Zij ontkennen de realisering in hun leven van de woorden 'tot dat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Ef. 4:13).

Dit blijft voor hen een 'vrome' wens, een verlangen dat nimmer vervuld wordt. Daarom maakt deze leer haar aanhangers niet bestand tegen harde en moeilijke tijden. Zij verslapt de christen en brengt hem tot matheid van ziel. De bijbel leert evenwel: 'Weest krachtig in de Here en in de sterkte zijner macht. Doet de wapenrusting Gods aan om te kunnen standhouden'. Te middernacht wordt geroepen: 'Jezus komt'. Zijn parousie is dan aangebroken en Hij stelt Zich aan het hoofd van de stoet om die als een legerschare door de dichte duisternis naar de feestzaal te brengen. Zo bracht Mozes het volk Israël in de nacht door de diepte van de Rode Zee naar de behouden oever. Gods grootste mysterie, dat steeds verborgen gebleven is, wordt

dan geopenbaard. De verborgenheid van de zeven donderslagen wordt gezien en het geheimenis van God voleindigd, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd' (Openb. 10:4-7).

Dit geheimenis is, dat in het laatste der dagen de kinderen Gods de mannelijke rijpheid bereiken en dat zij in hun vernederd lichaam het beeld van de Zoon van God zoals deze op aarde was, gelijkvormig worden.

Wanneer de sterke engel uit Openbaring 10 met luider stem geroepen heeft, ontwaken al de maagden. De eindtijd is gekomen en de laatste etappe neemt een aanvang. Deze weg gaat door een dal van diepe duisternis. Het volk van God moet een pad gaan door de glazen zee, die vermengd is met vuur, een beeld van demonische verschrikking. In deze tastbare duisternis, waar de boze geesten openlijk hun ontbindend werk verrichten, zal blijken dat de ware gemeente tegen de boze dag bestand is.

Daarom inspecteren de maagden hun lampen. Zij maken deze in orde voor het laatste traject. Nu moet het volle Woord van God dienst doen 'als een lamp voor de voet, het pad ten licht om het donker op te klaren'. Nu zal alle aanwezige olie in de lamp gebracht moeten worden. Deze olie is beeld van het geloof in het Woord van God. Geloof is een functie van de geest des mensen. De geest van de ware gelovige heeft door het geloof ook de belofte van de doop in de Heilige Geest aangegrepen en deze toezegging is in het leven van de wijze maagden werkelijkheid geworden. Gods Geest heeft in hun leven de leiding genomen en is de kracht die de functies van hun menselijke geest ondersteunt en opvoert tot zijn hoogste prestaties. Zoals de olie in de pit van de lamp dringt, zo

doordrenkt de Geest van God, waarin de wijze maagden geloven en waarop zij vertrouwen, hun leven. Op deze wijze hecht de mens zich met zijn geest aan God.

Om toebereid te zijn voor de eindtijd en voorde komst des Heren moet men geloven in al de woorden en de beloften van God en deze ook als werkelijkheid ervaren in het leven. Hiervoor is het nodig dat de gemeente volledige kennis krijgt van het Woord van God, want hoe kan zij er anders in geloven? De gehele bijbel zal 'geplunderd' moeten worden, wil men in de laatste dagen staande kunnen blijven. Daarom is dat extra kannetje der wijze maagden nodig.

Wie een maanreis aflegt, heeft aan een ééntrapsraket niet voldoende. Onderweg zullen verschillende nieuwe krachtsexplosies moeten plaatsvinden, teneinde het doel te kunnen bereiken. De kracht en de begaafdheden van de Heilige Geest zijn voor de gemeente nodig om ook de laatste etappe af te leggen.

Op het kritieke tijdstip blijkt nu, dat de dwaze maranatha gelovigen onvoldoende reserve bezitten. Zij zijn niet bestand tegen de boze dag, omdat zij nooit geloofd hebben in de doop met de Heilige Geest, daar ook niet om gebeden en zich dus zeker nimmer uitgestrekt hebben naar de geestelijke gaven, die nodig zijn om in de hemelse gewesten te kunnen strijden. Het gebod van de apostel: 'Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes' (1 Cor. 14:1) hadden zij tot een innerlijke tegenstrijdigheid gemaakt, door de liefde niet te zetten náást de gaven, maar ertegenover. De leugen die zij ingedragen hadden, luidt: 'Wij zoeken de liefde, maar jullie de gaven en het allermeest is toch de liefde!' Maar Jezus Christus, ons

grote voorbeeld, bezat en de gaven en de liefde. De gaven moeten functioneren door de liefde, zoals er staat: 'Geloof (in de gaven), door liefde werkende' (Gal. 5:6).

De dwaze maranatha christenen wierpen nimmer duivelen uit en legden hun handen niet op zieken ter genezing, hoewel de Heer dit uitdrukkelijk geboden had. Zij waren volkomen blind voor de onzienlijke wereld. Hun maranathaleer was dan ook ongeestelijk en aards gericht. Zij beroemden zich erop dat zij profetieën letterlijk, dus op natuurlijke wijze uitlegden. Hun slagzin was: 'lees wat er staat' en daarmee bleven zij in de natuurlijke wereld. Dit deden de profeten van het oude verbond niet. Wanneer die hun eigen profetieën lazen, wisten zij dat deze getransponeerd moesten worden in een geestelijke werkelijkheid.

Wanneer die hadden gelezen wat er stond, zou dit voor hen geen enkele moeilijkheid opgeleverd hebben, maar de apostel schreef. 'Naar deze zaligheid der zielen, naar dit einddoel van ons geloof, hebben gezocht en gevorst de profeten, die van de voor u (gemeente van Jezus Christus) bestemde genade geprofeteerd hebben... Hun werd geopenbaard dat zij niet zichzelf, maar u (gemeente) dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn bij monde van hen, die door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden is, u het evangelie hebben gebracht, in welke dingen zelfs engelen begeren een blik te slaan'(1 Petr. 1:9-12).

De farizeeën en schriftgeleerden lazen op dezelfde wijze wat er stond als nu de zogenaamde maranatha christenen, die zich bezighouden met het natuurlijke volk Israël. De bijbel zegt evenwel dat de profeten schreven over de

gemeente van Jezus Christus en wanneer hun profetieën letterlijk bedoeld waren, zou dit voor de engelen ook geen probleem gegeven hebben om de betekenis ervan te begrijpen. Aan de profeten werd 'geopenbaard' dat zij over de gemeente schreven. Dit zou niet nodig geweest zijn, indien zij konden volstaan met te lezen wat er stond. Aan Joël werd geopenbaard dat hij de gemeente diende, toen deze profeteerde dat God in het laatste der dagen van zijn Geest zou uitstorten op alle vlees. Aan Hosea werd geopenbaard dat hij ons diende, toen hij profeteerde, dat de kinderen Israëls talrijk zouden zijn als het zand der zee en deze met de kinderen van Juda verenigd zouden worden (vgl. Hosea 1:8-11 en Rom. 9:27).

Voor de natuurlijke mens, die de profetieën leest zoals ze er staan, geldt: 'Doch een ongeestelijk mens (die zich niet beweegt in de hemelsegewesten) aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is' (1 Cor. 2:14).

De maranathabeweging is daarom niet in staat om een cursorische of doorlopende uitleg van de profetieën van het Oude en Nieuwe Testament te geven. Zo beperkt zij zich bij de uitleg van het laatste bijbelboek tot enkele geliefde teksten, die zij een natuurlijke uitleg geeft, terwijl ze de rest moet laten liggen. Het ergste is evenwel dat zij door haar natuurlijke verklaringen en haar Israël-complex, het boek Openbaring - dat nu juist aan de gemeente tot vertroosting geschreven is - na hoofdstuk vier onttrekt aan de gemeente. Zo meent zij in enkele teksten een aanwijzing te vinden voor de herbouw van een tempel in Palestina, voor het herstel van het volk Israël in

het Midden-Oosten, voor een voeren van een aardse oorlog in Harmagedon met het gebruik van atoomwapenen. Dit laatste dan tegelijkertijd met het eveneens letterlijk te verstane kleine en grote wapentuig van schilden, bogen en pijlen, knotsen en speren' uit Ezechiël 39:9.

In dit opzicht geldt ook hier domheid voor kinderlijk geloof. Wij willen hier tevens opmerken, dat de terugkeer van een onbekeerd volk naar hun vaderland, indruist tegen de woorden van Mozes: 'Wanneer gij u dan tot de Here, uw God bekeert en naar zijn stem luistert... dan zal Hij u weer bijeenbrengen uit al de volken, naar wier gebied de Here, uw God, u verstrooid heeft' (Deut. 30:2-5). En indien een jood zich nu bekeert, wordt hij door zijn wedergeboorte overgeplaatst in het hemelse Kanaän!

In de eindtijd gaat de lamp van de maranatha dwazen uit. Plotseling merken zij op dat er ook nog een wijze maranatha verwachting is. De wijze maagden hadden een geestelijke visie op de Schrift, omdat hun wandel in de hemel, de onzienlijke wereld, was. De wijze hadden de woorden Gods geestelijk verstaan, omdat zij 'vernieuwd waren in hun denken'. Hun geestelijke ogen waren geopend en zij bezagen de situaties vanuit de hemelse gewesten, waar zij gewend waren te wandelen en te strijden.

Achter de zichtbare gebeurtenissen van de wetteloosheid en de afval, zagen zij de geestenwereld, omdat zij onderscheiding der geesten bezaten. De wijze kenden de kracht van de Heilige Geest in verband met deze geestelijke worsteling. Zij hadden zich niet geprepareerd op angstaanjagende oorlogen op aarde en schokkende

natuurrampen als het bulderen van zee en branding en het scheuren van de aarde, maar op een felle kamp in de hemelse gewesten.

De dwaze maagden, wier ogen nu opengaan, willen nog omschakelen in hun denken. Zij verlangen nu ook een hemelse visie op het wereldgebeuren te hebben. Zij trachten nu ook nog te ijveren naar de geestelijke gaven ten einde standte kunnen houden in de boze dag. 'Geef ons van uw olie' smeken zij. 'Maar het geloof is door het horen en het horen door het woord van Christus'.

Het vernieuwingsproces van het denken gaat echter niet plotseling, maar vergt tijd. Eerst moeten oude leringen losgelaten en dan de nieuwe visie stap voor stap worden toegeëigend. Daarom raden de wijze maagden de dwaze aan om naar de verkopers te gaan om zich zo de nodige inzichten te verwerven. Doch het is te laat. De tijdsomstandigheden zijn zo gruwzaam en zo demonisch, dat de dwaze meegevoerd worden in een richting die tegengesteld is aan de weg die de verstandige meisjes gaan.

Deze laatsten hadden door het geloof veel inzicht verzameld en daarnaar gehandeld. Daarom noemt de bijbel hen wijs. Zij 'versierden' hun lampen, zoals ook vertaald kan worden. Zij werden als 'zonen Gods' openbaar en de tijden vanouds breken dan aan. Hun slapen was een bezig zijn in de hemelse gewesten. Het was een voorbereidingstijd. Nu treden zij in het volle licht, zoals eenmaal de Heer na zijn doop in de Heilige Geest en verzoeking in de woestijn. Zij volgden Jezus niet alleen in zijn denken, maar ook in zijn werken. Zij herstellen de zieken, bevrijden gebondenen, drijven boze geesten uit,

zodat zelfs de geestelijk gestoorden, de imbecielen en beschadigden kunnen ingaan. Zij brengen velen tot gerechtigheid en in de gemeenschap met Jezus Christus. Deze overwinnende schare gaat de feestzaal binnen, want in hen is de blijdschap en de vreugde van het Koninkrijk Gods. Het is feest in hun ziel en daarom hebben zij deel aan het feest.

## DRAMA VAN DE EINDTIJD

*'Doch terwijl zij heen gingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftsmaal binnen, en de deur werd gesloten. Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open! Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet. Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur' (Matt.5:10-13).*

Wie zijn het die buiten de deur zullen roepen en tot wie de bruidegom zegt: ik ken u niet? Het zijn maagden die uitgegaan waren de bruidegom tegemoet. Geen vreemden dus. Merk op, dat de vijf die dwaas waren, eerst genoemd worden.

De valse maranathaleer gaat voorop en de ware volgt en houdt stand. Duidelijk wordt gezegd dat velen met een maranatha-roep op de lippen het einddoel niet zullen bereiken, doordat zij niet toebereid zijn. Zij weten zelfs niet waarin deze toebereiding bestaat. Haar volgelingen bedrijven struisvogelpolitiek. Zij moeten erkennen dat er zware tijden op til zijn. Zelfs een letterlijke uitleg van de profetieën overtuigt hen hiervan. Zij denken, evenals de struisvogel die bij naderend gevaar de ogen sluit en de kop

in het zand steekt, wel te zullen ontkomen. Zij weten dat het schild van hun geloof niet groot genoeg is en de wapenrusting niet deugdelijk om weerstand te bieden.

Daarom verbergen zij zich met gesloten ogen in hun leer dat de gemeente wel vóór de grote verdrukking weggenomen zal worden. Natuurlijk komen al deze rampen en oordelen wel over Gods volk, maar dat zijn dan de joden in Palestina! Welk een raffinement in het denken van een verburgerlijkt cultuur-christendom. In plaats van zich te wapenen om weerstand te kunnen bieden in de boze dag, leggen zij de grote verdrukking op het 'uitverkoren' volk, en met het oog daarop spreken zij over het 'drama van de eindtijd'. Neen, in het grote drama spelen zij zelf de hoofdrol. Zij zijn de dwaze maagden, die wanneer de deur gesloten is, nog trachten binnen te dringen. Zij waren misleid en op een dwaalweg gekomen door een evangelie dat naar de natuurlijke mens is, omdat zij zich niet als geestelijke mensen hadden laten voeren op de hoge weg, die door de hemelsegewesten leidt.

## 7. DE SCHEIDING TUSSEN DE PINKSTERCHRISTENEN

### HET BEZIT

De laatste gelijkenis die Jezus op de Olijfberg vlak voor zijn sterven uitsprak, is die van de talenten. Opnieuw vertelde Hij over de onzienlijke wereld:

*'Want het (Koninkrijk der hemelen) is als een mens, die bij zijn vertrek naar het buitenland zijn slaven riep en hun zijn bezit toevertrouwde'* (Matt.25:14).

Onze Heer sprak meest in gelijkenissen, wanneer Hij de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen ontsluitte. Het Koninkrijk der hemelen is de onzienlijke wereld, namelijk het rijk der geesten. Hier vinden wij God die geest is en de Zoon, die daar naar geest, ziel en met een verheerlijkt lichaam regeert; hier zijn de heilige engelen, maar ook de duivel en zijn heerscharen, en tenslotte is daar ook nog de mens naar zijn onzienlijke zijde, namelijk naar geest en ziel.

Deze mens is het beeld van onze Heer, die na zijn lijden en sterven gereed stond zijn discipelen te verlaten, ten einde in de heerlijkheid zijns Vaders te worden opgenomen. Hij beloofde evenwel zijn discipelen niet onverzorgd als wezen achter te laten. 'En terwijl Hij met hen aanzat, gebod Hij hun Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader, die gij (zeide Hij) van Mij gehoord hebt. Want Johannes

doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen na deze' (Hand. 1:4,5).

Jezus sprak hier over een ervaring die Hijzelf ook meegemaakt had. Na zijn doop in de Jordaan werd Jezus gedoopt in de Heilige Geest, want Johannes zag 'de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen'(Matth. 3:16). Na zijn verhoging werd de Heer voor zijn volk de Doper in de Heilige Geest, zoals Johannes de doper in water was voor het volk Israël. Jezus getuigde dat alle dingen, ook de beschikking over de Heilige Geest, Hem van de Vader waren overgegeven.

Van deze doop sprak Petrus op de Pinksterdag: 'Nu Hij dan door de rechterhand Gods (beeld van de Heilige Geest) verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van de Vader ontvangen heeft (dus de toezegging en machtiging van het dopen in de Heilige Geest), heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort' (Hand. 2:33). En Hij is dezelfde gisteren en heden en Hij zal zelfs in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde de gelovigen van het oude verbond vervullen met deze Geest, opdat God uiteindelijk zij alles in allen.

Bij de eerste schepping ontving Adam een menselijke geest, waarvan Jacobus 4:5 zegt: 'De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloezheid'. Bij de herschepping ontving de laatste Adam naast zijn menselijke geest ook nog de Heilige Geest, en zijn geestelijk zaad ontvangt op het geloof ook deze Geest. Jezus ontving zijn waterdoop niet automatisch, maar Hij ging uit Galililéa naar de Jordaan tot Johannes, om Zich door deze te laten dopen. Hij ontving de doop in de Heilige Geest ook niet automatisch, maar toen Hij in

gebed was', opende de onzienlijke wereld zich. Toen Hij bezig was te bidden - dat is bezig zijn in het Koninkrijk der hemelen - ontving Hij de kracht vvan het Koninkrijk Gods. De Vader schonk toen aan zijn Zoon zijn bezit: de Heilige Geest! Men moet de belofte des Vaders zich door het geloof toeëigenen. Petrus sprak: 'Bekeert u en ieder van u late zich (evenals Jezus) dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte' (Hand. 2:3 8,39). Een belofte wordt alleen aangegrepen en toegeëigend door het geloof.

In de gelijkenis staat nu: 'Hij riep zijn slaven en vertrouwde hun zijn bezit toe'. Er is dus sprake van slaven, dus mensen die hun heer toebehoorden en hierin dienden. Zij ontvingen zijn bezit of zijn goederen, zoals andere vertalingen luiden. 'Hij is de hogepriester der toekomende goederen voor allen, die Hem tot hun heil verwachten'. Het woord 'toekomende' moeten wij dan stellen tegenover het tijdperk van de wet en van de schaduw (zie Hebr. 9:11 St. Vert. en 10:1).

In het oude verbond was de menselijke geest niet in staat de machten der duisternis te overwinnen. De strijd in de onzienlijke wereld ging toen aan de gelovigen voorbij. Daarom was het 'een hinken en zinken ieder ogenblik'. Men had geen kennis van de ware vijanden van God en van de mens, maar streed alleen met aardse tegenstanders. In het nieuwe verbond ontvangen degenen die de Heer toebehoren en die er gelovig om bidden, de Heilige Geest, die de menselijke geest ondersteunt en leidt in de strijd tegen zonde, ziekte en gebondenheid. In zijn worsteling tegen en zijn overwinning op de boze geesten sprak de Heer over dit bezit met de woorden: 'Indien Ik door de

Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Matth. 12:28). Dit Koninkrijk bestaat volgens Romeinen 14:17 in: 'Rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest'. Wie meent dat dit Koninkrijk nu op een andere wijze over hem zal komen, volgt een andere weg dan Jezus ons toonde. Er zijn christenen die dikke boeken schrijven over het overwinnende leven en tegelijkertijd aan de methode die Jezus volgde, geheel voorbijgaan. Hun geschriften zijn goed bedoeld, vroom, en roepen de mens op tot uiterste krachtsinspanning, maar desondanks komen zij tot een surrogaat van de ware wijze van verlossing en van het ware leven in het Koninkrijk Gods.

De discipelen begrepen over welke kracht zij door de doop in de Heilige Geest konden beschikken, want zij hadden er in opdracht van hun Meester al mee gewerkt. In Mattheüs 10:1 staat, dat Jezus hun macht gaf over de onreine geesten om die uit te drijven en om alle ziekten en alle kwalen te genezen. Macht is een eigenschap van de Heilige Geest, waarmee deze autoriteit uitoefent in de onzienlijke wereld. Door de doop in de Heilige Geest krijgt de christen de Geest Gods in zich en kan hij als een zelfstandige mede-arbeider Gods optreden. De Heilige Geest in hem is dan het geestelijke kapitaal waarmee hij werkt. Daarom kon Petrus, ziende op deze Geest in hem, tot de verlamde aan de Schone Poort zeggen: 'Zie naar ons... Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!' (Hand. 3:4-6).

Om een aards en natuurlijk menselijk leven te kunnen leiden, is een menselijke geest noodzakelijk. Men moet de Heilige Geest bezitten om een geestelijk of hemels mens

te kunnen zijn. Het plan Gods met de mens is, dat deze de volkomenheid bereikt, dus dat hij geheel en al losgemaakt wordt van de boze machten en dan door de Heilige Geest hersteld, geleid en gesterkt, tot ieder goed werk in staat is. En goed werk is alle werk wat Jezus deed! Alleen door het bezit van de Heilige Geest is de realisering mogelijk van wat staat in 2 Timotheüs 3:16: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'. Jezus sprak aangaande de Heilige Geest als de Trooster. Wat de genezing is voor het zieke lichaam, is de troost voor het lijden van de ziel. De Trooster neemt de pijn van de beschadigde ziel weg en herstelt deze.

## HET UITEENGAAN DER CHRISTENEN

In de parallel-gelijkenis van de ponden in Lucas 19:11-27 wordt meegedeeld, dat 'een man van hoge geboorte' ieder van zijn tien slaven een pond toevertrouwde. Dit ene pond wijst in het beeld erop, dat allen dezelfde Heilige Geest, zijn bezit, ontvingen. In deze gelijkenis wordt ook gesproken van 'zijn burgers die hun heer haatten en hem een gezantschap achterna zonden met de boodschap: Wij willen niet dat deze koning over ons wordt'.

Reeds enkele dagen na deze uitspraak werd de vervulling al zichtbaar, toen de Romeinen boven het kruis het opschrift plaatsten: 'Dit is Jezus, de Koning der joden' en de leiders van het volk Hem juist als koning verwierpen. Slechts enkelen bleven Hem trouw en dit waren juist de 'slaven' aan wie Hij zijn bezit, de Heilige Geest, op de Pinksterdag toevertrouwde. Dezen verstonden de betekenis van de woorden van hun Heer: 'Mijn Koninkrijk

is niet van deze wereld' en 'Mijn Koninkrijk is binnen in u'.

Opmerkelijk is, dat de valse kerk Hem niet alleen haatte, toen Hij bij haar was, maar ook daarna. Wanneer de Heer weggaat uit 'dit land' om in een 'ver land' de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen, dus wanneer Jezus naar de hemel is gegaan om Zich te zetten aan de rechterhand Gods, blijft de afvallige kerk, het grote Babylon, Hem als koning verwerpen. Zij zenden Hem immers een gezantschap achterna met dezelfde boodschap: 'Wij willen niet dat Hij koning over ons is'.

Nu is het wel merkwaardig dat juist in vele vrije kringen en in het bijzonder in de maranathakringen, het koningschap van Jezus Christus geloochend wordt. Men erkent Hem wel als bruidegom voor de gemeente, maar men verbindt zijn koningschap alleen aan het natuurlijke volk Israël. Als er staat, dat Jezus de geboren Koning der joden is, vat men dit in de meest vleselijke zin op en niet in de betekenis van de apostel Paulus, die in Romeinen 2:28,29 poneert: 'Want niet hij is een jood, die het uiterlijk is, en niet dat is de besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hij is een jood, die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God'. Het is daarom geen wonder dat men in deze kringen zich ook fel keert tegen de doop in de Heilige Geest.

Jezus zegt in deze gelijkenis dan ook niet dat 'zijn burgers' ieder een pond ontvingen, maar alleen zijn slaven die zich hem ten dienste stelden en waar van verwacht kon worden dat zij voor hun heer zouden arbeiden met de gave die hij

hun geschonken had. Het is ook niet te verwonderen dat men van de belofte uit Handelingen 2 zegt: niet voor ons, maar voor het joodse volk 'in de laatste dagen' (zie de Scofield-bijbel). Het is evenwel juist de doop in de Heilige Geest waardoor de Heer zijn koningschap in zijn volk bewijst en openbaart in deze wereld.

In de kerken spreekt men wel van Christus, de Koning van zijn Kerk, maar dit koningschap wordt noch ervaren door zijn volk, dat belijdt zondaar (dat is slaaf van de boze machten) te blijven tot de dood, noch geopenbaard in deze wereld. Wanneer de christen daar leert zingen: 'In eigen oog een zondaar zijn', is dit niet de erkenning van het koningschap van Christus, maar wel van de heerschappij van de satan.

De onderhorigen van de man van hoge geboorte kunnen wij onderscheiden in twee groepen: de burgers die zijn koningschap verachten en afkerig zijn van zijn wezen en werken, en zijn slaven die hij zijn bezit toevertrouwt, verwachende dat zij daarmee zullen werken en handel drijven, totdat hij terugkomt.

Zo kan men ook de christenheid in twee groepen verdelen: zij die aanvaarden wat in 1 Petrus 2:21 staat: 'U een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden', die dus de methodiek van Jezus in zijn verlossend en helend werk navolgen en die daarvoor evenals Hij toegerust zijn door de doop in de Heilige Geest, en de christenen die het aangedaan worden met 'kracht uit de hoge' niet erkennen voor zichzelf, maar deze koninklijke gave zelfs verachten en bespotten. Daarom zijn deze laatste christenen in feite niet verder gekomen dan de gelovigen van het oude verbond: Christus regeert

niet in hen en door hen, maar zij trachten op dezelfde wijze hun behoud uit te werken als de oudtestamentische gelovigen en buigen zich in hun onwetendheid nog maar al te vaak onder het juk van de Sinái.

Velen in de evangelische kringen zoeken wel een opwekking, maar op oudtestamentische wijze. Hun evangelisten trekken door het land met boetepredikaties en roepen op tot het houden van nachtbidstonden en tot vasten en gebed. Zij zien daarbij uit naar figuren als Elia of Johannes de Doper, waarmee zij betuigen dat zij buiten het Koninkrijk der hemelen leven, omdat de Heer Zelf sprak aangaande deze groten uit het oude verbond, dat (door de doop in de Heilige Geest) de minste in het Koninkrijk der hemelen meerder is dan deze godsmannen (Matth. 11:11). Het niveau dezer christenen reikt niet tot het peil van het nieuwe verbond. Het tragische is, dat de goeden onder hen oproepen tot bekering, terwijl zij de nieuwe 'hoge weg', die hen tot het doel zou kunnen leiden, hooghartig van de hand wijzen.

Wanneer de Heer in onze dagen weer licht doet opgaan in de duisternis, wanneer Hij ons oproept bij ons werken voor Hem dezelfde methoden te gebruiken, die Hij volgde, wanneer Hij de weg aanwijst en de kracht verleent om de boze geesten uit te drijven en te weerstaan op dezelfde wijze als Hij dit vroeger deed, wordt dit door vele christenen verworpen. Zij erkennen zijn koningschap niet, want zij bewandelen de weg niet die Hij bepaald heeft en erkennen niet dat zijn manier van regeren de juiste en doeltreffendste is.

Met al het geroep om bekering, bezinning, verootmoediging, schuldbelijdenis, komt de christenheid

geen stap verder, omdat de Heer ook nu nog zegt: 'Dit moest men doen en het andere niet nalaten'. Evenmin als de profeten van het oude verbond het volk tot vernieuwing konden brengen, evenmin zal dit nu gelukken door de 'ontdekkende prediking' in de kerken, of door moderne opwekkingstechniek en de verbroederingspogingen van de zogenaamde opwekkingskringen. 'Bekering' betekent verandering van denken. 'Jezus volgen' is vernieuwd worden in zijn gedachten.

Men moet ophouden de bazuin te blazen op oudtestamentische wijze, want de rechtvaardige leeft door geloof. In geloof aanvaardt hij immers de schuldvergeving en in geloof strekt hij zich uit naar de doop in de Heilige Geest. Door het geloof krijgt hij inzicht in het evangelie van het Koninkrijk der hemelen, de onzienlijke wereld. Door het geloof beziet hij de situatie vanuit zijn hoge positie, want hij weet zich uit de duisternis overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde. Hij is met Christus opgewekt en heeft een plaats ontvangen in de hemelsegewesten, en als een onderpand van de toekomstige erfenis (de steden in de gelijkenis) heeft hij de Heilige Geest ontvangen.

## GEESTELIJKE GAVEN

Wanneer een mens geboren wordt, bezit hij een menselijke geest. In Jesaïa 42:5 staat: 'Die aan de mensen de adem gaf en de geest aan hen die op de aarde wandelen'. Deze geest is als een zaadje, dat groeien en zich ontwikkelen moet, doordat alle eigenschappen en kwaliteiten erin besloten liggen. Deze groei kan geremd worden of gestuit, maar ook bevorderd. Daarom wiedt in

de zichtbare wereld de tuinman het onkruid en vangt het ongedierte, terwijl hij de plant bemest, begiet en de voorwaarden verschaft, dat deze zich ongestoord kan ontwikkelen. Dit groeiproces onderscheidt deze wereldgeesten' of mensengeesten van de engelenwereld, die bij haar schepping zowel als individu en in aantal compleet was.

In het nieuwe verbond schenkt Jezus Christus aan de wedergeboren mens die Hem erom bidt, de Heilige Geest. Deze verbindt Zich met de menselijke geest. De eigenschappen van deze Geest komen overeen met die van de menselijke geest, maar ze zijn rijker, krachtiger en heerlijker. De leiding van de Heilige Geest maakt het de mens mogelijk in een andere dimensie, in een hogere sfeer, te leven. De mens verzamelt kennis van de natuurlijke dingen en zijn geest weet wat in hem is, maar de Heilige Geest heeft echter kennis van de onzienlijke wereld en onderzoekt zelfs de diepste gedachten van God (1 Cor. 2: 10,11).

Hij heeft zelfs kennis van alle dingen en wij worden opgeroepen onder zijn leiding de dingen te bedenken, 'die boven zijn'. Door deze Geest kunnen wij het voorbeeld van Jezus volgen, omdat wij precies eender kunnen denken als Hij. Van deze vernieuwing van denken sprak de Heer: 'Wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben' (ooh. 8:12).

De menselijke geest heeft ook het vermogen om andere geesten te onderscheiden en te selecteren. Deze gave heeft ieder in het bijzonder nodig, die leiding moet geven. De Heilige Geest bezit ook de gave van onderscheiding, maar

nu rechtstreeks in de hemelse gewesten. Jezus Zelf gebruikte deze gave, toen Hij van Nathanaël zei: 'Zie waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is' (Joh. 1:48) of toen Hij de farizeeën aansprak met 'adderengebroid' en tot hen zei: 'Gij hebt de duivel tot vader' (Joh. 8:44). Paulus gebruikte deze gave, toen hij vervuld met de Heilige Geest, Elymas de tovenaarscherp aankeek en sprak: 'Zoon des duivels, vol van allerlei list en streken, vijand van alle gerechtigheid' (Hand. 13:9,10).

De mens bezit van nature de gave van het geloof, waardoor hij dingen aanvaardt die hij niet zintuiglijk heeft waargenomen. Maar ook de Heilige Geest heeft deze begaafdheid en wel zonder begrenzing. Omdat Hij alles kent, ook wat in de onzienlijke wereld is, kan Hij meer aangrijpen en dus vaster geloven.

Er is een wijsheid van mensen, zoals Salomo bezat, en er is een 'wijsheid die van boven komt' (Jac. 3:15), waarmee de sleutels van het Koninkrijk der hemelen gehanteerd worden.

Wij merken op, dat ook de boze geesten geestelijke gaven bezitten, hoewel zij deze wetteloos gebruiken. In Jacobus 2:19 wordt meegedeeld, dat de duivelen geloven dat God één is. Zij hebben ook kennis en onderscheiding van geesten. In Handelingen 19:15 antwoordt zo'n boze geest de zonen van Sceva met de woorden: 'Jezus ken ik en van Paulus weet ik, maar wie zijt gij?' In de synagoge te Kapernaüm roept een onreine geest tot Jezus: 'Ik weet wel wie Gij zijt: de heilige Gods' (Marc. 1:24). In de natuurlijke wereld kan de menselijke geest zijn prognoses of voorspellingen maken. De Heilige Geest verkondigt ons de toekomst (Joh. 16:13). Er is echter ook sprake van

waarzeggende geesten, die hun mediums de toekomstige dingen laten voorspellen. De gave der genezing vinden wij op het natuurlijke vlak bij de mens en op het geestelijke niveau bij de Heilige Geest, terwijl de boze geesten werken in de paranormale genezers.

Wanneer de menselijke geest al zoveel rijk gevarieerde gaven bezit, dan is het wel zeer staren dogmatisch, om aan de Heilige Geest slechts negen gaven toe te kennen. Neen, de Geest Gods is veel rijker en oneindig meer gevaneerd dan de menselijke geest, en zijn gaven zijn niet tot het getal negen beperkt. Het feit dat Paulus in 1 Corinthiërs 12:8-10 negen uitingen van de Heilige Geest noemt, houdt niet in, dat er niet meer zouden zijn. In Romeinen 12:6-8 worden andere begaafdheden opgesomd en nog is de lijst daarmee niet uitgeput.

Een belangrijke begaafdheid van een geest is, dat hij zich in een taal kan uitdrukken. Zo zijn er engelentalen en mensentalen (1 Cor. 13:1). Wanneer een kind klein is en zijn geest nog weinig ontwikkeld, neemt het klakkeloos de woorden over van zijn ouders, zonder de inhoud ervan te begrijpen. Bij de doop in de Heilige Geest neemt het kind van God de woorden van de Geest over zonder deze te verstaan: 'Want niemand verstaat het; door de Geest spreekt hij geheimenissen' (1 Cor. 14:2). Op de pinksterdag begon deze gave van Gods Geest te werken en werd gezegd: 'En begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken'.

Wij weten dat bidden betekent: bezig zijn in de hemelse gewesten. Wie in tongen bidt, is op een zeer bijzondere wijze bezig in het Koninkrijk Gods. De menselijke geest neemt dan de taal van de Heilige Geest over en de mens

spreekt deze taal uit. Omdat hierdoor een bijzondere openbaring gegeven wordt van het vertoeven in de onzienlijke wereld en het contact met de Geest Gods, kan gezegd worden: het spreken in tongen is een teken voor de ongelovigen (1 Cor. 14:22). Dezen worden erbij bepaald dat de tongenspreker bezig is in de hemelse gewesten. Bij de vertolking van tongen wordt de inhoud van de taal verstaan en doorgegeven aan de gemeente. Omdat de apostel zich vele malen in de hemelse gewesten bewoog, kon hij schrijven: 'Ik dank God, dat ik meer dan gij allen in tongen spreek' (1 Cor. 14:18). Wellicht sprak hij dan ook over verborgenheden en 'onuitsprekelijke woorden', die hij overnam van de Heilige Geest, die niet te vertalen waren en 'die het een mens niet geoorloofd is (in verstaanbare talen) uit te spreken' (2 Cor. 12:4).

## NAAR ZIJN BEKWAAMHEID

*'En de een gaf hij vijf talenten, een ander twee, een derde één, een ieder naar zijn bekwaamheid, en bij reisde buitenslands' (Matt.25:15)*

Wanneer iemand de Heilige Geest ontvangt, bewerkt deze in hem geen schokeffect. In Gods Koninkrijk gebeurt niets bij toverslag. De Heilige Geest moet Zich in de mens kunnen ontwikkelen en deze moet leren zich in gehoorzaamheid te stellen onder diens leiding. Er is hierin ook een 'opwassen in de genade'. De apostel vermaant: 'Verlangt als pasgeboren kinderen naar de redelijke, onvervalste melk, opdat gij daardoor moogt opwassen tot zaligheid' (1 Petr. 2:2). 'In Hem wast elk bouwwerk, goed in eensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie gij ook mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in

de Geest' (Ef. 2:21,22). Het is dwaas om tot iemand die met de Heilige Geest gedoopt is, te zeggen dat in hem plotseling al de gaven functioneren, indien hij maar in het geloof uitstapt. Men kan vergelijkenderwijze ook niet van een schoolkind die prestaties verlangen, waartoe het op latere leeftijd in staat is. Wie gedoopt is met Gods Geest, moet gaan 'streven naar de gaven des Geestes' (1 Cor. 14:1), dat wil zeggen deze tot ontplooiing brengen. De opdracht is: 'Doet handeling, totdat Ik terugkom'. Dit betekent: richt je op de Heilige Geest en geef Hem gelegenheid Zich in je te ontwikkelen met al zijn krachten en begaafdheden.

De Heilige Geest kan zijn begaafdheden ontplooiën overeenkomstig de 'bekwaamheid' van de ontvanger, dus volgens diens eigen geestelijke begaafdheid, zijn karakter en natuur. De menselijke geest wordt immers doorde Heilige Geest niet onder druk of op dood spoor gezet. Boze geesten houden geen rekening met de eigen geest van de mens. Zij dwingen hem dingen te doen, die hij niet wil of niet wenst en waarvan hij zelfs een afkeer heeft (Rom. 7:15).

Zij onderdrukken dan de menselijke geest, overweldigen hem en beschadigen hem daardoor. De Heilige Geest daarentegen verheft de menselijke geest. Hij sluit zich bij hem aan, wil ermee huwen zoals er staat: 'Wie zich aan de Heer hecht, is één geest met Hem' (1 Cor. 6:17).

Het kan zijn dat in een huwelijk de man heerst en zijn vrouw in alles dwingt hem te gehoorzamen. Hij is de baas en zij moet zich naar zijn inzichten en vaak luimen schikken. Zo'n huwelijk is het beeld van de gemeenschap die de geest van de mens heeft met de boze geest. Paulus

waarschuwt de man voor zulk een gedrag met de woorden: 'Weest niet ruw tegen haar' (Col. 3:19). In 1 Petrus 3:7 volgt de vermaning: 'Desgelijks gij mannen, leeft verstandig met uw vrouwen, als met brozervaatwerk, en bewijst haar eer'. Wie in het natuurlijke leven deze dingen niet kent, begrijpt van de verhouding tussen de Geest Gods en de menselijke geest ook niets. Jezus zou in dit verband zeggen: 'Indien Ik ulieden van het aardse gesproken heb zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven, wanneer Ik u van het hemelse spreek?' (Joh. 3:12).

Een gebed als in sommige kringen gezongen wordt: 'Heer, breek mij maar geheel' wordt door 'vrome' geesten geïnspireerd, die het op de vernedering van de mens gemunt hebben. Gods Geest vernieuwt de geest van de mens, neemt de beschadigingen weg en verheft de menselijke geest. De door demonen ingegeven versregel: 'Breek mij maar geheel' moet beantwoord worden met de woorden: 'Ga achter mij satan, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der (vrome) mensen'. Men bidt immers dat God de mens naar geest, ziel en lichaam tot een puinhoop wil maken. Dit verzoek klinkt in onze oren als de bekende Hollandse vloek, die de mens in dezelfde richting laat bidden. De Heer maakt echter geen wrakken, maar heeft zijn Zoon gezonden om de 'werken des duivels te verbreken' en de mens te herstellen. De Heilige Geest zoekt in harmonie met onze geest te leven en past zich dus aan bij onze geest en maakt deze zeker niet inactief.

Maar hoe kan de Heer de gave van kennis en wijsheid toedelen, indien de geest van de mens niet hunkert om meer van de onzienlijke wereld te weten en deze kennis met wijsheid toe te passen? Indien er zelfs, zoals bij vele

christenen, geen verlangen is zijn Woord te leren kennen! Indien wij niet begeren een medebroeder of -zuster te helpen, hoe kan de Geest dan de begaafdheid ontwikkelen om te dienen, want dit is ook een charismatische gave, zoals er staat: 'Wij hebben nu gaven, onderscheiden naar de genade, die ons gegeven is: ... wie dient, in het dienen'. Jezus had deze gave in bijzondere mate, want Hij sprak van Zichzelf. 'Maar Ik ben in uw midden als dienaar' (Luc. 22:27). Zo is er ook een bijzondere wijsheid en genade nodig om een medebroeder of -zuster te vermanen, het charisma: 'Wie vermaant, in het vermanen' (Rom. 12:6-8).

## DE AFREKENING

*'Terstond ging hij, die de vijf talenten ontvangen had, op weg, en hij deed er zaken mede en verdiende er vijf bij. Evenzo verdiende hij, die de twee talenten had, er twee bij. Maar bij, die het ene talent ontvangen had, ging heen en groef een gat in de gronden verborg het geld van zijn heer. En na lange tijd kwam de heer van die slaven en hield afrekening met hen. En die de vijf talenten ontvangen had, trad toe en bracht nog vijf talenten bovendien, zeggende: Heer, vijf talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie, ik heb er vijf talenten bij verdiend. Zijn heer zeide tot hem: Welgedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer. Die met de twee talenten trad ook toe en zeide: Heer, twee talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie, ik heb er twee talenten bij verdiend. Zijn heer zeide tot hem: Welgedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer' (Matt.25:16-23)*

De opdracht is: 'Doet handeling totdat Ik terugkom'. Dit is de onverbiddelijke eis. Niets verliezen is nog geen winst maken. In de dagen van de zondvloed werd de vraag gesteld: wat heeft de mens met zijn geest gedaan? Het antwoord was, dat hij zich misgaan had en enkel vlees geworden was. Wanneer de avond aanbreekt, waarin de geestelijke boosheden als een zondvloed van vuur over de aarde zullen stromen, wordt de vraag gesteld aan allen die verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de Heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben' (Hebr. 6:4,5): wat hebben dezen met de Heilige Geest gedaan? Er is een scheiding, ook in de zogenaamde pinksterbeweging.

Dan zullen de zonen Gods geopenbaard worden, die gewoekerd hebben met de hun toevertrouwde geestelijke gaven. Van het zaad dat in de goede aarde terecht kwam, geldt dan in die tijd: 'Toen dat opgekomen was, bracht het honderdvoudige vrucht voort'(Luc. 8:8). Velen in de pinksterbeweging zullen dan echter moeten erkennen, dat zij het hun toevertrouwde talent in de grond verstopt hadden. Zij blusten de Geest uit! (1 Thess. 5:19).

Wanneer een kind geboren wordt, heeft het een geestje dat in het geheel nog niet opvalt. Hoe geheel anders is het, wanneer het een man geworden is, die rijk is aan talenten en die schittert in de culturele of technische wereld. Wanneer een kind van God in de Heilige Geest gedoopt wordt, lijkt dit niet zoveel. Hij spreekt wat onverstaanbare woorden, soms nog moeizaam, maar hij is nog lang niet gelijkvormig aan het beeld van Jezus Christus. Bij de doop in de Heilige Geest ontvangt de mens het zaad waaruit de man Gods die tot alle goed werk toegerust is, zich

ontwikkelt. Paulus schreef hierover: 'In Hem zijt gij, toen gij gelovig werd, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis' (Ef. 1:13,14). De erfenis is het volle heil, de totaliteit van wat God schenken wil, namelijk de heerlijkheid en het zitten op zijn troon.

Zoals de christen gelooft in de schuldvergeving, zo zal hij ook moeten vertrouwen dat hij de Heilige Geest door het geloof ontvangen heeft. Vanuit dit geloof dat de Schepper van hemel en aarde door zijn Geest in hem woont, kan hij spreken en handelen zoals Jezus dit deed. Deze zekerheid doet hem in iedere situatie van het leven overwinnen, omdat Hij die in hem woont, groter, sterker, wijzer en rijker is dan die tegen hem is.

De geestelijke gaven ontplooiën zich in de trouwe dienstknechten, maar zij verrijken er ook anderen mee. Zo vermenigvuldigen zij zich. Zij worden immers gebruikt in het midden der gemeente. De kennis en wijsheid, die geschonken worden, delen zij mee en hierdoor ontvangen ook de anderen inzicht in de hemelse gewesten. De gaven van genezingen vermenigvuldigen zich in allen die herstellen. De oudsten doen handeling door hun standvastig gebed des geloofs ten behoeve van de zwakken en zieken. De gave der profetie neemt toe naarmate er geloofszekerheid is dat de Heer in de harten woont en dat men dan vol vertrouwen de gedachten Gods mag uitspreken.

De tijd breekt aan dat de kinderen Gods zich weer gaan uitstrekken naar de geestelijke gaven en er handeling mee gaan doen. Door middel van deze begaafdheden kunnen zij de voet zetten op de vijanden van God en van de mens.

Zonder gebruik van deze geestelijke gaven komt de gemeente nimmer tot de volheid en bereikt zij nimmer haar doel. Wij mogen niet afwachten, maar de Heer wacht af totdat wij beginnen te gehoorzamen aan zijn opdracht. Van Hém wordt gezegd: 'Voorts afwachtende, totdat zijn vijanden gemaakt worden tot een voetbank zijner voeten' (Hebr. 10:13).

Het Koninkrijk Gods breidt zich niet uit, indien de slaven ontrouw worden aan de opdracht om te ijveren met de geestelijke gaven. Ook nu nog geldt de uitspraak: 'Indien Ik door de Geest Gods (die in mijn volk woont) de duivelen uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Matth. 12:28). De zonen Gods vullen in hun vlees (zijnde) aan, wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van zijn lichaam (Col. 1:24). Door het gebruik van de gaven des Geestes schenken zij herstel, genezing, bevrijding en handelen zij zo in de gehele wereld, als onze Heer deed binnen de begrenzing van het joodse land.

De Heer sprak: 'Verzamelt u geen schatten op aarde, waar mot en roest ze ontoonbaar maken en waar dieven inbreken en stelen; maar verzamelt u schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maken en waar geen dieven inbreken of stelen' (Matth. 6:19,20). Is het overtrokken wanneer wij constateren dat onze Heer eist, dat zijn volk dezelfde verlossingsmethode zou gebruiken als Hij? Zijn wij extreem indien wij aan zijn opdracht willen voldoen en daarbij gebruik maken van de begaafdheden van de Heilige Geest, die Hij ons geschonken heeft?

'Het feest van de Heer' wordt gevierd, wanneer de prediking van het heerlijke, volle evangelie zich aansluit bij het leven en de arbeid van Jezus Christus. Wanneer zijn onze samenkomsten feestzalen? Wanneer er mensen tot bekering komen, wanneer gebondenen worden bevrijd, wanneer zieken genezen, gelovigen worden gedoopt met de Heilige Geest en verder worden gebracht op de weg des heils, dus op de weg van heling. Er is een 'vreugde des Heren' en ook een blijdschap bij de heilige engelen, wanneer er hier op aarde een gemeente is: 'stralend, zonder vlek en rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet'(Ef 5:27).

Het is feest voor de Heer en voor ons, wanneer wij het beeld van Jezus gelijk vormig zijn geworden. Dan zijn we waardig gekeurd om te staan voor de Zoon des mensen. Dan zijn we afgezonderd van iedere boze geest teneinde de heerlijkheid van Christus te openbaren. De feestzaal is bestemd voor allen die hun leven hebben ingezet om goed te doen, om het zwakke te versterken, het zieke te genezen en gevangenen te bevrijden. Deze feestgangers zijn bestemd om in het komende vreedrijk en op de nieuwe aarde de ganse zuchtende schepping tot haar bestemming te brengen.

Waarachtige pinkstermensen zijn feestgangers, want zij weten dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Daarom sprak Petrus tot de verlamde aan de schone poort: 'Zie naar ons. En hij hield zijn blik op hen gevestigd in de verwachting iets van hen te ontvángen. Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel'. Voor Petrus en Johannes was de vreugde van de schenkende liefde Gods groter dan de blijdschap van het ontvangen bij

de verlamde. Petrus en Johannes werden vanwege dit deelhebben aan de goddelijke natuur geselecteerd voor de grote feestzaal, waar ook de wijze maagden ingingen. Deze categorie feestgangers wordt ingeschakeld voor 'de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van zijn heilige profeten van oudsher' (Hand. 3:6,20).

Een van de hoogtepunten van het feest is, wanneer vervuld wordt: 'En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven' (Openb. 20:4). Zij vormen het koninklijke priestergeslacht dat God stelt over al de werken van zijn handen!

## DE LUIE SLAAF

Natuurlijk hebben de gelijkenissen die Jezus op de Olijfberg uitsprak, nu nog hun betekenis voor de christelijke kerk. Juist bij het ingaan van de eindtijd, waarover het hier gaat, zullen wij de ware bedoeling van deze parabelen beter verstaan. Babylon bestaat en deze 'grote stad' is wereldwijd vertakt en iedere christen moet er dus regelmatig mee geconfronteerd worden, maar wie spreekt erover? Er is ook een ware gemeente, wier leden 'aangenomen worden' en opgroeien tot zonen Gods (24:40).

Er zijn wijze, maar ook dwaze maranathachristenen. Jezus zelf sprak over het verschijnsel dat in de laatste dagen er ook 'achterblijvende' maranathachristenen zouden zijn, of men dit aanvaarden wil of niet. Ook deze categorie heeft de uitroep 'Jezus komt spoedig' in haar vaandel geschreven. De verstandigen gaan evenwel langs 'de hoge

weg' hun Heer tegemoet, terwijl de dwazen de aardse route kiezen.

De gelijkenis van de talenten bepaalt ons bij de pinksterchristenen die ten tijde van de spade regen allen geloven in de doop met de Heilige Geest en die ook voor onze tijd de geestelijke gaven accepteren. Maar het is niet voldoende om uit te roepen dat men de bijbel van kافت tot kافت gelooft, want dit kan één van de vele kافتen zijn, waarmee men juist de onzienlijke wereld van het Koninkrijk der hemelen buitensluit, om zich te richten op de spectaculaire, zichtbare verschijnselen. De Heer houdt ook afrekening met die pinksterchristenen die de bijbelse waarheid aangaande het ontvangen van de Heilige Geest onderschrijven en aanvaarden, maar die toch niet werken met de begaafdheden van deze Geest, omdat zij zich bezighouden met de dingen van de zichtbare wereld.

*'Nu kwam ook hij, die het ene talent ontvangen bad, en zeide: Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waargij niet hebt uitgestrooid. En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen; hier hebt gij het uwe' (Matt.25:24,25).*

De slechte slaaf ontving slechts één talent, want meer kon zijn heer hem niet toevertrouwen. Hij schenkt immers een ieder volgens zijn bekwaamheid. Deze knecht heeft de minste visie en van hem wordt ook de kleinste inspanning gevraagd. Iemand die een miljoenenbedrijf moet leiden, zal een ruimere blik moeten hebben en meer geestelijke energie moeten opbrengen dan de zetbaas in een kleine kruidenierszaak. De slaaf met het ene talent is niet zoveel kapitaal toevertrouwd, maar hij zal er toch ijverig en

nauwkeurig mee moeten arbeiden. Hier zien wij de tragiek van vele pinksterchristenen. Zij hebben slechts één talent. Zij noemen zich daarom 'eenvoudige christenen' en zij distantiëren zich van allen die meer talenten ontvangen hebben en daar ijvenig mee bezig zijn.

De ontrouwe slaaf is wel een pinksterman, wel gedoopt in de Heilige Geest, maar hij gelooft niet in de waarde van zijn bezit en in de mogelijkheden die het hem biedt. Bovendien wordt hij bevreesd en begraaft zijn talent in een put en probeert niet het te gebruiken ten dienste van de gemeente van Jezus Christus om de waarde ervan zo te vermenigvuldigen. Hij is als een vrek, die zijn rijkdom verstopt en zich alleen vergenoegt in het hebben ervan. Hij bezit wel de Heilige Geest, maar in de praktijk van het leven komt er niets uit de bus. Misschien roept hij wel hard en zweept zich tijdens de aanbiddingsdiensten op, maar de geestelijke gaven kunnen zich in hem niet ontplooien. Hij leeft in de stormachtigheid van zijn emoties, maar niet in de rust en de vrede van het Koninkrijk Gods.

Vele één-talentbezitters zijn lid van een pinkstergemeente. Zij bepalen vaak het peil van deze bijeenkomsten. Zij dragen de naam pinksteren, maar hebben zelfs geen inzicht in het gebruik van de eerste geestelijke begaafdheid: het spreken in tongen. Sommigen menen dat het voldoende is, indien zij slechts eenmaal in hun leven in tongen spreken. Zij maken onderscheid tussen het teken van de doop in de Heilige Geest en de gave van het spreken in tongen. Zij zien het nut er zelfs niet van in en zijn dus geheel anders ingesteld dan de apostel Paulus, die God voor deze gave dankte (1 Cor. 14:18).

Ja, er zijn zelfs voorgangers van zogenaamde pinkstergemeenten, die nimmer in tongen gesproken hebben. Hun 'pinksterkerk' is eigenlijk een verkapte baptistengemeente. Geen wonder dat men bij het loslaten van de pinksterervaringen liever contact zoekt met de evangelische baptisten dan met hen die het teken van het nieuwe verbond noodzakelijk achten in verband met de ontplooiing van de begaafdheden van de Heilige Geest en de ontwikkeling van de gemeente van Jezus Christus.

De ontrouwe slaaf gebruikt de doop met de Heilige Geest niet om zich in de hemelse gewesten te kunnen bewegen, daar te groeien en te arbeiden, maar hij verstopt deze schat in de grond. Hij verborg hem in een zweetdoek, staat in Lucas 19:20. Het woord 'zweetdoek' komen wij ook tegen in Handelingen 19:12, waar sprake is van de zweetdoeken van Paulus.

De apostel had deze blijkbaar in gebruik om het zweet tijdens de arbeid voor zijn dagelijks brood van hoofd en lichaam te verwijderen. De geestelijk luie slaaf gebruikte zijn zweetdoek om de geestelijke gaven, die hij ontvangen had, te camoufleren en te verbergen. In de zichtbare wereld zijn deze broeders vaak erg actief. Zij evangeliseren, organiseren samenkomsten, zijn bij elke landelijke activiteit aanwezig, bouwen gebouwen, maar de Heilige Geest met zijn begaafdheden komt er weinig of niet meer aan te pas. De slaaf wordt lui genoemd, niet vanwege zijn prestaties in de zichtbare wereld, maar vanwege zijn onverschilligheid ten opzichte van de onzienlijke wereld.

Zo werd aan de gemeente te Eféze geschreven: 'Ik weet uw werken en inspanning en uw volharding en dat gij de

kwaden niet kunt verdragen... Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe weder uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert' (Openb. 2:2-5).

In de gemeente te Efeze dacht men nog vaak aan het machtige verleden, toen de apostel Paulus daar werkzaam was. In die beginperiode gebeurden er buitengewone krachten door de handen van Paulus. Zieken werden genezen en boze geesten uitgedreven. Wie de brief aan deze gemeente leest, ziet op welke hoogte van kennis en wijsheid zij stond, maar dit alles werd verleden tijd. Men kreeg andere inzichten en koos een andere weg. Wel bleef men zeer orthodox en fundamentalistisch: men kon de kwaden niet verdragen.

In onze tijd lezen wij ook van protesterende pinkstergroepen, die andere kerken en gemeenschappen op de vingers menen te moeten tikken vanwege modernistische leringen. Zij voelen zich geroepen om op gezette tijden de vinger waarschuwend omhoog te houden, waar het de afvallige kerk betreft. Zij bemoeien zich gaarne met eens anders doen, terwijl in hun eigen kringen het geestelijke leven niet tot ontplooiing komt en er geen verwachting tot herstel is voor de geestelijke puinhopen. Maar ook hen zal de Here God ter verantwoording roepen en vragen: 'Wat hebben jullie met de Heilige Geest gedaan? Op welk niveau hebben jullie je bewogen, op dat van de hemel of op dat van de aarde?'

Er loopt een diepe kloof in de pinksterbeweging, evenals in de maranathabeweging. Er zijn wijze en er zijn dwaze

pinksterchristenen. De luie dienstknecht werd gedoopt met Gods Geest, maar zijn denken werd er niet door vernieuwd en zijn leven werd er niet door geleid. Hij zag in het teken van het nieuwe verbond niet de heerlijke mogelijkheid van een herschepping, noch de oneindige, wijde perspectieven van het Koninkrijk der hemelen.

De afval van de pinksterbeweging begint waar zij uit de hemelse gewesten neerdaalt op de aarde: 'Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt'. Er is geen kennis van de onzienlijke wereld, het Koninkrijk der hemelen, dat Jezus ons door zijn prediking openbaarde. Men is onbekend met een wandel in de hemel en met de strijd in de hemelse gewesten. Daarom zijn er weinig genezingen, gebondenen worden er niet bevrijd, profetieën worden nauwelijks meer gehoord of zij, hebben weinig of geen kracht. Men spreekt of zingt niet meer in tongen.

Geen wonder dat de afvallige pinksterchristenheid maar al te gaarne door de kerken en evangelische bewegingen geaccepteerd wordt. Simson, wiens lokken afgesneden zijn, is immers niet meer gevaarlijk. De luie slaaf was ook bevreesd. Hij had een vrouw getrouwd en deze weigerde hem vanwege zijn pinksterafwijking te accepteren. Hij wilde bij de christelijke pers of radio aanvaard worden en daarom moest hij wel water in de wijn doen. Hij was bevreesd mensen in de samenkomsten te verliezen, wanneer het geestelijke niveau te hoog zou worden. Zijn tijdschrift zou schade lijden, indien er ook geen plaats was voor de christenen die het pinksterevangelie verwerpen en tegenstaan.

De slechte pinksterslaaf zag niet dat juist het pinksterevangelie de grote werfkracht bezit onder hen die

honger en dorsten naar de gerechtigheid en dat daardoor bloeiende volle-evangeliegemeenten ontstaan, die weliswaar niet geaccepteerd worden door de brede christenheid, maar waar het Koninkrijk Gods met zijn blijdschap, vrede en gerechtigheid, baanbreekt.

## VAN LIEFDELOOSHEID BESCHULDIGD

De talenten die de Heer aan zijn dienstknechten schenkt, blijven zijn eigendom. De schatten die zij in de hemel verzamelen, komen Hem toe. De genadegaven komen niet in een dood vat, maar in een levende mens, die ermee werken moet voor zijn Heer. Zonder de charismatische gaven kan de mens weinig of niets uitrichten in de onzienlijke wereld, maar zonder zijn medewerking blijven de gaven braak liggen. De gaven Gods en de mede-arbeid van de mens bewerken tezamen de groei van het Koninkrijk Gods. Wij worden verantwoordelijk gesteld voor de teruggang en de verwaarlozing of de verbreiding en ontwikkeling van dit Koninkrijk.

'En zijn heer antwoordde en zeide tot hem: Gij slechte en luie slaaf, wist gij, dat ik maai, waar ik niet gezaaid heb en bijeenbreng van plaatsen, waar ik niet heb uitgestrooid? Dan hadt gij mijn geld aan de bankiers moeten geven en ik zou bij mijn komst mijn eigendom met rente opgevraagd hebben' (Matt.5:26,27).

De doop in de Heilige Geest is het grondkapitaal, waarmee de christen werken moet. Hij behoeft zich vanwege dit rijke bezit niet op de borst te slaan, want er rust nu een grotere verantwoordelijkheid op hem dan op allen die deze doop missen. De verzegeling met de Heilige Geest der

belofte is een onderpand van onze erfenis in de hemelen (Ef 1: 14). Met dit onderpand moet gewerkt worden en langs deze weg verkrijgen wij al de andere hemelse zaken en wordt de volle rijkdom der genade ons deel. Niet door handoplegging ontvangt men de wijsheid, de kennis, de gave om te profeteren, de kracht om te dienen, de gave van onderwijzen, maar doordat men zich uitstrekt naar de gaven des Geestes. Paulus schreef aan de jonge Timotheüs: 'Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke oudsten. Behartig deze dingen, leef erin, opdat aan allen blijke, dat gij vooruit gaat' (1 Tim. 4:14,15).

Door middel van de gave der profetie, die de oudsten bezaten, werd de gave geopenbaard die door God aan Timotheüs toegedacht was in verband met het werk waartoe deze geroepen en de taak die hem opgedragen was. Als hij zijn werk trouw behartigde en er volkomen in opging, zou deze gave zich hoe langer hoe meer in hem ontplooien.

De luie dienstknecht veronachtzaamde de hem toevertrouwde gave, omdat hij er geen handeling mee deed. Iedere in de Heilige Geest gedoopte dienstknecht van de Heer kan alleen dan voor zijn Meester van nut zijn en het opgedragen werk goed volbrengen, wanneer hij gebruik maakt van de geestelijke gave, die hem door God in genade geschonken is. Degene die spitten moet, ontvangt van zijn baas een spa; die wieden moet, krijgt inzicht om het onkruid van de goede planten te onderscheiden; die begieten moet, heeft een overvloed van water nodig en krijgt de beschikking over de gieter of de slang om de tuin te besproeien. Op deze wijze groeit het

gewas der gerechtigheid goed verzorgd op tot zijn volle rijpheid. Om een ander beeld te gebruiken: 'En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze uitoefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde'(Ef. 4:16).

Tijdens zijn leven op aarde beperkte de Heer zijn 'zaaien' binnen de begrenzing van het joodse land. Nu eist Hij echter dat zijn dienknechten de ganse wereld met het evangelie van het Koninkrijk der hemelen bekend maken. Zij moeten spreken zoals Hij en de werken doen, die Hij gedaan heeft en daartoe krijgen zij ook dezelfde Geest en toerusting die Hij ontving, toen de hemelen scheurden en de Geest als een duif op Hem nederdaalde.

Zoals de Heer onder het volk Israël vrucht oogstte van wat Hijzelf gezaaid had (twaalf discipelen, honderdtwintig in de opperkamer, vijfhonderd broeders die bij zijn verschijning tegenwoordig waren), zo zoekt Hij nu vrucht over de ganse aarde waar Hijzelf niet gezaaid heeft, maar zijn dienknechten. In Lucas 19:22 zegt de heer: 'Uit uw eigen mond zal ik u oordelen, slechte slaaf. Gij wist dat ik een streng mens ben'.

De Heer wijkt niet van zijn principes af. Hij wil vruchten zien en oogsten en wel op dezelfde manier als Hij ons in de evangeliën het voorbeeld gaf. Wij zullen in alles in zijn voetsporen moeten wandelen en er geen eigen methode op na gaan houden. Zijn scheppings- en herscheppingswerk voltooit Hij doormiddel van de mens. Zijn diens tknechten worden uitgezonden in de ganse wereld. Zij worden verdrukt en rechtstreeks of indirect doorde boze geesten

aangevallen. De opdracht is zwaar en moeilijk, maar niettegenstaande deze tegenstand blijft Hij eisen en wijkt niet af van de gegeven opdracht: 'Doet handeling, totdat Ik terugkom'.

De slechte pinksterknecht beschuldigt zijn Heer van hardheid en strengheid. Hij vindt Hem liefdeloos. Hij wil wel voor zijn Heer arbeiden, maar niet met de charismatische gave, want de andere christenen doen dit ook niet. Daar zit het knelpunt. In wezen heeft de ontrouwe pinksterslaaf dezelfde gezindheid als de andere 'burgers' van het land en daarom gebruikt hij ook liever hun methode en niet de gave die zijn Heer hem geschonken had. Het is daarom wel merkwaardig dat de ontrouwe pinksterchristenen ook weer spreken over liefdeloosheid in verband met die dienstknechten, die het evangelie van het Koninkrijk der hemelen verkondigen en die slechts dit ene evangelie erkennen.

De geassimileerde (aangepaste) pinksterchristenen roepen veel en luid om opwekkingspredikers en om mannen Gods, die hen uit de verwarring en impasse moeten leiden, maar tegelijkertijd weigeren zij zich te bekeren en zelf handeling te doen met de gave van de Heilige Geest. Zij sluiten zich af voor iedere verdere ontwikkeling en openbaring van het Koninkrijk der hemelen. Zij blijven heulen met een evangelische christenheid die een diepe afkeer heeft van de methode van Jezus Christus en van de woorden: 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken... op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden'. Zij beschuldigen de trouwe dienstknechten van Jezus Christus

en daarmee hun Heer van liefdeloosheid, omdat deze weigeren compromissen aan te gaan of concessies te doen.

Ook verwijt de Heer de luie pinksterknecht dat deze zijn geld niet aan de bankiers gegeven had. Bankiers zijn mannen die met het geld van anderen werken en dit levert dan rente op. Vele pinksterchristenen ontwikkelen de gave niet, die God hun toebedacht en in principe gegeven heeft. Zij schamen zich voor de naam pinksteren en zij hebben geen moed om tegen de heersende stroom op te roeien. Daarom blijven zij in de kerk, waar zij als kind geboren en besprengd werden. Zij zijn wel gedoopt met de Heilige Geest, maar hun belijdenisgeschriften en kerkelijke organisaties remmen de openbaring van de charismatische gaven af. Sommige van hen schreven echter boeken en hielden lezingen over de doop met de Heilige Geest en over de geestelijke gaven.

Wie kent niet de boeken van Andrew Murray, een predikant van de Nederduitse Gereformeerde Kerk in Zuid-Afrika. Hij was een fervent kinderdoper en presideerde zesmaal de synode van zijn kerk. Toch zijn de talrijke boeken die hij over de Heilige Geest schreef en over de gaven van de genezing voor duizenden een prikkel geweest om 'De volle pinksterzegen' te zoeken.

Wij denken ook aan de overleden gereformeerde predikant ds. D.G. Molenaar, die met zijn boek 'De doop met de Heilige Geest' velen de ogen opende. Een gereformeerd kerkblad getuigde van dit boek: 'Het is echter een openbaring om bijbelsgereformeerd over de geestesgaven te lezen'. Met hun geschriften leveren deze personen, hoewel zij de geestelijke gaven in hun kerk niet konden praktiseren, nog steeds hun bijdrage in het Koninkrijk der

hemelen. Toch moeten wij met droefheid constateren dat de pinksterbeweging in de kerken weinig of geen invloed meer heeft. Haar aanhangers zijn bevreesd geworden en hun pinkstervuur is gedoofd. De luie slaaf had immers zijn talent in de grond verborgen en er op geen enkele wijze mee gehandeld.

## DE AFLOOP

Het einde van de luie slaaf is wel zeer droevig. Het vergaat hem als de dwaze maranathachristenen, waarvan uiteindelijk gezegd moest worden: 'Voorwaar, voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet'. Wij lezen nu de laatste teksten van deze gelijkenis:

*'Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft. Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben. Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geween zijn en het tandengeknars'* (Matt.5:28-30).

Mogen wij nog eens opmerken: ergens moet de dwaze maranathachristen zich toch bevinden en de onnutte pinksterchristen moet toch ook bestaan. De Heer gaf ons deze gelijkenissen ter waarschuwing. Gaan dan al deze mensen verloren? Wij wijzen erop dat de waarheden aangaande het Koninkrijk der hemelen en aangaande de doop met de Heilige Geest nog maar sinds korte tijd bekend zijn. Het is als met de reformatie. Vijftienhonderd jaren moesten voorbijgaan, voordat Luther ontdekte dat de rechtvaardige alleen door het geloof zal leven. Wij leven pas een korte tijd in de periode van de verzegeling met

Gods Geest, waarin hier en daar en over de ganse aarde mensen gedoopt worden met de Heilige Geest (Openb. 7:14).

Nog worden de winden aan de vier hoeken der aarde vastgehouden. Maar wij weten dat in de eindtijd de demonische machten ontbonden zullen worden. Het gevaar voor de christenheid zit niet in het ruwe en onverbloemde optreden van het communisme, maar in de decadente geest van het Westen. Daar openbaren zich de ontbindende machten, waarop het rijk van de antichrist rust. Wij zien voor onze ogen dat het gevestigde christendom, maar ook het communisme niet bestand is tegen de oprukkende wetteloze legermachten. Men roept ach en wee over het communisme, maar de afval van het Westen heeft heel andere oorzaken.

De ijzeren wet van het Koninkrijk der hemelen treedt in werking: de bezitters worden nog rijker en de niet-bezitters steeds armer. Zij die de weg van de Heilige Geest niet gaan en niet streven naar de talenten en begaafdheden van deze Geest, worden weggevaagd. Van de burgers die het koningschap van hun heer haatten, wordt gezegd: 'Brenge hen hier en slacht ze voor mijn ogen'. Dit klinkt niet alleen streng, maar het is dramatisch. Zij worden overweldigd en verscheurd door de apocalyptische gedachten, die uit de afgrond opstijgen. Het leven dat zij nog bezitten, raken zij volkomen kwijt.

De luie slaaf komt ook in deze buitenste duisternis terecht, die voorde duivel en zijn engelen bereid is. Duisternis is het klimaat waaraan de boze geesten gebonden zijn. Overweldigden zij de mens, dan wordt dit klimaat meegedeeld en zo iemand leeft dan buiten het leven Gods,

dat het licht der mensen is. Wie daarentegen met de goddelijke Geest gehuwd is, maakt kennis met het klimaat van het Koninkrijk Gods: gerechtigheid, vrede en blijdschap.

De onnutte pinksterslaaf wordt in de duisternis geworpen, waar het geweest is en het tandengeknars. Wenen en tandenknarsen zijn typisch uitingen van 'vrome' geesten. Onder 'vrome' geesten verstaan wij boze machten die zich uiterlijk christelijk en godsdienstig voordoen als engelen des lichts, maar in wezen dienaren van satan zijn en die de mens maken tot een schijn-heilige en bedrieglijke arbeider.

De leden van het sanhedrin knersten de tanden tegen Stéfanus. 'Vrome' geesten huilen of maken zich kwaad, slaan zich op de borst, scheuren de kleren, of ballen de vuist, als zij geprikkeld of ontmaskerd worden. Van heidenen, die toch ook door boze geesten geleid worden, lezen wij zulke dingen in de dag van het oordeel niet. Alleen de ongehoorzame 'kinderen des Koninkrijks' worden buitengeworpen naar de plaats waar het geweest is en het tandengeknars (Matth. 8:12). Van hetzelfde is sprake als de bozen uit het midden der rechtvaardigen worden verwijderd (Matth. 13:42,50).

In de eindtijd blijven alleen de geestelijk sterken leven, dat zijn zij die geen enkel compromis aangaan, maar alleen de weg van Jezus bewandelen. Iedere aarzeling is fataal. Zo geeft de Here God het trouweloze Babylon prijs met allen die zich met haar geassimileerd hebben. Van deze stad wordt gezegd: 'Zij is geworden een woonplaats van duivelen, een schuilplaats van alle onrein en verfoeid gevogelte'. Daarom klinkt het: 'Gaat uit van haar, mijn

volk, opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen' (Openb. 18:1-5). In de voorbijgegangene tijden, toen de grootmachten der duisternis nog niet ontbonden waren, was het misschien mogelijk, hoewel meest beschadigd, behouden te worden zonder de doop met de Heilige Geest. De toekomstige tijden vragen om een speciale toerusting om stand te kunnen houden.

Vele pinksterchristenen menen dat zij uit Babylon trokken, toen zij hun lidmaatschap van hun kerk opzegden. Zij vergissen zich, want Babylon is een geestelijke stad met vele wijken. Wie niet totaal vernieuwd wordt van denken en leert te wandelen en te strijden in de hemelse gewesten door de kracht van de Heilige Geest, gaat met deze stad onder. Slechts voor hen die op de hoge weg zijn, geldt: 'Daar zal geen leeuw zijn en geen verscheurend dier zal daarop komen; zij worden daar niet gevonden. Maar de verlost wandelen daarop; de vrijgekochten des Heren zullen wederkeren en met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal op hun hoofd zijn, blijdschap en vreugde zullen zij verkrijgen, maar kommer en zuchten zullen wegvlieden' (Jes. 3 5:9,10).

## 8. DE LAATSTE SCHEIDING

### SCHEIDINGEN

De voorgaande gedeelten van de tweede bergrede eindigen alle in een scheiding tussen goede en kwade christenen. Allereerst schilderde de Heer de ondergang van de kerk van het oude verbond en het uittrekken van het ware Israël uit Jeruzalem. Dit oordeel over het aardse Jeruzalem en het ontkomen van het 'overblijfsel' waren een schaduw van de toekomstige dingen. In het laatste der dagen komt er een scheiding tussen een vleeselijk gezind christendom en een geestelijk volk Gods. Dit laatste zou als zonen Gods aangenomen worden en het grote Babylon zou achtergelaten worden, dat wil zeggen een prooi worden van de boze machten. In de zonen Gods zal dan de Heilige Geest als nooit tevoren werkzaam zijn, want het hout van de vijgeboom zou week worden en het nieuwe leven zich openbaren. De valse kerk wordt van de ware gescheiden als het onkruid van de tarwe.

Ten tweede sprak de heer over het oordeel dat over zijn dienstknechten zou gaan. Zij die aan hun volgelingen spijze te rechter tijd zouden uitreiken, worden over al het bezit van hun Heer gesteld, maar de ontrouwe dienstknechten die hun Heer niet verwachtten, zouden het lot der huichelaars delen. Ook zij zouden door de boze machten gefolterd worden.

Ten derde zou zich een scheiding voltooien tussen allen die zeiden de wederkomst des Heren te verwachten. Een bepaalde categorie van hen trekt wel uit om de bruidegom

tegemoet te gaan, maar zij doet dit met restricties, omdat zij Gods Woord maar tot op bepaalde hoogte aanvaardt. Deze dwaze maagden volhardden niet tot het einde. Zij hadden slechts geloof voor een bepaalde tijd, hun olie was niet toereikend.

Zij grepen niet naar de beloften die speciaal voor de eindtijd gegeven zijn. Zij hadden geen geloof in de doop met de Heilige Geest, in de geestelijke gaven, noch in het heil of de heerlijkheid. Daarom misten zij de vruchten van het geloof. Zieken werden niet genezen, duivelen niet uitgeworpen en de weg der heiligmaking niet begaan en als men deze insloeg, probeerde men het nog in eigen kracht. Hun verwachtingen specialiseerden zich op het natuurlijke volk Israël. Zij interesseerden zich voor de politiek in het Midden-Oosten, zoals anderen dit doen voor Zuid-Oost-Azië, Griekenland of Zuid-Afrika. Door hun leer dat de Heer deze nacht kan komen, hadden zij geen oog voor het heil en de heerlijkheid van een ontwaakte gemeente. De kloof tussen ware en valse maranathachristenen wordt steeds dieper! De wijze verwachten de verlossing van het Israël Gods en daarom ijveren zij naar de ontwikkeling van de geestelijke gaven in hen ten behoeve van de gemeente.

Ten vierde sprak de heer over de schifting tussen hen die de Heilige Geest ontvangen hebben. Er is ook een scheiding in de pinksterbeweging. De trouwe pinksterchristenen zijn werkzaam met de hun toevertrouwde talenten, terwijl het ontrouwe deel de gave van de Heilige Geest in de grond verbergt. De dwaze maranathachristenen en de dwaze pinksterchristenen kunnen in de eindtijd niet standhouden. Zij gaan niet in tot het feest van hun Heer.

Tenslotte eindigde Jezus zijn tweede bergrede met te wijzen op de finale scheiding, wanneer alles vervuld is wat geschieden moet. Hij sprak over het eindoordeel, omdat God 'een dag bepaald heeft, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig oordelen zal door een man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken' (Hand. 17:31).

Met voorbijgaan van de eerste opstanding en de interimperiode van het duizendjarige rijk, benaderde de Heer de 'dag' waarin over de eeuwige toestand van ieder mens door middel van de gemeente en haar Hoofd beslist zal worden. Er wordt dan geoordeeld wie ingaat tot een toestand van eeuwig heil en wie tot die van eeuwige rampzaligheid. De heiligen zullen dan de wereld oordelen naar de maatstaf van het evangelie van Jezus Christus (1 Cor. 6:2).

## IN ZIJN HEERLIJKHEID

*'Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaatsnemen op de troon zijner heerlijkheid' (vers 31).*

Willen wij deze laatste en moeilijke pericoop van de bergrede begrijpen, dan zullen wij eerst een antwoord moeten geven op de vraag: wat betekent 'in zijn heerlijkheid'?

Allereerst is sprake van de heerlijkheid die de Vader aan de Zoon geschonken heeft. Als nieuwe schepping ontving de Zoon des mensen de Heilige Geest. Door deze Geest

kon Hij de boze machten weerstaan en overwinnen. Zijn heerlijkheid was, dat Hij daarom 'in een vlees, aan dat der zonde gelijk' (Rom. 8:3) zonder te zondigen kon leven. Hij was één, gelijk de Vader één is, dus geheel rein, volkomen heilig en afgezonderd van het kwaad. Door deze Geest was Hij ook in staat te redden, te genezen en te bevrijden. Nadat de Heer als lam van God de zonde der wereld weggenomen had, werd Hij 'door de rechterhand Gods (de Heilige Geest) verhoogd' (Hand. 2:33). Toen ontving Hij 'alle macht in hemel en op aarde' (Matth. 28:18).

In Johannes 17:22 sprak de Heer over degenen die in Hem zouden geloven: 'En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn'. Doorde kracht van de Heilige Geest, waarin zij gedoopt werden, zouden zij in staat zijn met een onverdeeld hart te leven. Zij zouden de boze overwinnen (1 Joh. 2:14). Door het ingaan in het Koninkrijk der hemelen en door de kracht van de Heilige Geest zouden zij een plaats ontvangen in de hemelse gewesten, in Christus Jezus, dus in zijn lichaam zijnde (Ef. 2:6).

Jezus had immers gebeden: 'Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen' (Joh. 17:24). Daar zien zij Jezus 'met eer en heerlijkheid gekroond' (Hebr. 2:9). Door dit zien op Jezus' veranderen zij naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door de Here, die Geest is' (2 Cor. 3:18).

Jezus is gekomen 'om vele zonen tot heerlijkheid te brengen' (Hebr. 2:10). Hij is in alles ons voorbeeld, opdat wij in zijn voetsporen zouden wandelen. HIJ is 'de eerstgeborene onder vele broederen' (Rom. 8:29). Van voor de grondlegging der wereld had de Vader het zo

beschikt. Hij wil dat wij aan zijn Zoon gelijk zullen zijn, zoals er in IJohannes 3:2 staat: 'Wij weten dat, als Hij zal geopenbaard zijn (in ons), wij Hem gelijk zullen wezen'.

Ook de kinderen Gods krijgen deel aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Deze heerlijkheid, die Gods kinderen verwerven, is het grote geheim van God, dat 'eeuwen en geslachten lang verborgen geweest is, maar thans is geopenbaard aan zijn heiligen' (Col.1:26). 'Want in Hem woont al de volheid der godheid lichamelijk en gij hebt de volheid verkregen in Hem', dat is in zijn lichaam zijnde of in de gemeente (Col.2:9,10). Paulus schreef. 'Die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt' (Rom.8:30).

De heerlijkheid der kinderen Gods wordt gerealiseerd door de volgende heilsfeiten: zij zijn van schuld bevrijd en gerechtvaardigd, zij worden van de boze geesten verlost, genezen en hersteld, zij ontvangen de doop in de Heilige Geest, hun denken wordt vernieuwd en hun wandel is in de hemel. Zij handelen en spreken door de Heilige Geest geleid, zij groeien uit tot de volwassenheid, 'tot de maat van de wasdom der volheid van Christus' (Ef. 4:13).

Zij ontwikkelen zich van kinderen tot zonen en van zonen tot vaders, die door de Heilige Geest de diepste gedachten Gods leren kennen. Dan zijn zij geschikt tot alle goed werk en waarlijk mede-arbeiders Gods. Dit zich uitstrekken naar de volkomenheid om het plan Gods met de mens te realiseren, leidt naar de heerlijkheid. Hoe God dit alles in het laatste der dagen tot stand zal brengen, is nog een verborgenheid. Wij weten dat Hij op bijzondere wijze zijn Geest zal uitstorten. Wanneer in Openbaring 10:4 en 7 gesproken wordt over het geheim der

donderslagen, lezen wij: 'In de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd'.

Het plan des Vaders is dus een gemeente die gelijkvormig is aan het beeld van Jezus Christus, Wanneer de in Christus ontslapenen opstaan met hun verheerlijkt lichaam en de dan nog levenden in een punt des tijds veranderd worden, is dit proces van volmaking voor de gemeente van Jezus Christus voltooid. De tempel Gods in de hemel is dan gereed. De heerlijkheid van Jezus Christus is dus zijn gemeente. Deze is tevens de heerlijkheid van de Vader, want zijn veelkleurige wijsheid wordt in haar geopenbaard. 'Want de Zoon des mensen zal komen in de heerlijkheid des Vaders, met zijn engelen, en dan zal Hij een ieder vergelden naar zijn daden' (Matth. 16:27).

Deze heerlijkheid is niet abstract zoals vele bijbeluitleggers het doen voorkomen, daar zij bij hun verklaringen het woord 'heerlijkheid' alleen vervangen door wat synoniemen, zoals: luister en majesteit, of spreken over de pracht van zijn koninklijk gewaad, terwijl God toch geest is. De bekleding van de Vader en de Zoon is de gemeente, want dáárin wonen zij. De heerlijkheid van de Vader en van de Zoon is reëel en gebonden aan het lichaam van Christus, de gemeente. In het aantal en in de kwaliteit der onderdanen is des konings heerlijkheid (Spr. 14:28).

God sprak eenmaal: 'Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis'. In het persoonlijke voornaamwoord 'Ons' was dus het Woord begrepen. Als vleesgeworden Woord is de Zoon de afdruk van het

goddelijke wezen (Hebr. 1:3) en de gemeente wordt aan het beeld van de Zoon gelijkvormig. Dit plan was bij God ontstaan en deze was er dus de vader van. Ook daarom is er sprake van de heerlijkheid des Vaders. De duivel wil dit plan verhinderen. Reeds in het paradijs ontkende hij de bedoeling van God met de mens, toen hij sprak: 'Maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden en gij als God zult zijn'. Het is echter de begeerte van God om ons tot zijn niveau te verheffen, opdat zijn Geest met onze geest in volkomen harmonie voor eeuwig verbonden zal zijn. Wanneer er dus staat: 'Wanneer de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid' wordt bedoeld, dat Hij komt met zijn gemeente. Door deze gaat God de wereld oordelen. Jezus komt met de wolken (gevaarten), het beeld van de gemeente. Daarom is bij het laatste oordeel sprake van 'een grote witte troon' (Openb. 20:11).

Deze is zo groot dat er plaats is voor de schare, waarvan gesproken was: 'Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen (strijdende op aarde tegen de boze machten in de hemelse gewesten) en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon' (Openb.3:21).

Jezus is de Koning der koningen en de Heer der heren. Zijn troon is het centrum van macht in hemel en op aarde. Een koning alleen, zonder volgelingen, bezit geen heerlijkheid. Op deze wijze wordt vervuld: 'En de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven en Hij zal als koning over het huis van Jakob (het Israël Gods) heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen' (Luc. 1:33).

De troon van David is de troon van God. Er staat immers: 'En Salomo zette zich op de troon des Heren als koning in de plaats van zijn vader David' (1 Kron. 29:23). De heerlijkheid van Salomo was een schaduw van de heerlijkheid van Christus. 'Toen de koningin van Scheba al de wijsheid van Salomo zag, en het huis dat hij gebouwd had, de spijs van zijn tafel, het zitten van zijn dienaren, het staan van zijn bedienden en hun kleding, zijn dranken en zijn brandoffers die hij in het huis des Heren placht te brengen, toen was zij buiten zichzelf (1 Kon. 10:4,5).

'En al de engelen met Hem'. In Hebr. 1:14 wordt meegedeeld, dat de goede engelen allen dienende geesten zijn, die uitgezonden worden ten dienste van hen die het heil beërven. De goede engelen vinden wij bij de kinderen Gods. Waar dezen zijn, bevinden zich ook hun dienaren. Het is daarom niet vreemd dat rondom de grote witte troon, waarop de gemeente van Jezus Christus gezeten is, al haar dienaren aanwezig zijn: 'En al de engelen stonden rondom de troon' (Openb. 7:11).

Zij hadden zich verblijd toen deze zonen Gods zich tot God bekeerden. Zij dienden de gelovigen, toen dezen in de strijd tegen de boze geesten volhardden. De engelen droegen hen op de handen, zodat zij hun voet niet stootten, dat wil zeggen zij werden door de moeiten heengedragen zonder te struikelen of te zondigen. Nu zien zij hoe de gemeente één geworden is, gelijk de Vader en de Zoon één zijn. De troonverwerpers zijn nu tot alle goed werk volmaakt toegerust, zij hebben het einddoel des geloofs bereikt en God kan hun het oordeel over de wereld toevertrouwen.

## HET VONNIS

Het slot van de tweede bergrede toont ons, dat in de geschiedenis van de mensheid voor het laatst een oordeel wordt geveld en een scheiding wordt gemaakt. In korte, maar scherp geformuleerde bewoordingen wijst de Heer op deze uiteindelijke beslissing van Gods zijde, die de betekenis krijgt van een altijd durende kloof tussen de goede en de kwade mensen:

*'En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken, en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand'* (Matt.25:32,33)

'Alle volken' heeft betrekking op de mensheid van alle tijden en van alle plaatsen. Zij worden gesteld voor de grote, witte troon, waarvan Openbaring 20:11 spreekt, een beeld van regeringsmacht, gezag, heerschappij en van het recht Gods in de zienlijke en de onzienlijke wereld. Hij is niet nieuw, maar bestaat van eeuwigheid. Zegt de Psalmist niet: 'Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig' (45:7)? In verband met deze autoriteit sprak de Heer: 'Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde'(Matth. 28:18).

Aangaande het oordeel werd door Hem gezegd: 'Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven' (Joh. 5:22). In Handelingen 17:31 leert de apostel: 'Omdat Hij (God) een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een man, die Hij aangewezen heeft'. Zoals wij reeds zagen, heeft naast haar Heer de gemeente, waarmee Hij

onlosmakelijk verbonden is, deel aan dit oordeel over mensen en engelen.

Omdat alle volken geoordeeld worden, kunnen wij hier spreken van het laatste oordeel. Er zijn dan al vele oordelen aan voorafgegaan. Jezus sprak: 'Nu gaat er een oordeel over deze wereld; nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden' (Joh. 12:31).

Doordepredikingvanhetevangelleen de kracht van de Heilige Geest worden de boze geesten uit de mensen geworpen. De kinderen Gods worden dan gescheiden van 'de overste dezer wereld'. Zij hebben geen gemeenschap meer met hem. Het oordeel begint bij het huis Gods, dat in vele verdrukkingen en tenslotte in de grote verdrukking van al de boze machten gescheiden wordt en op deze wijze als geheiligden en overwinnaars uit de strijd tevoorschijn komt. Ook zal er een oordeel gaan door de hemel, als satan en zijn engelen op aarde worden geworpen en hun plaats in de hemel niet meer wordt gevonden (Openb. 12:8). Hun laatste toevlucht is dan dat zij zich verschuilen in de schepselen op aarde.

Ook gaat het oordeel over de belijders van Christus, dus komt er een scheiding tussen tarwe en onkruid. In de rede op de Olijfberg heeft onze Heer daarover uitvoerig gesproken. Voor de christenheid gelden de woorden van de profeet Jesaja: 'Al was het getal der kinderen Israëls als het zand der zee, het overschot zal behouden worden' (Rom. 9:27).

'Evenzo is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een sleepnet, neergelaten in de zee, dat allerlei bijeenbrengt. Wanneer het vol is, haalt men het op de oever, en zet zich

neer en verzamelt het goede in vaten, doch het ondeugdelijke werpt men weg. Zó zal het gaan bij de voleinding der wereld. De engelen zullen uitgaan om de bozen uit het midden der rechtvaardigen af te sonderen, en zij zullen hen in de vurige oven werpen; daarzal het geween zijn en het tandengeknars' (Matth. 13:47-50).

Hier is sprake van een zuiveringsproces der kerk. Het onkruid wordt uit de tarwe weggetrokken, de dwaze maagden van de wijze gescheiden, de luie slaven apart gesteld van de goede dienstknechten. De vurige oven is beeldspraak voor de verzengende demonische machten, waaraan de valse of afvallige kerk overgegeven wordt.

Bij Jezus' wederkomst gaat het oordeel eerst tussen de gestorvenen, de eerste opstanding. Die in Christus ontslapen zijn, staan met een onverderfelijk en verheerlijkt lichaam op, terwijl de 'overige doden niet weder levend worden, voordat de duizend jaren voleindigd zijn' (Openb. 20:5). Dit is een oordeel of 'scheiding' tussen de doden. Dan komt het ogenblik dat de gemeente op aarde in een punt des tijds veranderd wordt bij het blazen van de zevende bazuin (1 Cor. 15:52 en Openb. 11:15-19).

Dat is dan het oordeel tussen hen die nog leven op aarde. Na de slag bij Harmagedon worden het beest en de valse profeet definitief geoordeeld en in de poel des vuurs geworpen, terwijl satan in de afgrond opgesloten wordt. Tijdens het duizendjarige rijk dat nu volgt, wordt de aarde geoordeeld en gezuiverd van het kwaad. Er is dan opnieuw een scheiding tussen hen die leven op aarde. In die tijd is iedereen in de gelegenheid om verlost en genezen te worden, ten einde op deze wijze als een volkomen mens het geestelijke Jeruzalem binnen te gaan, bevrijd van de

machten der duisternis en genezen van de kwetsuren. Wie niet luisteren wil, sterft. Dan komt de grote verzoeking en degenen die afvallen, zijn ontelbaar als het zand der zee. Nu komt de verleiding niet van het beest uit de afgrond, maar van de duivel zelf die uit de afgrond is losgelaten.

Zijn legerscharen omsingelen de legerplaats der heiligen (de gemeente) en de heilige stad (de aardbewoners die zich niet hebben laten verleiden). Dan daalt vuur neer uit de hemel, want God legt verwarring onder deze vijandige legermachten, 'en de duivel die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel' en zijn hulptroepen van engelen worden bij de grote zuivering van Gog en Magog naar deze plaats verwezen (zie hiervoor: 'De gemeente in de eindtijd').

Het laatste oordeel betreft nu niet de hemel of de aarde, maar het dodenrijk, want de aarde is hersteld en de hemel is hersteld. De stad Gods wordt echter voltooid, wanneer na deze laatste opstanding de rechtvaardigen daar hun plaatsgaan innemen. Jezus sprak: 'De ure komt, dat allen die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan wie het goede gedaan hebben tot de opstanding ten leven, wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel' (Joh. 5:28,29).

Bij deze opstanding moeten de dood en zijn trawanten hun prooi loslaten en worden ziel en geest van de doden met een onsterfelijk lichaam overkleed. Dan vangt het laatste oordeel aan. De Heer gebruikt hier het beeld van een herder die de schapen van de bokken scheidt. De schapen typeren de volgzaam en zachtmoedigen, maar de bokken de opstandigen en ongehoorzamen. Met bokken worden waarschijnlijk gewoon geiten bedoeld. Schapen en geiten

zijn overdag bij elkander op de weide, maar worden 's-avonds door de herder gescheiden. Zo waren de doden allen te zamen in het dodenrijk, maar worden nu bij deze algemene opstanding door de grote Herder der schapen van een gescheiden.

Het zetten aan de rechter- en aan de linkerhand doet denken aan een gebruik bij het joodse sanhedrin. Links en rechts van de voorzitter van de hoge raad zaten de medeleden in de vorm van een halve cirkel. Twee schrijvers stonden de stemmen op te schrijven. Die aan de rechterzijde tekende de vrijsprekende stemmen op en die aan de linkerzijde de veroordelende stemmen. Daarna werden de vrijgesprokenen aan de rechterzijde en de veroordeelden aan de linkerzijde geplaatst.

De uitdrukking 'verzameld worden' wijst erop, dat de mens dan zelf geen keus meer maakt. Er wordt over hem beslist.

## DE GEZEGENDEN DES VADERS

*'Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af'* (Matt.25:34)

Wij weten niet hoe lang de tijdsduur is, die door het oordelen in beslag genomen wordt. God heeft geen haast bij de volvoering van zijn plan. Zoals de zichtbare schepping ontzaglijke wordings perioden gekend heeft, zo is het ook met de herschepping. Eén dag is als duizend jaar bij God. Nooit gebeurt er iets hocus pocus. Hoe lang duurde de bedéling der schaduwen wel? Het nieuwe

verbond begon als een zaadje. Eerst Christus, toen enkele discipelen en een gemeente. Bijna tweeduizend jaar zijn voorbijgegaan en nog is het doel van God met de gemeente niet bereikt. Nog heeft zij de volkomen vrucht niet voortgebracht. En als de gemeente de volle wasdom bereikt heeft en de rijpe vrucht der aarde geoogst is, wordt zij ingezet om de zuchtende schepping in haar totaliteit te verlossen. Dan is erweer sprake van een tijdsbestek van 'duizend jaren' om dat doel te bereiken.

Wij weten ook niet hoe lang de periode duurt, dat het dodenrijk zijn gevangenen moet loslaten. Dan wordt vervuld: 'En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het boek des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken' (Openb. 20:12). Het gaat hier over een proces van rechtspleging, waarin door de gemeente over de levens van allen die aan de tweede opstanding deel hebben, op grond van begane daden, vonnis geveld wordt. Dit heeft zijn tijd nodig, doordat voor iedere herrezen mens afzonderlijk een oordeel gevormd moet worden.

De vraag rijst: wie zijn deze gezegenden des Vaders of degenen 'die deel hebben aan de zegeningen des Vaders' zoals de nieuwe Engelse vertaling luidt? Dit zijn de rechtvaardigen van alle eeuwen en uit alle volken, die geen deel hebben gehad aan de eerste opstanding van hen die in Christus ontslapen zijn. Het gaat hier over degenen die het evangelie van het Koninkrijk der hemelen zoals Jezus dat leerde, niet gekend hebben. Zij konden met hun inzichten en met de kracht en de begaafdheid, die hun ter beschikking stonden, de volkomenheid niet bereiken. Het

gaat over hen die voor hun 'geslacht de raad Gods gediend hebben' en ontsliepen, terwijl zij 'het beloofde niet verkregen hadden' (Hand. 13:36 en Hebr. 11:39).

Wij denken aan Job, maar ook aan zijn vrienden die door een 'vrome' geest geleid werden; aan vader Jakob, maar ook aan zijn zonen wier namen gevonden worden op de poorten van het nieuwe Jeruzalem; aan Melchizédek, de koning van Salem. Velen leefden als David 'met hun lek en gebrek' naar de godskennis die zij bezaten. Wij denken ook aan onze vaders, die nauwgezet de Heer dienden, maar voor wie het Koninkrijk Gods met zijn vrede, blijdschap en gerechtigheid een nauwelijks te grijpen zaak was, omdat zij geen kennis hadden van de doop in de Heilige Geest en van de weg tot bevrijding en verlossing.

Aan hen die in de duistere middeleeuwen de weg des heils niet kenden, hoewel zij de vergiffenis van hun zonden door het bloed van het lam Gods aanvaardden en hun leven wel hadden voor het Woord Gods. Dan zijn er de miljoenen die van het herstelplan Gods nimmer hoorden en die toch hongerden en dorstten naar de gerechtigheid. Het werd hun niet gepredikt. Indien zij het volle evangelie gehoord hadden, zouden zij het met beide handen gegrepen hebben. Wij denken aan hen, over wie Paulus schreef- 'Wanneer toch heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet; immers, zij tonen, dat het werk der wet in hun harten geschreven is, terwijl hun geweten medegetuigt en hun gedachten elkander onderling aanklagen of ook verontschuldigen, ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus' (Rom. 2:14-16).

Wanneer er staat dat de heiligen van de nieuwtestamentische gemeente de wereld zullen oordelen (1 Cor. 6:2), lijkt het ons zeer onwaarschijnlijk dat dit rechtspreken zoals sommigen beweren, alleen bestaat in het uitspreken van de strafmaat der vonnissen. De maranathabeweging leert volgens de sinistere kanteekeningen van de Scofieldbijbel bij Openbaring 20:12, dat in het boek des levens geen enkele naam meer staat. Volgens haar aanhangers bestaat dit boek alleen uit blanco bladzijden, waarin de namen van de veroordeelden hadden kunnen staan. Geen enkele van deze doden zou dus aan de rechterhand Gods geplaatst worden, terwijl de onrechtvaardigen wel geoordeeld zouden worden naar hun werken, maar allemaal hetzelfde vonnis zouden ondergaan, namelijk de verwijzing naar de poel des vuurs.

Dit hele laatste oordeel is dan maar een schijnvertoning. Men beroept zich bij deze uitleg op de woorden van Jezus tot de inwoners van Kapernaüm en Bethsaida, dat het Tyrus en Sidon draaglijker zou zijn in de dag des oordeels dan de steden waarin Jezus geleerd had en zijn heerlijkheid getoond.

In deze dag des oordeels, wanneer het verborgene des harten zal geopenbaard worden, zal echter blijken dat onder deze heidenen mensen geweest zijn, die hongerden en dorstten naar de gerechtigheid. Daarom zegt Jezus van hen: 'Indien in Tyrus en Sidon die krachten waren geschied, welke in u geschied zijn, reeds lang zouden zij zich in zak en as bekeerd hebben' (Matth. 11:21). Daarom zullen in het laatste oordeel de mensen van Tyrus en Sidon het er beter afbrengen dan het volk waaronder Jezus zijn heerlijkheid toonde en dat zijn hart verhardde.

Bij de beoordeling van de werken zal met de factor onwetendheid rekening gehouden worden. 'De mannen van Ninivé zullen in het oordeel opstaan met dit geslacht en het (doen) veroordelen; want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona en zie, meer dan Jona is hier. De koningin van het Zuiden zal in het oordeel optreden met dit geslacht en het (doen) veroordelen, want zij is (hongerend en dorstend) gekomen van de einder der aarde om de wijsheid van Salomo te horen en zie, meer dan Salomo is hier' (Matth. 12:41,42).

Voor allen die de gerechtigheid hebben liefgehad, maar aan wie het evangelie niet verkondigd werd of slechts gedeeltelijk, onder een sluier, geldt: 'Daarom, velt geen oordeel vóór de tijd, dat de Here komt, die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken' (1 Cor. 4:5). Deze tekst kregen wij in herinnering, toen wij eenmaal meemaakten dat een godvrezende vrouw, die haargehele leven zichvooranderen opgeofferd had, overweldigd werd door de vijand en zonder enige aanwijsbare reden de hand aan zichzelf sloeg.

In onzegelijkenis spreekt de Heervan een beërvenvanhet Koninkrijk Gods. Voor de nieuwtestamentische gelovigen geldt dat zij in Christus zijnde het erfdeel reeds ontvangen hebben (Ef. 1:11). Voor hen geldt: 'Hij heeft ons verlost uit de macht der duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde' (Col. 1:13). De rechtvaardigen uit de tweede opstanding evenwel ontvangen de volle zegen op de nieuwe aarde. Daar staat het geboomte des levens, beeld van de gemeente met haar Hoofd, wier bladeren (geestelijke

gaven) zijn tot genezing der volken die het nieuwe Jeruzalem binnegaan (Openb. 22:2). De gemeente van het nieuwe verbond is ook in de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde het heilsinstrument, opdat ook de rechtvaardigen die de vervulling met Gods Geest niet gekend hebben en de volkomenheid niet bereikt hebben, tot deze hoogte zullen worden gevoerd. Aan het einde van die periode zal 'God zijn alles in allen' (1 Cor. 15:28). Voor degenen die in het eindoordeel aan de rechterhand Gods geplaatst worden, geldt Hebr. 11:40: 'Zodat zij niet zonder ons tot de volmaaktheid konden komen'.

Voor het duizendjarige rijk, als de aarde vol is van de kennis des Heren en het tijdperk dat dan nog volgt vóór het laatste oordeel, geldt echter dat wie het volle evangelie gehoord heeft en verworpen, niet tot de rechtvaardigen kan behoren. Een mens die hongert en dorst naar de gerechtigheid Gods zal het volle evangelie willen aanvaarden en van zijn vijanden verlost willen worden.

Waarom zou men later het evangelie aannemen dat men eerst verworpen heeft? Ditzelfde geldt nu reeds voor hen die het evangelie Gods aanvaard hebben en later weer afvallig worden. Er staat immers: 'Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht zijn geweest, van de hemelse gave genoten hebben en deel gekregen hebben aan de Heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw gesmaakt hebben, en daarna afgevallen zijn, weder opnieuw tot bekering te brengen' (Hebr. 6:4). Hen die buiten het lichaam van Christus zijn, oordeelt God naar hun werken (1 Cor. 5:13). De rechtvaardige God zal dan ook rekening houden met wat zij geweten en wat zij gekund hebben.

## BARMHARTIGHEID

Voordat de wereld geschapen werd, had God reeds het complete bestek in gedachten, vanaf het begin tot aan het einde.

In dit plan was het Koninkrijk Gods opgenomen, gerealiseerd in mensen, die geschapen waren naar Gods beeld en naar zijn gelijkenis, zoals vers 34 eindigt:

'Het Koninkrijk Gods, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af' (Matt.25:34).

Een van de eigenschappen die God speciaal ten opzichte van de mens geopenbaard heeft, is zijn goedertierenheid. Heilige engelen noch duivelen hebben van genoemde karaktertrek van God ondervinding, maar deze moet wèl in het beeld Gods, de mens, aanwezig zijn. Bij het laatste oordeel wordt deze eigenschap als toetssteen gebruikt, omdat zij tevens het bewijs is van de aanwezigheid van liefde ten opzichte van God en de naaste, dat is de eis der wet.

In de eerste bergrede sprak de Heer: 'Zalig de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden'. Barmhartigheid is een eigenschap die overvloedig bij God gevonden wordt, want Hij is vol ontferming en mededogen. Verschillende malen wordt ook meegedeeld dat de mens Jezus 'met ontferming bewogen was'. Als christenen zullen wij barmhartig moeten zijn, gelijk onze Vader in de hemelen barmhartig is (Luc. 6:36). Juist daaruit zal blijken dat wij-kinderen van onze hemelse Vader zijn. Hij wil immers dat allen behouden worden en dat niemand verloren gaat. Daarom wordt in de

behandelde tekst bedoeld: 'Beërft het Koninkrijk dat u, barmhartigen, bereid is van de grondlegging der wereld af.

## WERKERS DER GERECHTIGHEID

*'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstigen hebben wij U te drinken gegeven? Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed? Wanneer hebben wij U ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?'* (Matt.5:35-39)

Hier is sprake van een schenkende of goddelijke liefde ten opzichte van de naaste. Deze werkers der gerechtigheid wordt niet gezegd dat zij liefde ontvangen hadden, maar dat zij deze verspreid en in daden gemanifesteerd hadden. Boze geesten kennen geen enkele vorm van goedertierenheid of liefde om elkander of mensen op te bouwen. Daarom verliezen allen die door hen geleid worden, de menselijke barmhartigheid en het mededogen.

Wanneer iemand van de macht der duisternis verlost en zijn normale menselijke natuur weer hersteld is, als zijn stenen hart veranderd is in een van vlees (Ez. 36:26), zal hij ook weer genade en goedertierenheid kunnen bewijzen. Hoeveel te meer zal een mens, die met de Heilige Geest gedoopt is, hiertoe in staat zijn, daar bij hem met de liefde

Gods ook de geestelijke gaven kunnen werken. Dan zal hij anderen kunnen helpen, verlossen en genezen. Het evangelie is de boodschap van Gods ontferming en barmhartigheid. Alles wat zich richt op beschadiging of vernietiging, is van de duivel. Alleen door de geestelijke gaven wordt een mens tot alle goed herstelwerk volledig toegerust.

Het evangelie van Jezus Christus stelt de gelovigen in staat meer te geven en meer mee te delen dan wat in deze verzen vermeld wordt. Daarom begrijpen wij nog temeer dat het oordeel, waarover hier gesproken wordt, niet de volgelingen van Jezus, de gemeente, betreft, maar de rechtvaardigen van het oude verbond en degenen waarin het beeld Gods nog niet geheel verloren was gegaan en die 'van nature die dingen deden, die de wet Gods gebiedt'. Daarom verwonderen deze rechtvaardigen zich erover, wanneer de Koning hen met deze woorden toespreekt en zij vragen: 'Wanneer hebben wij U gezien en op deze wijze ten opzichte van U gehandeld?' Zij hebben Hem immers persoonlijk niet gekend. Hoogstens hebben zij de belofte van zijn komst geweten en Hem 'van verre gezien en omhelsd'.

De vraag is, in hoeverre worden ook nu nog de goddelijke eigenschappen van liefde en barmhartigheid geopenbaard in mensen die nimmer van Jezus hoorden en die toch 'hongerden en dorsten naar de gerechtigheid'. Zijn er ook nu nog mensen als Job, of als Abimelech, de koning van Gerar, aan wie God Zich in een droom kon openbaren en 'die in onschuld zijns harten gehandeld had', hoewel Abraham vreesde, dat er in Gerar 'geen' vreze Gods zou zijn' (Gen. 20:1-18)? Wij vragen ons af, of er ook nu nog mensen kunnen zijn, zoals Henoeh en Melchizedek,

waarin het ingeschapen beeld Gods nog gezien wordt. Wij spreken niet over 'heidenen', want hiermee bedoelt men meer de afgodendienaars, mensen die met boze geesten gemeenschap hebben. Ook weten wij dat in Noachs dagen geen rechtvaardigen buiten het gezin van deze godsmann gevonden werden en dit zal ook zo zijn in het laatste der dagen. Dan zal volgens hoofdstuk 24:14 over de gehele wereld het evangelie van het Koninkrijk Gods verkondigd zijn en de boze geesten zullen uit de hemel geworpen worden en als een zondvloed over de aarde gaan om zich in de mens te verbergen. Buiten de gemeente zullen er dan ook geen rechtvaardigen meer gevonden worden, want alleen dezen zullen door de inwonende Geest kracht hebben om satan en zijn engelen te weerstaan.

## DE VERRICHTE WERKEN

Hier wordt gesproken over natuurlijke mensen, die met natuurlijke middelen in de natuurlijke wereld hun liefde en barmhartigheid konden tonen en dit ook gedaan hebben. Aan degenen die deel hebben aan de eerste opstanding, worden grotere eisen gesteld, want zij kunnen werken met de kracht en de begaafdheden van de Heilige Geest, zoals gezegd wordt: 'Als tekenen zullen de gelovigen deze dingen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven en zieken de handen opleggen ter genezing'. Hun wordt macht gegeven Gods Woord te prediken en mee te werken aan een volledig herstel.

In deze verzen gaat het over mensen die eten brachten aan hen die honger hadden in de natuurlijke wereld, maar de Heer zegt dat zijn volgelingen het brood des levens, het Woord Gods, moeten brengen bij hen die hongeren naar

de gerechtigheid, en dat dezen dan verzadigd zullen worden.

Er wordt gesproken over mensen die drinken gaven aan hen die dorst hadden, maar Jezus zei dat de Heilige Geest in de gelovigen zou worden tot een springende fontein, waardoor de dorstenden naar de gerechtigheid gelaafd zouden worden. Van Zichzelf sprak hij: 'Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid' (Joh. 4:14).

Hier zijn mensen die een huis hadden en vreemdelingen herbergden. Het nieuwe verbond richt zich tot hen die vervreemd zijn van het burgerschap in de geestelijke wereld en nu door het werk van de volgelingen van Jezus geen bijwoners meer zijn of vreemdelingen, maar medeburgers en huisgenoten Gods (Ef.2:19).

Hier wordt gesproken over hulp aan misdeelden en behoeftigen, die in de natuurlijke wereld gekleed werden, maar de gelovigen van het nieuwe verbond mogen helpen, opdat degenen die het kleed der gerechtigheid missen, dit witte kleed ontvangen en een gewaad des lofs in plaats van een benauwde geest.

Hier worden de zieken genoemd die bezocht werden met de bedoeling ze te bemoedigen, maar een volgeling van Jezus, die met Gods Geest gedoopt is, heeft een betere vertroosting, want hij legt de handen op de zieken tot genezing in de naam van Jezus.

Tenslotte wordt nog vermeld het bezoeken van gevangenen om hun eenzaamheid te verlichten of hen te bemoedigen, maar Jezus was gekomen om aan de

gevangenen vrijlating te verkondigen en om de gevangenisdeuren in de geestelijke wereld te openen, en zij die Hem volgen, drukken de voetsporen van hun Meester.

Wij merken op, dat de volgelingen van Jezus vanzelfsprekend ook in de natuurlijke wereld doen, wat hier de barmhartigen deden. Zegt Jacobus niet: 'Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand uwer zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit? Zo is het ook met het geloof. Indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood' (Jac. 2:15-17). Maar daarnaast doet de gelovige in de onzienlijke wereld 'de grotere werken', waarover Jezus sprak in Johannes 14:12.

## HET ANTWOORD

*'En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matt.5:40)*

Mensen waarin het beeld van God niet geheel verloren is gegaan, functioneren nog mee in Gods gedachten, luisterende naar zijn ingeschapen wet. In het oordeel kan hun geweten met hen meegetuigen, omdat het niet met een brandijzer is toegeschroeid. Hun gedachten klagen hen aan of verontschuldigen hen (Rom. 2:16). Zij hadden meer willen doen, maar hun eigen geest was ontoereikend en zij wisten dat deze arm was. Zij deden echter wat zij konden.

Zij waren barmhartig en beoogden hetzelfde doel als God, namelijk behoud.

In dit vers antwoordt de Koning deze verwonderde rechtvaardigen. Hij doet dit door Zich met het menselijke geslacht te identificeren, niet alleen met de groten, maar ook met de geringsten onder hen. Hij getuigt dat de barmhartigheid en liefde, die zijZijn broeders, groot of klein, bewezen hebben, aan HéM geschied zijn. Op de nieuwe aarde zullen zij de stad Gods binnengaan en eten van de bladeren (geestelijke gaven) van het geboomte des levens (de gemeente). Zij kenden het eerst de beloften, maar gaan het laatst binnen, want 'vele eersten zullen de laatsten zijn'. Zij worden ook ingevoegd in de kudde, opdat God tenslotte zij 'alles in allen'.

## DE STRAF

*'Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is' (Matt.5:41).*

Boze geesten kennen geen liefde en ontferming. Zij zijn hun van Gods zijde nooit getoond en zij weten niet, wat deze eigenschappen inhouden. Mensen die door demonen geleid worden, verliezen hun barmhartigheid en goedertierenheid. In dit verband merkt de apostel op: 'Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem, die geen barmhartigheid bewezen heeft: barmhartigheid echter roemt tegen het oordeel' (Jac. 2:13). Het oordeel eist de eeuwige straf (vers 46) van de zondaar, maar in het laatste oordeel zegeviert de ontferming van God over hen, die de

goddelijke eigenschap van barmhartigheid geopenbaard hebben, zoals er staat: 'Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden'.

Wij wijzen er nogmaals met nadruk op, dat zulke mensen met beide handen het evangelie van Jezus Christus aangegrepen zouden hebben, indien het hun verkondigd was. Met 'het evangelie' bedoelen wij dan de boodschap over het Koninkrijk der hemelen, dat de gelegenheid opent om wél te doen aan allen die door de duivel overweldigd zijn. Wie waarlijk zijn verdrukte en beschadigde naaste helpen wil, zal toegerust moeten zijn met de geestelijke gaven van het Koninkrijk Gods.

Onbarmhartige mensen zijn met de demonen verbonden. Er is hier sprake van vervloekten, omdat zij in beslag genomen waren door de duistere machten en nu voor eeuwig aan dezen prijsgegeven worden. De Romeinenbrief gebruikt in het eerste hoofdstuk telkens de uitdrukking: 'Daarom heeft God hen overgegeven'. Deze mensen zochten contact met de boze geesten en God liet hen los en liet hen 'geworden'. Er staat niet: vervloekten des Vaders, zoals er wel staat: gezegenden des Vaders, want God vervloekte hen niet, maar zij zelf, achtten het verwerpelijk God te erkennen' (Rom. 1:28).

Er is een Koninkrijk dat voor de rechtvaardigen bereid is van de grondlegging der wereld af, maar ook een poel des vuurs, die voor de duivel en zijn engelen bereid is. Beide hebben geen einde. De apostel sprak van 'het eeuwige Koninkrijk van onze Here en Heiland, Jezus Christus' (2 Petr. 1:11) en hier is sprake van 'het eeuwige vuur'. De poel des vuurs is het beeld van de concentratie van boze machten. Het beeld van de Heilige Geest is dat van water,

het element dat juist het tegengestelde van het vuur is. Water is levenwekkend en vuur is afbrekend en levenvernietigend. Soms wordt de Heilige Geest voorgesteld als een brandend vuur, maar dan komt een andere eigenschap naar voren; niet het verteren (let op het braambos en de vurige tongen op Pinksteren), maar het produceren van licht. Zo zou men kunnen lezen: 'Doof het licht van de Heilige Geest niet uit' (1 Thess. 5: 19). Van Jezus staat dat Hij de rokende vlaspit (beeld van de levensgeest des mensen) niet uitdooft (Matth. 12:20). De walmende vlaspit moet dus weer helder licht gaan geven.

De poel des vuurs is de samenbundeling van het rijk der duisternis, waarin geen enkele lichtstraal meer te ontdekken valt. Daarom heet hij ook 'de buitenste duisternis'. De scheiding tussen goeden en kwaden is dan radicaal en volkomen en de kloof onoverbrugbaar.

Zij die het goede gedaan hebben, gerechtigheid en barmhartigheid geoefend, beërven het Koninkrijk Gods, maar zij die hun leden slechts ten dienste hebben gesteld aan de machten der duisternis om het kwade te doen en in ongerechtigheid en onbarmhartigheid hebben geleefd, gaan met deze machten voor eeuwig ten onder.

## GEEN BARMHARTIGHEID

*'Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij niet te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij niet gehuisvest, naakt en gij hebt Mij niet gekleed, ziek en in de gevangenis en gij hebt Mij niet bezocht. Dan zullen ook zij Hem antwoorden en zeggen:*

*Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien, of dorstig, of als vreemdeling, of naakt of ziek, of in de gevangenis, en hebben wij U niet gediend? Dan zal Hij antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten niet gedaan hebt, hebt gij het ook Mij niet gedaan' (Matt.5:42-45).*

Wat hebben deze 'vervloekten' misdreven? Worden zij van diefstal, onreinheid, moord en andere ongerechtigheden beticht? De apostel waarschuwde ervoor, dat wie dergelijke zaken bedrijven, niet ingaan in het Koninkrijk Gods. Maar dat is hier niet in het geding. Het gaat hier niet over goddelozen, misdadigers en slechte mensen, want hun lot staat vast, maar over de uitwendig keurige, fatsoenlijke zorgelozen en gerusten, die nagelaten hadden het goede te verrichten, dat zij hadden kunnen doen. Zij hadden het gewichtigste der wet verwaarloosd, namelijk het oordeel, de barmhartigheid en de trouw. Ook in hen had God 'de geest doen wonen' (Jac. 4:5).

Deze menselijke geest was goed, want anders zou God deze niet met jaloezheid begeren. De geest brengt het geweten in werking, dat spreekt van goed en kwaad. Wie voldoende geest heeft, doet de ongerechtigheid niet (Mal. 2:15), want de geest getuigt tegen de zondige begeerten en wijst deze als niet bij de mens behorende, af. Zijn onderling tegenstrijdige gedachten klagen de mens aan of verontschuldigen hem, ten dage dat God het in de mensen verborgene oordeelt naar de maatstaven van het evangelie (Rom. 2:15,16).

Waar de geest van de mens nog vrij getuigen kan, werkt de ingeschapen wet Gods. Dan is er nog een juist oordeel tussen goed en kwaad, is er ook menselijke

barmhartigheid en trouw om de stem van het geweten te gehoorzamen. Waarom moest God eigenlijk de wet op de Sinái geven? Omdat Hij niet met rechtvaardigen te doen had zoals Abraham, Job en Henoch, wier geest op God gedicht was en wier geweten werkte, maar met wettelozen en tuchtelozen, goddelozen en zondaars (zie 1 Tim. 1:9), die hardnekkig waren en wier geweten als met een brandijzer was toegeschroeid.

De wetten Gods functioneerden niet meer van binnen uit en God gaf hun een wet om hen door voorschriften vanbuitenaf in het rechte spoor te houden. Toch waren er nog velen onder de volken, en ook gelovigen vóór de wetgeving, die trouw leefden bij het licht dat zij bezaten. Zo zijn er óók onder hen die van Jezus nimmer hoorden, of die bijvoorbeeld in de duistere middeleeuwen slechts een geringe kennis van het evangelie bezaten, 'gezegenden des Vaders' geweest.

De 'vervloekten' hadden de stem van hun geweten gesmoord. Hun geest was niet op God gericht en hun hart was verhard. Zij gaven misschien ieder het zijne, maar waren nimmer met innerlijke ontferming bewogen. Zij waren liefhebbers van zichzelf geweest. Zij hadden 'de geringsten van Zijn broeders' zoals Jezus de mensen noemde, laten schieten. Omdat zij zichzelf zochten en zichzelf niet verloochenden, hadden zij geen oog voor de gekwelden, de verdrukten, voor hen die 'voortgejaagd en afgemat waren, als schapen die geen herder hadden' (Matth. 9:36).

Jezus gaf het voorbeeld van menselijke barmhartigheid, want Hij at met tollenaars en zondaars en sprak: 'Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij die

ziek zijn. Gaat heen en leert, wat het betekent: Barmhartigheid wil Ik en geen offerande' (Matth. 9:12,13).

Tot de 'gezegenden des Vaders' behoren de Egyptische vroedvrouwen Sifta en Pua,'die Godvreesden' en die weigerden het bevel des konings op te volgen om de pasgeboren joodse)ongetjes te doden. Ook Ebed-Melech, de Ethiopiër, bewees barmhartigheid, toen hij voor de profeet Jeremia bij de koning in de bres sprong en hem uit de put haalde. Hij nam zelfs lappen en lompen mee, opdat de profeet des Heren deze onder de oksels zou brengen om niet tijdens het optrekken verwond te worden.

Onder de 'gezegenden des Vaders' bevindt zich de barmhartige Samaritaan, die zijn 'naaste', 'een van deze minsten', wél liefhad en voorthielp. Deze Samanitaan deed van nature wat de wet gebiedt, namelijk zijn naaste liefhebben als zichzelf. Zijn mededogen en barmhartigheid waren hem niet van buitenaf voorgeschreven en kostten hem geen geestelijke inspanning, maar zij kwamen van binnen uit en zij typeerden zijn leven. Spontaan snelde hij te hulp, toen hij zijn naaste verwond aan de kant van de weg zag liggen. Hij dacht zelfs niet aan het mogelijke gevaar óók aangerand te worden. Onder de 'vervloekten' zijn allen die, als de priester en de leviet, de medemens 'aan de overzijde voorbij gingen'. Onder hen zijn degenen die zich wel uiterlijk goed willen voordoen door tienden te geven van de munt, de dille en de komijn, maar die tegelijkertijd de huizen van de weduwen opeten.

Van het laatste gericht wordt meegedeeld: 'En zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken' (Openb.20:13). Waarom sloeg de rijke man in het dodenrijk de ogen op onder pijnigingen? Alleen vanwege het feit dat hij Lazarus

niet vertroost had, diens honger niet gestild had, omdat hij geen acht geslagen had op een van de minsten en geringsten onder de mensenkinderen. Indien wij als christenen geen betere gesteldheid des harten hebben, indien wij voor onszelf leven om het goed te hebben in deze wereld zoals de rijke man, zullen wij ondanks onze zuivere leer insgelijks veroordeeld worden. Zegt Jacobus niet: 'Zuivere, onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren'? Wie Jezus wil volgen, zal als eerste oproep horen: 'Wie achter Mij wil komen (dus de allereerste stap wil doen), verloochene zichzelf'. Wij kunnen begrijpen hoe dit evangelie de 'vrome' geesten doet steigeren.

Op alle mogelijke wijzen trachten de uitleggers deze klare bedoeling van de Schrift te miniseren of te verdraalen. De leer aangaande de 'natuurlijke' verdorvenheid des harten en het axioma dat de mens geneigd is tot alle kwaad en onbekwaam tot enig goed, stemt beslist niet overeen met de mogelijkheid dat de mens naar de stem van zijn geweten kan luisteren. Bij de ondergang van Sodom ging Abraham van de gedachte uit, dat er nog een klein percentage rechtvaardigen in deze stad zou zijn. Terwille van tien rechtvaardigen zou de Heer de stad nog gespaard hebben. Maar dit was de ongerechtigheid van Sodom: 'In trots, overdaad en zorgeloze rust leefde zij met haar dochters zonder de ellendigen en de armen te ondersteunen'(Ez. 16:49).

In het laatste oordeel gaat het over mensen die hun goede werken niet in verband konden brengen met Jezus Christus. Zij vragen immers: 'Wanneer hebben wij U gezien?' Deze vraag stellen zowel de 'gezegenden des

Vaders' als de 'vervloekten'. Hier worden vaneengescheiden de goeden en de kwaden, die vóór de eerste komst des Heren geleefd hadden. Voor hen die het ware evangelie van Jezus Christus ongehoorzaam waren, geldt dat zij de raad Gods, waardoor zij behouden hadden kunnen worden, bewust verworpen hadden. Tijdens hun aardse bestaan keurden zij zich het eeuwige Ieven niet waardig (Hand. 13:46). Er is hier dus geen sprake van de scheiding tussen gehoorzame en ongehoorzame christenen. Het is wel een simpele voorstelling om verwondering van de 'gezegenden des Vaders' toe te schrijven aan christelijke ootmoed, alsof ware christenen niet al hun daden in verband brengen met het dienen van hun Heer. Hun goede werken doen ze immers door de naam van Jezus en ook hun lijden ondergaan zij om Zijntewil.

Ook onder de 'heidenen' die Jezus niet kennen, zijn te allen tijde goede mensen geweest. Voor zijn bekening wordt van een Romein het volgende getuigenis gegeven: 'Comelius, een hoofdman van de zogenaamde Italiaanse afdeling, een godvruchtig man, een vereerder van God met zijn gehele huis, die vele aalmoezen aan het volk gaf en geregeld tot God bad' (Hand. 10:1,2). Hij was een voorbeeld van een gezegende des Vaders', die goed bekend stond in zijn omgeving en bij het volk, hoewel de orthodoxe jood zijn huis niet mocht binnenkomen, om niet verontreinigd te worden.

Ook herinneren wij ons de hoofdman te Kapernaüm, van wie gezegd werd, dat hij het waard was om hem een gunst te bewijzen.

Wie de bijbel onbevangen lezen wil, zal zich los moeten maken uit de verstarde inzichten en dogma's waarmee hij vanwege een 'voorzeide leer' opgevoed is. Wat moeten wij denken van een maranatha-uitleg van dit bijbelgedeelte, die in de 'geringe broeders' het joodse overblijfsel ziet, dat in de tijd van de grote verdrukking het evangelie zou prediken over de gansewereld? Alsof de Heer de opdracht om het evangelie van het Koninkrijk der hemelen te prediken, niet aan zijn gemeente van alle tijden gegeven heeft. Wanneer Jezus spreekt over de 'minsten onder zijn broeders' bedoelt Hij zeker niet apostelen, profeten, evangelisten, herders of leraars, want Hij noemt allen groot, die dienstknechten willen zijn, dus die willen dienen en niet zich willen laten dienen (Matth. 20:26). Was Paulus in de gevangenis van Filippi, verdrukt en geslagen, een grote of geringe dienstknecht des Heren?

## EEUWIGE SCHEIDING

*'En dezen zullen heengaan naar de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen naar het eeuwige leven' (Matt.5:46)*

Met deze woorden besluit Jezus de tweede bergrede. Er is voor de mens een eeuwige bestemming. Deze hangt af van zijn verhouding tot God en de medemens, zich uitend in daadwerkelijke naastenliefde. Er wordt geleerd dat een natuurlijk mens, wanneer hij goede werken verricht, dit slechts doet om zichzelf te behagen, want zijn beste werken moeten immers volgens het onbijbelse dogma met zonden bevlekt zijn. Maar het is zo, dat wanneer een natuurlijk mens goede daden verricht, hij dit doet krachtens de wetten, die God in zijn schepping gelegd heeft. Wanneer een oog goed ziet, gebeurt dit niet om de

mens te behagen, maar het doet dit doordat het zo geschapen is. Alles wat niet goed functioneert, is te wijten aan beïnvloeding of beschadiging van de boze. Zo ook wanneer de mens van nature barmhartigheid en liefde bewijst, trouw of eerlijk is, komt dit voort uit het feit dat metterdaad God hem geschapen heeft naar zijn beeld en doordat barmhartigheid, trouw, eerlijkheid en liefde eigenschappen Gods zijn.

Het doel van de barmhartigheid is: de naaste te troosten, te helpen, te genezen en zijn levensmogelijkheden te veranderen, zodat hij gelukkiger kan leven. Het doel van het evangelie beoogt hetzelfde, maar ligt op een hoger plan. De mens moet getrokken worden uit de duisternis en overgezet worden in het Koninkrijk Gods. Hij moet naar lichaam, ziel en geest volmaakt worden. Hij verheerlijkt pas ten volle zijn Schepper, indien hij volmaakt is en tot alle goed werk volmaakt toegerust.

Bij elke prediking moet dit doel voorop staan. Waar de natuurlijke mens dit doel ook beoogt, maar uiteraard in zijn middelen ver tekortschiet, denkt hij toch nog parallel aan de gedachten Gods met de mens. Hij jaagt immers naar herstel en levensvernieuwing. Alleen het evangelie van Jezus Christus schept evenwel de mogelijkheid dat dit doel geen hersenschim blijft, maar metterdaad gerealiseerd wordt. Daarom schreven wij dat ieder mens die het goede zoekt, het volle evangelie met blijdschap zal aanvaarden. Het is te betreuren, dat het evangelie van Jezus Christus doorgaans zo verdraaid en verwrongen gepredikt wordt, dat het niet meer begerenswaardig is voor degene die hongert en dorst naar gerechtigheid.

De mens heeft een eeuwige bestemming, aangezien hij een onsterfelijke, inwendige mens heeft die meefunctioneren kan in de wereld, waarvan Paulus schreef- 'Het onzichtbare is eeuwig'. In ons vers is de tegenstelling niet: dood en leven, maar eeuwige straf en eeuwige leven. In de finale gaat het om eeuwige rampzaligheid of eeuwige zaligheid.

Nu zagen wij dat de poel des vuurs niet voorde mens, maar voorde duivelenbereid is. Maar indien de mens met een boze geest verbonden is, zal hij dáár terechtkomen, waar deze geest naartoe gaat. Indien hij met de Heilige Geest verbonden is, zal hij zich bevinden waar de Heilige Geest is, namelijk bij God en bij zijn Zoon.

Bij hen die gebonden zijn aan boze machten, onderscheiden wij twee categorieën: zij die dit willen en er een behagen in hebben het kwade te doen én zij die zich, zij het tevergeefs, ertegen verzetten. Paulus sprak over een situatie dat de mens het goede wil, maar dat de zondemacht in hem overheerst. De laatste groep ziet dikwijls de weg tot bevrijding niet, doordat deze nimmer duidelijk gepredikt werd. Hoe klein is de groep die inzicht ontvangen heeft in het Koninkrijk der hemelen en de sleutels ervan ook hanteert! Paulus spreekt over mensen die wel gered worden, maar schade zullen lijden (1 Cor. 3:15).

'Als door vuur heen' gered worden, betekent: op een gewelddadige wijze verlost worden van de machten der duisternis, waarvan men op aarde niet bevrijd werd in de naam van Jezus. Zulke 'beschadigde' rechtvaardigen, die de zonde haatten, maar toch dikwijls gedwongen werden dingen te doen die zij niet wilden, gaan vanwege hun

wedergeboorte wel naar het hemelse Jeruzalem, maar zij hebben geen deel aan de tempeldienst aldaar. Omdat het nieuwe Jeruzalem een stad is van leven, groeien ze daar door en worden onderwezen door hen die heengingen en een plaats hebben in de tempel Gods. Ook daar geschiedt een verder herstel en vernieuwing door het geboomte des levens, de ware gemeente van Jezus Christus.

De rechtvaardigen van het oude verbond herrijzen bij de tweede opstanding vanuit het dodenrijk, voor zover zij tenminste niet bij de opstanding van onze Heer met Hem meegingen naar de heilige stad. Ook zij zullen de volmaaktheid bereiken, zoals in Hebreeën 11:40 staat: 'Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde niet verkregen, daar God iets beters met ons voor had, zodat zij niet zonder óns tot de volmaaktheid konden komen'.

Alle mensen, of zij zich nu christenen noemen of niet, die onverschillig hebben gestaan ten opzichte van de zuchtende schepping, die weigeren de geringsten onder de broeders te ondersteunen, staan in wezen aan de kant van het rijk der duisternis. De ontbindende en wetteloze machten van ziekte en zonde, van armoede en onrecht, maakten op hen geen indruk en wekten geen erbarmen op.

Zij bekommerden zich alleen erom, tijdens het aardse leven te genieten wat er te genieten en te halen was. Honger en dorst naar de gerechtigheid kwamen in hun leven niet voor. Voor deze onverschilligen geldt: 'En de rook van hun pijniging stijgt op in alle eeuwigheid', terwijl de rechtvaardigen blij kunnen zeggen: 'Hem, die op de troon gezeten is, en het Lam, zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden' (Openb.

14:11 en 5:13). In beide gevallen heeft hier het woord 'eeuwen der eeuwen' dezelfde kracht. Er is geen alverzoening, doordat de duivel in wezen slecht is. Men kan de duivel niet uit de duivel werpen of verlossen van de boze! Men kan ook de mens die voor de duivel gekozen heeft, er niet van bevrijden.

De geestelijke wereld kent geen vernietiging, maar slechts onvergankelijke werkelijkheden. Jezus sprak over mensen, voor wie het beter was geweest, dat zij nooit geboren waren. Dit sluit uit, dat voor hen nog een tijd van eeuwig heil zou aanbreken. De bijbel zegt dat het einde van de vijanden van het kruis van Christus het verderf is, wat dus betekent dat hier geen zaligheid meer op volgt. Vijanden zijn zij die het evangelie gekend hebben, het verwierpen en zich er vijandig tegenover stelden.

Duidelijk wordt nog in het laatste vers van de bergrede gesproken over het lot van de rechtvaardigen; dezen ontvangen het eeuwige leven. Dit is niet alleen een leven dat altijd voortduurt, maar het wijst ook op de kwaliteit van het leven. Dit heil werd mogelijk gemaakt, doordat Jezus voor de zonde van de gehele wereld als lam Gods stierf.

Bij dit vers staan wij dan aan de oceaan van de eeuwigheid. De horizonten ervan lokken door licht, vrede, blijdschap en kracht. Hoe deze visie ons ook bekoort, toch willen wij nog even teruggaan naar het tijdstip, toen het sterven van onze Heer de poort naar deze heerlijkheid opende. Daarom lezen wij in het begin van het nieuwe hoofdstuk: 'En het geschiedde, toen Jezus al deze woorden geëindigd had, dat Hij tot zijn discipelen zeide: Gij weet,

dat het over twee dagen Paasfeest is, en als dan wordt de Zoon des mensen overgeleverd om gekruisigd te worden'.

Welk een weg heeft Hij gebaad en welk een toekomst weggelegd!

Glorie zij zijn Naam!